Coperta de IOAN HORVAT-BUGNARIU
OANA CĂTINA
JOCURI DE COPII
aproape o poveste
EDITURA DACIA CLUJ-NAPOCA 1981

Orbit de prea multul alb, cu pleoapele ferestrelor închise, oraşul intrase în comă, coma culorii albe. Pereţii înalţi, albi ai clădirilor reflectau lumina, căldura, le respingeau, le aruncau peste pomi, peste oameni.

Râul ce traversa oraşul cu şoaptele lui, cu cântecul lui de la cascadă, intrase demult printre lucrurile personale ale poeţilor romantici, ce-l visau încă nebun şi tânăr, învolburat şi îndrăgostit ca pe vremea studenţiei.

Acum era o iluzie, un fir de apă ce se prelingea lin printre pietre. Cascada murise. Nebun şi năvalnic era doar toamna târziu când nu ştiai dacă ploile şi ceaţa sunt născute din el sau dacă cerul şi râul au creat între ele punţi fragile, dar urâte* de ploi continui şi ceţuri dese. Atunci poeţii nu-l iubeau şi el revenea oamenilor care-l înjurau.

Oraşul părea pustiu, rari trecători se încumetau să înfrunte arşiţa soarelui.

Nu numai căldura toridă îi dădea oraşului acea culoare de pustiu, ci şi vacanţa, „vacanţa mare” care luase cu ea zgomotul şi râsul străzilor. Pentru colonelul Stăncioiu „vacanţa mare” devenise o spaimă, era un lucru pe care nu-l dorea. În lipsa copiilor, oraşul i se părea pustiu, bătrân. Un oraş fără copii, fără speranţe, în mintea lui se asocia întotdeauna cu un azil de bătrâni; nu accepta imaginea, dar ea revenea obsedant.

Încercările lui de-a pleca din oraş în această perioadă erau mereu zădărnicite, vacanţele mari trecuseră de mult pentru el.

Vizita pe care urma să o facă la Institut îl deprima şi mai mult. Cine iese din casă, pe un timp ca ăsta, cu plăcere şi entuziasm?

Precauţia lui Adrian Buracu i se părea colonelului Stăncioiu copilărească. Bănuia în spatele ei o oboseală, o mică tensiune nervoasă, care nu în puţine cazuri luase o amploare neaşteptată. Buracu se întorsese nu demult din străinătate, de la un congres consacrat radioactivităţii mediului ambiant şi contaminării radioactive a apei potabile.

Comunicarea lui, după cum el însuşi spunea cu ironie, nu făcuse să stârnească în sală un izvor de apă carbogazoasă, dar se sublimase încă o dată seriqzitatea cercetărilor făcute de şcoala românească. În urmă cu o jumătate de oră îl sunase rugându-l să vină la Institut, repede şi cât se poate de şters îmbrăcat.

Ofiţerul de serviciu îi deschide poarta şi-i spune să parcheze, cam pretenţios cuvântul „parcheze”, *vis-à-vis* de superba lui „limuzină”, la umbra plopilor. Maşinile angajaţilor erau parcate în faţa Institutului, pe un limb amenajat în exclusivitate pentru ei. Măsura a surprins la început, pe parcurs, însă, s-a dovedit corectă.

Pe terenul de tenis, plasa fusese strânsă, aruncată pe margine, iar băieţii încinseseră o miuţă. Colonelul se uită la ei amintindu-şi de zilele în care le fusese partener sau adversar. Era un continuu du-te-vino pe teren; unii plecau, alţii le luau locul, iar uneori uitau care-i poarta adversă şi înscriau fericiţi câte un gol de zile mari în propria lor poartă. Evident, urmau lungi reproşuri, râsete, apostrofări. Îi părăsi invidiindu-i.

Sus, – la etaj, în holul mic, îl aştepta Buracu. În nopţile cu multe cafele, cu multe ţigări ar fi dat totul pentru o oră de linişte în acest laborator, pentru aceste camere cu vid, cum le numea el, unde, totuşi, oamenii se mişcau normal, lucrau, uneori se şi certau. În laborator,

însă, efectiv nu intrase niciodată. Întotdeauna fusese primit în holul mic. Adrian Buracu nu permitea nimănui să intre în laborator, nici directorul Institutului nu se putea lăuda cu aceasta; deşi îl călca pe nervi interdicţia, era de acord cu ea.

Buracu îl invită să ia loc.

— Aici se poate fuma, am şi o cafea.

— Gazdă bună ca întotdeauna. Băieţii bat miuţa, nu vă tentează? Nu mă mai priviţi aşa, spuneţi ce s-a întâmplat.

— Acum trei zile am plecat la Cenan. Se forează în apropierea sondei 3. Nu am mers singur, ci împreună cu medicul de la Direcţie şi doi profesori de la catedra de geologie. M-am întors azi-dimineaţă şi am trecut pe acasă să mă schimb, să fac un duş. În casă totul era aşa cum am lăsat la plecare, dar cineva fusese acolo în absenţa mea. La început am crezut că mi se pare, că eu aş emana acel miros străin pe care-l simţeam. Am făcut un duş, m-am îmbrăcat, dar mirosul îl simţeam, parcă prin toţi porii. Mi s-a părut mai puternic în birou. În celelalte camere nu exista.

Am stat puţin pe balcon să mă liniştesc, să-mi umplu plămânii cu aer curat, apoi m-am dus direct în birou. Nu mă înşelasem. Mirosea a deodorant. Cineva, deci, fusese acolo în urmă cu câteva ore. Bănuiesc că a transpirat, astfel mirosul de deodorant s-a risipit în cameră; uşa fiind închisă, a rămas, s-a aşezat pe lucruri. După cum vă uitaţi la mine, deduc că nu credeţi o iotă din ce v-am spus.

— Am venit aici să vă ascult, aţi terminat?

— Aş vrea să vă aduc aminte că, în urmă cu doi ani, colectivul meu a lucrat pentru fabrica de cosmetice „Nana”. Cunosc deci toate nuanţele sprayurilor româneşti. Cel de azi-dimineaţă nu-mi este cunoscut, dar exista.

Singurul lucru mişcat, pentru mine vizibil, pentru un străin nu, era cupa cu pix-uri. Este adevărat că nimeni nu-

şi bate capul cu ordinea creioanelor dintr-o cupă, dar ele pentru mine au o anumită ordine: cele spre masa de birou îmi sunt strict necesare când lucrez acasă, cele spre bibliotecă, colorate, le folosesc rar, când am nevoie de o subliniere specială, de o punctare. Acum nu mai au această aşezare.

— Poate v-aţi grăbit când aţi plecat şi aţi atins creioanele?

— De fiecare dată când plec undeva trec prin toate camerele, controlez apa, gazul, lumina, de aceea la întoarcere ştiu exact cum am lăsat lucrurile, observ dacă ele au fost mişcate. Asta nu înseamnă că la mine în casă este o ordine milimetrică, dimpotrivă, pentru alţii e chiar o mare dezordine, dar eu mă descurc excelent.

— Aţi observat ceva la uşă?

— Dacă până aici mai aveam o şansă ca să mă credeţi, acum nu mai am niciuna. Yala de la uşa apartamentului mi-am adus-o din Japonia. E făcută după modelele seifurilor, evident simplificat mecanismul, dar are marele avantaj că nu poate fi deschisă cu nicio cheie şi nu se poate face mulaj pentru o cheie nouă. Dacă eu pierd cheile originare, nu-mi rămâne decât să sparg uşa. Deci nu a intrat pe uşă.

— Atunci?

— Nu ştiu, pentru asta v-am chemat.

— Biroul e amplasat în apropierea camerei de baie? întreb pentru că şi eu am bănuit-o pe nevastă-mea că foloseşte tot felul de parfumuri ciudate, grele, care-mi impregnau baia şi sasul, până când, într-un târziu, m-am lămurit că veneau de la vecina de sub noi. E proastă izolaţia. Nu cumva s-a întâmplat acelaşi lucru?

— Nu. Biroul e complet separat de baie. Eventual pot ajunge până acolo mirosurile de la bucătărie, dar acela era de deodorant.

— Poate aţi împrumutat la Cenan de la cineva spray.

— De când am lucrat pentru „Nana”, nici eu, nici colegii sau colegele mele nu mai folosim sprayuri. Miroseam atunci ca o drogherie; femeile aveau dureri de cap, senzaţii de vomă. Lucram cu esenţe tari. La un moment dat organismul nu le mai suportă. Rezultatele au fost excelente, competitive pe toate pieţele, toată lumea a fost fericită, noi cel mai mult. Pe parcurs ni s-a oferit un nou contract, pentru un alt produs, dar l-am refuzat, colegii mei nu au vrut să mai lucreze.

— Mai aveţi şi altceva să-mi spuneţi?

— Ar mai fi. Înainte de a pleca la Cenan, am avut câteva zile impresia că sunt urmărit pe stradă.

— Concret.

— Nimic concret, pentru dumneavoastră, dar pe mine cel de al zecelea sau al unsprezecelea simţ m-a avertizat că sunt urmărit.

— La congres aţi avut acest sentiment?

— Nu. Totul a început cam în urmă cu o săptămână.

— Ce v-a neliniştit?

— Vă repet, nu am niciun element concret, doar sentimentul că sunt în pericol. Să vă explic: noi trecem pe stradă, ne întâlnim cu o mulţime de oameni, pe care nu-i reţinem, dar, repetându-se scena, undeva figurile lor se reţin, devin familiare, nu ne temem. Intruşii pot schimba echilibrul. Noi, concret, nu-i remarcăm imediat, dar organismul ne semnalează prezenţa lor, ca pe o privire în ceafă. Nu ştiu dacă mă înţelegeţi?

— De ce nu un miros străin?

— E posibil, nu m-am gândit la asta.

— Concret, ce-mi cereţi?

— Să aflaţi cine a fost în casă la mine şi cine mă supraveghează.

— Bine, dar tot ce mi-aţi spus până acum sunt senzaţii, simple impresii, nu aveţi nimic concret. Dacă nu găsesc pisica, ce fac, mă fac de blamul lumii?

— Aici nu-i vorba de nicio pisică, nu văd legătura?

— Iertaţi-mă, e o glumă a noastră. Băiatul unei cunoştinţe a primit temă pentru acasă: „Pisica noastră”. Copilul a scris următoarea poveste: „Noi nu avem pisică. Odată eu am primit una, dar mama a spus că mi suportă tâmpeniile şi a aruncat-o la gunoi. Mama i-a spus tâmpe –, ale pentru că era din porţelan. Acum noi nu avem nici pisică, nici tâmpenii în casău.

— Sper că învăţătoarea a avut umor!

— Dacă i s-ar fi întâmplat altei învăţătoare, ar fi avut, dar în cazul de faţă n-a avut, i-a dat patru şi l-a obligat să-şi refacă tema.

— Puştiul şi-a refăcut tema şi i-a dat zece, nu?

— O variantă posibilă, dar puştiul n-a ales-o pe aceasta, ci alta: la primă oră de compunere nu s-a dus la şcoală.

Eu ce fac dacă încep o anchetă şi în final se dovedeşte că, de fapt, nu era vorba nici măcar de o tâmpenie, darmite de o pisică?

— Aduceţi un câine, el o să depisteze mirosul…

— O pisică cu clopoţei n-a prins niciodată vreun şoarece. Dacă noi năvălim la dumneavoastră acasă s-a dus totul, asta dacă ţinem cont de impresia dumneavoastră de supraveghere. Am un mare respect pentru dumneavoastră, de aceea voi face tot ce e posibil.

— Trebuie să mă credeţi, altfel ne jucăm.

— Nimeni în lumea asta nu începe o anchetă bazată doar pe senzaţii. Numiţi joc ceea ce voi face, nu pierdem nimic dacă ne jucăm. Eventual vor râde unii, eu însă merg pe mina dumneavoastră cu o condiţie: să am, totuşi, un element concret. Un lucru, însă, nu înţeleg: de ce nu i-aţi spus povestea lui Dan? El mi-ar fi relatat-o.

— Lucrând chiar şi tangenţial cu un om, ajungi să te împrieteneşti cu el. În cazul nostru au intervenit şi alte lucruri, penibile pentru mine, care au avut darul să ne

apropie. Spunându-i povestea, pe moment nu m-ar fi crezut, ba mi-ar fi spus câteva. Mai târziu, v-ar fi relatat-o, dar nu l-aţi fi crezut, aşa cum nu mă credeţi pe mine acum.

— Logic. Am să vă trimit după-masă un om care să se uite puţin prin casă, poate v-au lăsat ceva muzicuţe.

— Exclus. Singur, ca nebunul, nu vorbesc în casă. Dup\ cum au lucrat nu sunt proşti, deci ştiu că, de la divorţ, la mine în casă nu a venit niciodată nimeni. Nici măcar părinţii mei; sunt bătrâni. Eu merg la ei aproape în fiecare lună.

— Maşina a rămas acasă sau aţi plecat cu ea la Cenan?

— La Cenan am mers cu maşina doctorului, a mea a răi nas în faţa blocului.

— Cu maşina duceţi pe cineva, prin oraş, la serviciu?

— Aproape tot colectivul stăm în acelaşi cartier, în blocuri învecinate. Dimineaţa venim toţi. La amiază, nu plecăm întotdeauna împreună, depinde de analize, de treburile fiecăruia.

— Poate ne spune ceva maşina. Mergeţi după-masă cu ea la Service, trimit eu un om aoclo să vadă dacă e curată sau nu.

— Dumneavoastră aţi vorbit de pisica cu clopoţei, nu eu. În perioada congresului maşina a fost la Service pentru revizia anuală, am scos-o de o săptămână.

— Mă legaţi de mâini şi de picioare şi-mi cereţi să vă ajut. Spuneţi-mi, dumneavoastră, cum?

— Adevărul e că nu vă pot ajuta, cu atât mai mult, cu cât eu azi mă întorc la Cenan. îmi trebuiau nişte substanţe şi haine de schimb pentru o săptămână. Vă pot lăsa cheia de la apartament, de maşină am nevoie.

— Vă pricepeţi la maşină?

— Conduc foarte bine.

— Ştiu, nu asta mă interesează, ci dacă ştiţi să o reparaţi în cazul în care se strică?

— Bateţi în lemn, nu ştiu să deschid nici capota bine, dar să o repar.

— Să o stricaţi ştiţi?

— La asta mă pricep, întotdeauna se miră şoferii care mă ajută, sau cei de la Service, de modul în care reuşesc să o stric, să-i defectez ceva.

— E în regulă. Înainte de Salca, să zicem la intrare, să rămâneţi în pană! mai departe am eu grijă.

— Cheia de la apartament o luaţi de la Dan, are una, el o să vă explice cum să deschideţi. Vă repet: nu am mişcat niciun obiect în casă, de umblat am umblat peste tot.

— Desculţ?

— Nu, cu pantofii de casă. îi veţi găsi sub cuierul de haine. îmi voi lua lucrurile în aşa fel încât să rămână totul intact, cu atât mai mult cu cât în birou nu voi intra, ci doar în celelalte camere, acolo nu am simţit mirosul. O să spuneţi că sunt superstiţios sau nebun, dau: de câte ori mă întâlnesc cu fosta mea soţie nu-mi merge bine, parcă-i de rău augur.

— Nimic mai simplu: vă enervaţi, nu vă mai controlaţi, şi tot angrenajul o ia la vale. Ce nu-i iertaţi?

— Mie nu-mi iert prostia, ei i-am iertat totul.

— Să revenim la jocul nostru. Unde locuiţi la Cenan?

— Directorul staţiunii, doctorul Radu Cristea, îmi este prieten; el îmi rezolvă cazarea. Uneori stau singur, alteori, împreună cu cineva venit pentru tratament.

— Ultima dată cu cine aţi stat?

— Cu medicul de la Direcţie. El, însă, nu se mai întoarce. A terminat partea lui.

— Vă rog să-mi scrieţi pe o hârtie numărul vilei şi al camerei. Acum nu ne rămâne decât să jucăm, vineri şi sâmbătă, bambilici şi fotbal, să vedem cine face amigdalită.

— Ce joc mai este şi ăsta?

— Tot o glumă de-a noastră. Am să v-o spun şi apoi plec; v-am reţinut nepermis de mult. Copiii unei colege în fiecare vacanţă pleacă la bunici. Nu ştiu cum se face că mai nou vacanţele încep şi se termină joia, pe vremea noastră nu era aşa şi era mai bine. Lunea e totuşi un început, vinerea ce-i? Nu poţi începe ceva cu sfârşitul. Probabil, e o măsură luată tacit de-a prelungi vacanţele; spun probabil, poate mă înşel. Oricum, copiii ajung vinerea la bunici. Eliberaţi de teze, de teme, de note, vineri şi sâmbătă joacă bambilici şi fotbal, ca nebunii. Urlă, transpiră, se ceartă, aleargă, e un vacarm de nedescris, nimeni şi nimic nu-i poate opri. Deodată e linişte. Duminică stau liniştiţi pe la poartă, nu pleacă de acasă, sunt săritori, fac şi ceea ce nu le ceri, mă rog, sunt cei mai buni copii de pe lume, ca noaptea să facă febră, să-i doară gâtul, să au mai poată vorbi. Luni şi marţi stau în vârful patului. Legaţi la gât, cu albastru de metil şi pe buze, înghit la medicamente şi cu voci răguşite îşi povestesc ce grozav au jucat. Povestea se repetă în fiecare vacanţă, exceptând iama. Ei ştiu ce se va întâmpla şi totuşi joacă. îşi asumă riscul? Nici vorbă, habar n-au ce-i acela risc. Nu e nicio logică în purtarea lor, predominant e doar sentimentul de libertate. Acolo ei fac tot ce aici le este interzis. Bunicii, ca toţi bunicii, le satisfac şi le acceptă lucruri pe care copiilor lor nu le-au acceptat. Fără să-mi dau seama, am acceptat şi eu jocul propus de dumneavoastră, deşi în acest moment sunt convins că totul e un joc absurd, al întâmplării, al oboselii. Băieţii mei vor juca bambilici şi fotbal, iar, dacă vor face amigdalită, eu voi fi cel care va înghiţi cele mai amare pilule. E şi aceasta o explicaţie că nu i-aţi spus lui Dan, mă rog, nu discutăm acest aspect. Calculate, şansele mele de reuşită sunt acum doi la sută. În cazul în care maşina ne spune ceva, proporţia se schimbă. Doresc să se întâmple aşa, nu de alta, dar nu-mi plac pilulele, prefer să le înghită alţii.

Acum, în final, pentru că toate lucrurile au un final, consider că ne-am spus destule poveşti unul altuia, mai ales eu v-am spus, iar dumneavoastră, fiind o gazdă excelentă, m-aţi ascultat, dar acum vă rog eu să-mi explicaţi ce reprezintă, de fapt, cei 98% pentru dumneavoastră? Procentul de 2% este pentru Dan, mie îmi revine restul şi pentru acest rest aproape întreg m-aţi chemat pe mine şi nu pe el, acest rest este cheia venirii mele aici. El, bănuiesc, reprezintă pentru dumneavoastră un coşmar, o spaimă. îmi daţi mână liberă să caut în apartament, să descopăr urmele intrusului, dar nu-mi spuneţi absolut nimic despre ceea ce putea el găsi acolo. Din ceea ce mi-aţi spus am dedus numai posibila lui prezenţă în apartament, nu am reţinut să vă fi dispărut ceva, doar creioanele mişcate. Ce putea căuta sau mai exact ce putea găsi în biroul dumneavoastră?

— De căutat nu ştiu ce a căutat, dar de găsit putea găsi munca mea de doi ani.

— Munca dumneavoastră de doi ani?! Vedeţi, cu asta trebuia să începem, v-a fost însă frică, deşi frică e rău spus. Aveţi în dumneavoastră o spaimă pe care încercaţi să o alungaţi crezând că nimic nu-i adevărat şi iarăşi vă cuprinde ca o apă. Mi-am dat seama de la bun început că lucrurile sunt mai grave decât încercaţi să le prezentaţi. Dacă ar fi fost vorba numai de senzaţia că o persoană străină a intrat în apartament i-aţi fi spus lui Dan, nu m-aţi fi chemat pe mine şi mai ales nu i-aţi fi trimis acasă pe toţi colaboratorii dumneavoastră. Ei, în primul rând, trebuiau feriţi, nu voiaţi să-i contaminaţi cu spaima dumneavoastră.

— Aveţi dreptate. Când am plecat de acasă nu mi s-au părut lucrurile atât de grave, în schimb, pe drum, spre Institut, totul a luat proporţii de coşmar, pur şi simplu mi s-a făcut rău, am tras pe dreapta şi am oprit motorul, îmi simţeam tâmplele zvâcnind ca nişte ciocane ce loveau ritmic, amplificându-mi senzaţia de rău. Trebuia să mă

controlez, să mă stăpânesc ca să pot judeca la rece totul. Valuri, valuri de transpiraţie mă cuprindeau numai la gândul că au putut ajunge la birou, unde era munca mea de doi ani. Am încercat să refac mintal drumul omului, am acceptat chiar şi ideea de-a fi intrat pe uşă, deşi este imposibil, dar am acceptat-o. Mi l-am imaginat pe om în faţa biroului încercând să deschidă sertarele: în mod normal, se începe cu sertarul din dreapta sau din mijloc, dar nu reuşeşte, încearcă apoi la cel din stânga, scoţând cheia din primele sertare, dar nu se deschide. Să admitem că a avut trei chei, poate mai multe, şi a lăsat în sertarul din dreapta şi în cel din mijloc cheile, dar pentru a deschide sertarul din stânga celelalte chei trebuie să fie răsucite în broască de anumite ori. Am acceptat şi acest fapt, dar aşa reuşeşte să deschidă doar sertarele laterale nu şi pe cel din mijloc, care nu se deschide decât în momentul în care e închis din nou sertarul din stânga. E imposibil să nu-i fi furat ochii încrustaţiile de pe sertare, le va fi cercetat, apăsat, răsucit, dar în zadar, ele sunt simple ornamente.

Acasă m-a alertat numai mirosul şi cupa cu creioanele, sertarele nu, pentru că erau închise. Când însă mi-am amintit de lucrare m-am speriat şi am analizat fiecare mişcare posibilă a vizitatorului meu, l-am înzestrat cu o intuiţie fantastică şi cu un arsenal ultramodern, capabil să deschidă cele mai ferecate uşi. Un lucru, însă, nu i-am acceptat: să închidă sertarele la loc. Or, sertarele erau închise. Dan a stat o după-amiază cu cheile originare în mină şi nu a reuşit decât să deschidă sertarele laterale. Am deschis eu sertarul din mijloc, apoi dublura sertarului din mijloc şi l-am pus să le închidă. Nu a reuşit.

Ca să facă toate operaţiile, combinaţiile, care pentru el erau străine, îi trebuia timp, enorm de mult timp. Exclud ideea că ar fi stat mai multe zile în apartament. Nimic nu indică acest lucru, chiar aşa în mare cum m-am uitat. În

plus, nu avea de unde şti cât lipsesc. De urmărit, m-au urmărit. Ştiau deci că lipsesc de acasă. Atunci de ce nu au intrat în prima noapte, sau în a doua, de ce azi-noapte? Şi, când mă gândesc că urma să ne întoarcem de fapt alaltăieri seară, mă apucă disperarea.

— De ce nu v-aţi întors alaltăieri seară? îl întrebă colonelul.

— Pentru că doctorul, Radu Cristea, în ultimul moment, ne-a invitat pentru a doua zi la o agapă cu păstrăvi, undeva sus pe râu, la o cabană a forestierilor. Am acceptat invitaţia, întrucât forarea în frontul respectiv merge mai greu decât şi-au imaginat ei. Eu m-am aşteptat la acest lucru, dar nu m-au crezut. Acum sapă; până vor da de apă, mai trec câteva zile. Eu sper ca sâmbătă sau cel târziu duminică să dăm de apă.

— Să revenim la spaima dumneavoastră: deci, în mod normal, dacă nu vă invita doctorul v-aţi fi întors alaltăieri seară, nu?

— Da. Toată lumea ştia acest lucru, practic nu aveam ce face, mai ales doctorul, iar eu trebuia să revin la Institut pentru a rezolva nişte probleme, dar mai ales ca să iau substanţe, containere, câteva aparate de măsurat, lucruri pe care nu le luasem cu mine întrucât cei de la geologie umpluseră portbagajul cu corturi, haine de schimb.

— Dacă toată lumea a ştiut, înseamnă că şi cel ce v-a urmărit ştia acest lucru, deci în a doua noapte nu putea intra. Dar de ce nu a intrat în prima noapte? De ce a intrat în a treia ştim: agapele se lasă dacă nu cu băutură multă, atunci cu vorbă multă, cu poveşti spuse până în noapte târziu.

— Aşa s-a şi întâmplat. Ne-am întors târziu. De băut băusem, de grăbit nu ne grăbea nimeni, aşa că ne-am întors azi-dimineaţă.

— Spuneţi-mi, cine mai era de faţă când v-a invitat doctorul şi pe cine a mai invitat la agapă?

— Înainte de a pleca din Cenan am fost invitaţi, eu şi directorul de la Sanepid, de către Radu, acasă la el, să mâncăm, să bem o cafea şi să ne vedem de drum. În maşină aveam totul pregătit pentru plecare, dar n-am mai plecat.

Radu şi directorul şi-au spus mai întâi problemele lor, apoi au trecut la problemele omenirii. Plecarea era ratată, am băgat maşina în garajul lui Radu şi am dormit la ei, urmând ca a doua zi să mergem la păstrăvărie. Ideea îi venise lui Radu în timpul mesei, unde nu eram decât noi şi soţia lui. A doua zi dimineaţă, adică ieri dimineaţă, i-a invitat Radu pe geologi, pe şeful lotului, inginerul Ciobanu.

— Un argument în plus pentru noaptea a doua, de ce nu şi a treia? Totuşi, rămâne întrebarea: de ce nu au pătruns în prima noapte? Cât timp aţi fost la Cenan ce aţi făcut, când aţi văzut că mai aveau mult de forat?

— Pe mine mă interesează apa, dar nu numai ea, ci şi probele de pământ obţinute prin forare. Drept urmare am rămas tot timpul în cadrul lotului, am urmărit probele obţinute, am făcut însemnări, analize, i-am ajutat pe geologi. Nu am părăsit lotul decât înainte de aşa-zisa plecare. Directorul ar fi putut pleca imediat, dar i-a fost ruşine şi mi-a promis că mai rămâne o zi.

— Da. Totul e atât de minunat şi de exact încât nu-mi vine să cred că e şi adevărat. De ce n-au intrat în prima noapte tot nu am aflat. Ştiau, în cazul în care v-au urmărit, că nu vă întoarceţi în seara respectivă, atunci de ce au amânat? Urmau să pătrundă în apartament după reîntoarcerea dumneavoastră la Cenan? Accept această variantă. dar ce s-a întâmplat la Cenan de lucrurile s-au precipitat şi ei au fost nevoiţi să forţeze puţin nota, intrând azi-noapte?

— Nu am observat nimic deosebit faţă de alte dăţi, practic au fost două zile obişnuite de lucru.

— Şi totuşi ceva s-a întâmplat sau au aflat ei ceva? V-

aţi adus o comoară de la congres, v-aţi lăudat cu ea şi i-a tentat? În cazul acesta avem de-a face cu o tentativă de furt şi se clasează povestea, nu ne interesează pe noi.

— Nici măcar cărţi nu am adus, darmite o comoară. De erau hoţi mai găseau prin casă ceva de furat, nu plecau cu mâna goală, dar, vă repet, pe ei i-a interesat numai biroul, unde, în afară de cărţi şi de lucrarea ipea, nimic nu are importanţă.

— Văd că oricâte cercuri am face şi oricât de mari le-am face tot aici ne întoarcem: ce cbprinde lucrarea dumneavoastră, ce temă are?

— Zăcăminte de uraniu, relevate/pe baza determinării concentraţiei Ra în rocile acide, granitice. Lucrarea cuprinde deocamdată numai probleme teoretice, cum ar fi descrierea metodelor de determinare a concentraţiei radiului în ape, gaze, nămoluri. Evident, aceste metode sunt clasice, aplicate pe tot mapamondul, dar în lucrare eu am indicat de unde am luat probele de apă, de nămol, de gaze.

— Minunată idee, minunat loc de ascuns bombele!

Bine că nu aţi pus-o în bucătărie, în zaharniţă sau la piper, mai strănuta şi acuma hoţul, în felul acesta am fi avut un reper în plus, în afara mirosului, strănutul. Dumneavoastră sunteţi de specialitate, e vorba, în cazul de faţă, de o lucrare personală, cam îndrăzneaţă, dar nu lipsită de importanţă nici pentru noi nici pentru curioşi, cum aţi putut să o lăsaţi acasă, într-un birou, oricât de sofisticat ar fi? Nu uitaţi, fiecare uşă are cheia ei. Realizaţi, exact, situaţia în care ne aflăm?

— Discutând cu dumneavoastră, făcând aceleaşi cercuri mai mari sau mai mici, să ştiţi că acum sunt convins că nu au ajuns la lucrare. M-am descărcat, m-am liniştit. De altfel, băieţii dumneavoastră îşi vor da seama imediat, după praful depus în ultimul timp. Înainte de congres nu am lucrat acasă pentru că nu am avut timp. În

dormitor şi în bucătărie am mai şters praful; în rest, nu. Am fost tot plecat, nu am avut timpul necesar să aspir, să fac curat.

— Acum e târziu, tovarăşe Buracu, cu poveşti nu mă mai convingeţi, trebuie să verific. Cine mai ştie de lucrare?

— Nimeni, absolut nimeni. E o lucrare pe cont propriu, de care nu ştie nimeni şi pe care ar fi urmat să o predau C.N.Ş.T. după terminare. Evident, eu mi-am asigurat de la bun început un coeficient de neîncredere din partea celor în drept, dar sper să-i conving.

— De ce v-aţi acordat coeficientul de neîncredere?

— Simplu, ştiu că vor fi unii care-mi vor socoti metoda determinării zăcămintelor de uraniu drept o fabulaţie, dar am să le dovedesc că am dreptate prin probele practice ale lucrării, prin experienţele pe care le-am făcut, în plus, această metodă nu este metoda cea mai sigură datorită faptului că radiul are o tendinţă de migrare geochimică foarte mare, el putând fi întâlnit şi în roci sărace în uraniu: în barite, în piromorfite, în tufuri calcaroase sau în zăcăminte de origine biologică. Dar concentraţia maximă, care nu depăşeşte în aceste substanţe un anumit procent, este indiciul cel mai sigur al migraţiei radiului, deci nu indică prezenţa zăcămintelor de uraniu. Procentul acesta este cel mai des întâlnit. Sunt cu adevărat rare locurile unde coeficientul de concentraţie este mai mare.

Lucrarea poate deveni un ghid ştiinţific al viitoarelor cercetări geologice, geofizice, geochimice, geotermice.

— Cum s-a intitulat comunicarea susţinută de dumneavoastră la congres?

— *Mărirea radioactivităţii apelor terapeutice prin metode artificiale*. După cum vedeţi, nu are nicio tangenţă cu lucrarea mea, poate doar să o infirme, ţinând cont că în majoritatea staţiunilor concentraţia radioactivă a apei este sub nivelul întâlnit în alte staţiuni din străinătate. De aceea

vă spuneam că cercetarea mea e un ghid; vreau să-i feresc pe romantici, pe visători de eşecuri, să nu mai investească în mod inutil timp, energie, bani prin locurile cercetate de mine.

Ororadioactivitatea şi radioactivitatea apelor din unele staţiuni nu sunt un indiciu concludent în depistarea zăcămintelor de uraniu, chiar datorită uşurinţei cu care pătrunde radiul în diverse roci, dar poate înfierbânta multe minţi.

Eu nu am depistat încă nicăieri, în cercetările pe care le-am întreprins, concentraţia maximă a radiului, concentraţie ce mi-ar fi permis să descopăr pământul mult visat.

Cercetarea mea este bazată pe metoda eliminării. Cine ştie dacă vreodată am să mă opresc mai mult asupra unor locuri. Eu o doresc, dar e aşa cum ţi-ai dori să zbori în lună cu un avion de pasageri, într-o călătorie de plăcere. Pe lună e însă pustiu, nu te aşteaptă nicio plăcere, ci doar muncă şi iar muncă, de încă un secol. Acelaşi lucru mă aşteaptă aici pe pământ. Există spaţiu suficient şi pen

2 – Jocuri de copil tvu mine şi pentru cei ce vor să caute, să muncească. Poate, cândva, vreodată să întâlnim visul şi să avem o satisfacţie asemănătoare cu a primilor paşi pe lună.

— Mă gândesc la colegii dumneavoastră de pe şantiere, la cei cu care aţi lucrat, niciunul nu ştie despre cercetarea la care v-aţi angajat de unul singur?

— Nu. Aceste cercetări le-am făcut numai aci, în laborator, acolo nu se puteau face, nu aveam nici condiţii, nici aparatele necesare. Iar în laboratorul nostru, după cum ştiţi, fiecare se ocupă de ceea ce i-a revenit prin contract, doar la verificări se lucrează împreună. Probele aduse de mine în acest scop numai eu le-am executat.

— Fiecare cu postata lui, nu?

— Până la un anumit punct fiecare în parte răspunde

de ceea ce a lucrat, apoi totul se asamblează, se reface de către altcineva când cel desemnat să o facă intră în impas. Contractul e colectiv, deci suntem legaţi unul de cercetarea şi rezultatul celuilalt.

— Să presupunem că nu lucrarea au căutat-o, atunci ce?

— Nu-mi dau seama, v-am mai spus: nu ştiu.

— În zona Cenanului de când lucraţi?

— Personal de vreo cinci ani, mai susţinut de când m-am întors din Japonia. Ori de câte ori au avut nevoie de mine m-am dus. Înainte de plecare m-am dus mai rar, dar în ultimii doi ani am participat la toate forările, chiar şi la cele care nu au relevat nimic, nici măcar apă potabilă.

— Când aţi plecat în străinătate ştiaţi că se vor relua forările la Cenan?

— Da. De fapt forarea trebuia să fie executată în toamna trecută, dar echipele fiind deplasate în altă zonă nu s-a început frontul de lucru. S-a amânat până în primăvară când iar s-a amânat şi acum, în sfârşit, se forează. Vă daţi seama ce investiţii enorme se vor aloca, de fapt au şi fost alocate, pentru mărirea bazei de tratament, în cazul în care forările vor duce la depistarea unui nou izvor de apă termală? Dacă prima sondă nu va fi eficientă se vor continua forările în alte puncte, oricum voi avea de lucru; chiar dacă compoziţia de bază a apei este aceeaşi, trebuie făcute nenumărate analize verificatoare.

— Am înţeles, vom vedea cum vom realiza noi verificările. Totul e tulbure asemeni primelor probe de apă găsite de dumneavoastră, dar, fiind o apă tămăduitoare, o vom lua sperând să ne facem dacă nu foarte deştepţi, cel puţin să rămânem sănătoşi, vii şi nevătămaţi. Vă duceţi acasă, vă luaţi lucrurile şi la Salca vi se va spune rezultatul. Sper să-l avem până atunci. Din moment ce aţi intrat o dată în apartament, mai puteţi intra încă o dată, dar să nu umblaţi la birou şi pe cât e posibil nu lăsaţi urme

noi. Băieţii mei vor intra numai după plecarea dumneavoastră. Nu trebuie exclusă prezenţa unei codiţe care vă supraveghează şi pe dumneavoastră şi blocul. Plecând, sper să se ţină aţă de dumneavoastră şi atunci avem posibilitatea să lucrăm în linişte. În cazul în care se adeveresc toate cele spuse de dumneavoastră, la Cenan veţi sta în cameră cu un băiat de la noi, până trece primejdia. Din bloc pe cine ne putem baza pentru eventuale informaţii, ajutor?

— Crăciun Dumitru, stă la etajul 7, sub apartamentul meu. G un om minunat. Nu ştiu dacă mai reţin după nume alţi vecini, eu sunt destul de retras, nu am relaţii de altă natură cu ei în afară de bună ziua. Îi pot numi altfel: mama sau tatăl Păpădiei sau al Globuleţului albastru sau al Prinţesei.

— Nu înţeleg?!

— Sunt prieten cu copiii din bloc şi din celelalte blocuri, prin ei le cunosc părinţii fără să le ştiu exact numele de familie. Era să uit, preşedintele blocului este tov. Dicu, lucrează la miliţie şi pe el îl ştiu tot de la copii, amândoi suntem buni prieteni cu puştii.

— Dicu, un nume util. Sper să-l găsim la timp. Acum chiar plec, e târziu, trebuie să-mi adun oamenii, să vedem ce putem face. Încă un lucru, de fapt mai mult o rugăminte decât o atenţionare: băiatul care vă va însoţi la Cenan are gură mare, nu luaţi în seamă toate panglicile lui, în rest e om de treabă.

Undeva, pe căi laterale, vă potriviţi. Şi lui îi plac copiii altora, are şi el o Prinţesă care a vrut să se facă zână ca să aibă puteri nelimitate ca în basme, dar învăţând să citească şi-a dat seama că zânele, când devin simple pământene, îşi pierd toate puterile lor de vrajă şi a ajuns la concluzia că tot mai bine e să fii Prinţesă, eşti de la început Pământeană şi rămâi toată viaţa cu aceleaşi puteri, far-Hece.

— Ei de unde-i vin farmecele?

— Din cel mai fermecător tărâm: copilăria.

*

Deasupra oraşului coborau nori negri, ce se luptau unul cu altul în fulgere şi trăsnete, întârziind să-şi verse potopul peste blocuri, peste pomii ofiliţi. Vântul îi asmuţea îngrămădindu-i, resfirându-i, trântind ferestre şi uşi uitate deschise, obligându-i pe oameni să stea cuminţi şi răbdători în casă şi să lase norii în pace, să nu-i grăbească, cu rugăminţile sau sudalmele lor, să se reverse: „măcar un ropot de ploaie, că ne sufocăm”.

Motocicleta-dulriţă se dovedi extrem de docilă la comenzile executate de colonelul Stăncioiu. Timpul trecuse pe neobservate, se apropia sfârşitul programului de lucru, iar colonelul voia să ajungă cât mai repede la sediu, să-şi găsească oamenii acolo, altfel ar mai fi pierdut cel puţin o oră până să-i readucă la sediu. Dacă se pornea şi ploaia lucrurile se complicau şi mai mult. Stăncioiu se uită pe cer, vântul împrăştiase norii (până când?), aerul se putea respira. La un stop, semaforul clipi roşu, în zadar, dubiţa era departe.

În birouri, salariaţii îşi strângeau hârtiile, dosarele, închideau sertarele, dulapurile.

Stăncioiu deschise o uşă, trei perechi de ochi îl întâmpinară întrebătoare şi temătoare în privinţa programului lor de după-masă. Toţi, deodată, îşi dădură seama că nimic din ce proiectaseră ei nu se va realiza.

— Ţenţ şi Staicu la mine! Ţenţ, îl cauţi pe Dan Berinde unde ştii şi-l aduci. Ploscaru, îl cauţi pe Sconcs, nu te mai uita aşa la mine că ştiu exact cum îi ziceţi voi. După aceea eşti liber, dar numai până deseară sau mâine dimineaţă.

— Să trăiţi, tovarăşe colonel, vă raportez că Dan Berinde nu lucrează în secţia noastră.

— Mai întâi executi ordinul şi după aceea raportezi. E

un ordin, tovarăşe căpitan Ţenţ, care nu implică comentarii.

Într-adevăr, comentariile erau inutile, o uşă închisă nu-ţi poate servi nicio replică, replica fusese rostită prin închiderea uşii.

— Tovarăşe colonel, mai aveţi nevoie de mine? îl întâmpină secretara, îmbrăcată deja de plecare.

— Te mai reţin câteva secunde. Am nevoie de trei-patru, nu, de şase cafele, trăsnet, cum numai tu le poţi face, eu nu mă pricep şi nici nu am timp. Una fără zahăr, pentru Ţenţ. Sper ca mica mea atenţie să mă absolve de toate păcatele. Ce zici, va remarca gestul?

— Depinde, dacă nu o va bea nu va şti niciodată că a fost o cafea specială pentru el.

În birou era plăcut, răcoare, nici urmă de miros acru de tutun... Ce va fi aici peste o oră, cu greu se va risipi într-o săptămână, dar le voi ţine o şedinţă scurtă, operativă". Formă un număr de oraş şi aşteptă rugându-se cerului să trăsnească sau să dea un potop de ploaie numai să-i răspundă cel chemat şi nu altcineva. În sfârşit, cerul nu-l ascultase, avusese pur şi simplu noroc.

— Eugen? Bine că eşti tu, ascultă-mă: imediat îţi iei şalopeta, într-un geamantan îţi pui lucruri pentru o săptămână de concediu, iar în final iei maşina.

— Mă omoară, vorbiţi dumneavoastră cu ea!

— Decât să mă omoare pe mine, mai bine pe tine. De vorbit nu vorbesc, te descurci.

— Înţelegeţi-mă, nu mă lasă!

— Eşti un copil adorabil, vorbeşti frumos la telefon, cu dumneavoastră. Într-o jumătate de oră eşti aici. Bani îţi dau eu, mai spuse colonelul şi, pentru a evita o discuţie nu tocmai agreabilă, închise brusc. De fericire îşi freca mâinile asemeni copiilor ce-şi râd în pumni de naivitatea oamenilor mari. Scăpase, dar săracul Eugen?

Primul intră în birou Staicu, apoi Ţenţ cu Berinde.

Secretara îl anunţă că Sconcs-ul lipseşte o jumătate de oră, dar va veni.

— Vă pot oferi o cafea, din banii mei nu din banii pentru protocol, de mâncat sper să mâncaţi acasă, sper, nu’s\ni sigur. Îţi mulţumesc pentru cafele, eşti liberă. Sconcs-ul ştie drumul, nu se rătăceşte aici, în altă parte nu ştiu ce face.

Cafeaua aburea pe măsuţa aşezată la mijloc, însă ceştile nu fură atinse de nicio mină, nici măcar de o privire.

— Precizez, pentru a evita pe parcurs comentariile: tovarăşul Berinde nu va participa la acţiunea noastră. Prezenţa sa aici are o explicaţie simplă, este depozitarul unor date de care noi avem urgent nevoie, informaţiile oferite de către tovarăşul Berinde ne vor scuti de câteva ore în plus de muncă.

— Am înţeles, tovarăşe colonel, spuse Ţenţ.

— Rapoartele au fost reglementar prezentate, deci, Dane, care este numărul maşinii şi adresa exactă a lui Adrian Buracu? Notaţi-vă, ce vă uitaţi la mine? Am terminat de mult cu etichetele, suntem în plină şedinţă!

— Adrian Buracu? întrebă Dan, privindu-l cu ochii mari, speriaţi. I s-a întâmplat ceva?

— Menirea noastră nu e aceea de a aduna cioburile, ci, în limita posibilului, de a preveni nişte spargeri. Adrian Buracu mi-a spus că i-a pătruns cineva în apartament, trebuie să verificăm.

— 4-HT-2729. Aleea Florilor, El. D, se I, etaj VIII, apartament 36, suflă Dan.

— Staicu, te prezinţi la staţia de benzină spre Salca. îmi comunici imediat ora la care maşina lui Adrian Buracu depăşeşte staţia. Atenţie, însă, probabil va avea o codiţă, nu garantez, dar nu trebuie exclusă posibilitatea. Ţenţ, iei legătura cu Vasile Dicu, cel de la economic, avem nevoie de o supraveghere atentă a celor ce intră sau ies din bloc,

sau se plimbă ca să se afle în treabă. De va ploua vor fi plimbăreţi puţini, de nu, veţi avea ceva mai mulţi, spre norocul nostru. Acum parcă nu o mai doresc, dacă plouă nu mai găsim nici măcar un fir de iarbă uitat pe undeva. Am o rugăminte, cât mai discret, băieţi!

— Tovarăşe colonel, în cazul în care îl găsesc pe Dicu, elcunoaşte oamenii din blocuri, deci va remarca mai uşor pe intruşi, pot să revin la sediu? întrebă Ţenţ.

— Nu, îl aştepţi pe Dan şi pe Sconcs, îi acoperi. Dilatând timpul, după calculele mele la ora nouă aveţi toate, şansele să fiţi acasă, deşi nu cred şi nici voi să nu vă faceţi iluzii. De la bun început v-am explicat că altceva mai bun decât cafele nu am, tacit m-aţi refuzat. Ţenţ, pentru tine a pregătit secretara una separat; la noapte, dacă va fi nevoie, te descurci singur.

Dumitru Ţenţ se aplecă să-şi ia ceaşca, apoi să îndreptă cu ea spre colţarul cu flori („Turnul Babel", H zicea el) şi o aşeză lângă un ghiveci. Mişcările capului şi ale corpului îl trădară, râsul veni ca o eliberare. Mâinile nu-şi găseau astâmpăr, încheiau nasturi închişi, alungau Ecame

Paginare. Când în sfârşit se întoarse spre cei trei, doar °°hii mai păstrau râsul.

— Putem pleca, tovarăşe colonel? întrebă Ţenţ.

— Acuma da, şi baftă, băieţi!

— Să trăiţi, tovarăşe colonel! spuseră ei într-un glas S* dispărură.

Un timp în birou nu se auzi decât clinchetul ceştii în contact cu farfuria. Stăncioiu nu rezistase ispitei. Dan stă în fotoliu inert, pustiit de orice gând, sau poate năvala fondurilor îi dădeau acea stare de nemişcare. Brusc, se ridică în picioare şi începu să străbată biroul urmărind itinerar de labirint, imposibil de descifrat.

— De fapt ce s-a întâmplat? izbucni Dan. Adrian nu ttU-a spus nimic. Când s-a întors de la Cenan? De ce nu i-a

telefonat?

— Ştii ce, stai jos, şi nu-mi bate cuie în cap cu întrebările tale, am repetat eu însumi cred că de o sută de ori >. de ce?” încât la ora asta nu mai suport, deşi cine ştie câte ori nu-l voi mai repeta? Concret, prietenul tău nu are nicio dovadă, totul e bazat pe supoziţii, pe senzaţii, Pe miros dacă vrei. În plus, susţine ideea că este exclusă Posibilitatea pătrunderii, în apartament, pe uşa de la intrare.

— Sunt de aceeaşi părere cu el, este exclusă această variantă. Cunosc sistemul de închidere atât al uşii, cât şi al Sertarelor. Este imposibil să se fi intrat pe uşă, în principiu cred că s-a intrat, probabil e obosit, i s-a părut nufiiai. Dar de fapt de unde a pornit tăvălugul, ideea aceasta de ce a fost generată?

— Azi-dimineaţă, înapoiat de la Cenan, a descoperit în birou la el miros de deodorant.

— Simplă impresie?!

— Atunci e adevărat, are un simţ olfactiv ieşit din cofiun. Întotdeauna l-am asemănat cu bătrânii topitori de la furnale, ei ştiau după flacăra cuptorului în ce stadiu e şarja, când e gata. El ştie ce apă vor găsi în inima pământului, atunci când se forează, conducându-se după mirosul gazelor. Exemplul poate nu vi se pare concludent, dar Pentru mine este. Verificaţi şi o să vă convingeţi că e adevărat.

— Verificarea e târzie, el a intrat de câteva ori în birou spre a se convinge că nu se înşală, or curenţii de aer creaţi, nu uita că etanşeitatea uşilor şi ferestrelor, fie vorba între noi, cam lasă de dorit, deci aerul nou pătruns în birou a modificat, până la această oră, radical structura aerului. Oricum o descindere în apartamentul lui tot vom face. Cheile sunt la tine?

— Nu, acasă.

— Dane, n-ai fost tu cumva în aceste trei zile pe la el?

Vreau să nu mă înţelegi greşit, dar în cazul în care ai trecut pe acolo, lucrurile se simplifică.

— Nu. Am cheia la mine de la terminarea divorţului, în aceşti trei ani cred că am folosit-o de vreo 6 – 7 ori, dar şi atunci el m-a trimis. În majoritatea cazurilor mi-a cerut să-i trimit haine de schimb. De fiecare dată îmi exf

lica exact unde voi găsi lucrurile de care avea nevoie, mi amintesc cum mă exaspera exactitatea lui. Singura mea dorinţă era ca măcar o dată să greşească, să nu găsesc un obiect la locul indicat de el; mi-a fost imposibil şi am renunţat.

— Acum de ce nu ţi-a cerut să-i trimiţi hainele de schimb?

— Probabil a avut nevoie şi de substanţe sau de vase.

— Exact. Apropo, ce ştii tu despre soţia lui?

— S-a recăsătorit imediat după divorţ, cam la două săptămâni. Lucrează la abatorul din Lunca, la controlul produselor.

— Face naveta?

— Nu, locuieşte acolo, de aţi vedea ce casă are, vilă nu casă!

— Zău, ce director a intrat în plasa farmecelor sale?

— Nu ştiţi cum e cu directorii, azi sunt mâine nu, salariaţii oricum rămân; soţul ei e doar salariat, lucrează ca mecanic la Service-ul din Lunca.

— Praf m-ai făcut! Nici prin cap nu mi-ar fi trecut. Deşteaptă femeie! Dar să revenim la treburile noastre. Maşina va fi verificată la Salca, poate vorbeşte şi ne spune ceva mai mult decât prietenul tău. Hai, hai Mihai, ai venit la timp. Te duci cu Dan într-un apartament şi vedeţi dacă s-a umblat la biroul de acolo.

— De ce la birou? îl întrebă Dan pe colonel.

— Mai întâi îmi spui tu mie la ce lucra prietenul tău şi apoi îţi răspund la întrebare.

— Exact nu ştiu, dar mi se pare că au un contract

privind obţinerea unor lacuri şi emailuri pentru o fabrică de vase. Beneficiarul importa lacurile şi emailul la un preţ exorbitant, de aceea a încheiat cu ei un contract. Astfel nu mai plătesc atâta valută şi nu mai sunt legaţi în procesul de producţie de livrările capricioase ale partenerului extern.

— Nu asta mă interesează, el pentru el la ce lucrează? Mai exact, ce înţelegi tu prin „munca mea de doi ani”?

— Nimic. Niciodată nu mi-a spus nimic referitor la munca lui de cercetare. Unde le ţinea acasă? în birou?

— În birou! Alt loc mai bun nu şi-a găsit după experienţa aceea idioată cu câinele?

— Ştiu că nu-mi iertaţi nici acum tâmpenia de atunci, dar nu mi-am închipuit că va avea urmările pe care le-a avut. Dacă Adrian spune că lucrarea sau ce o fi este în birou, atunci este în locul cel mai sigur. Biroul nici eu nu l-am putut deschide. Am stat o zi în faţa lui şi n-am realizat nimic. Nu este un argument care să înlăture suspiciunile, dar nu cred că a putut fi deschis. În plus, niciodată Adrian nu mi-a cerut nimic din birou când era plecat, nu a făcut nicio aluzie la ce lucrează pe cont propriu.

— Concret ştii ceva? Tot ce mi-ai spus până acum e identic cu ploaia de afară, care are şi marele dar de-a şterge şi minimum de urme lăsate de invadator.

— Nu pe ploaie sunteţi supărat, ci pe mine, dar înţelegeţi-mă, nu ştiu nimic în plus faţă de ceea ce v-am raportat.

— Nici pe tine, nici pe ploaie nu sunt supărat, ci pe mine, sau aşa în general. Când Staicu ne va anunţa că Adrian Buracu a părăsit oraşul, te duci cu Spătaru la Buracu acasă şi verificaţi în primul rând dacă a fost deschis biroul! Cu timpul vom descoperi şi pe unde s-a intrat. Cum faceţi? îi întrebă colonelul.

— Mihai îşi pregăteşte trusa şi aşteptăm telefonul.

— Corect. Cu mare atenţie, vă rog, e pielea voastră în joc, nu numai spaima şi pielea lui Adrian Buracu. Aşteaptă răspunsul de1 la noi, la Salca.

— Am înţeles, să trăiţi!

Dan deschise uşa şi aproape că se lovi de Eugen, lovitura se transformă în îmbrăţişare.

— Salut, cascadorule!

— Lasă, lasă, că ştiu eu.

— Ce ştii? îl întrebă Dan ţinându-i încă umerii în mâini.

— Încurcăturile mele se trag de la laudele voastre. Cineva m-a lăudat, acasă, ce bine conduc…

— Pe două roţi, continuă Stăncioiu. Te-am avertizat că te spun, nu am avut nicio secundă nobila idee să te laud.

— Noi vă lăsăm, spuse Dan şi închise uşa.

— Calculând timpul, se pare că ai venit totuşi cu maşina, nu?

— Tata mi-a dat cheile, mama, de ieri, e supărată, am făcut aşa un tur

— Câţi kilometri a descoperit în plus la kilometraj după ce ai făcut aşa un tur? şi mâna dreaptă a colonelului desenă în aer mai multe opturi. Eu te-am trimis la culcare, după câte îmi amintesc.

— Ideea asta n-a avut-o, s-a uitat în schimb la roţi şi a ajuns la concluzia că sunt praf.

— Sper să nu-ţi imaginezi că, peste noapte, am devenit nababul urbei şi-ţi voi da bani pentru roţi?

— Apropo de bani, venind încoace mi-am făcut calculul: îmi mai trebuie 300, pentru benzină…

— Tata sau mama nu ţi-au dat bani?

— Cheam-o pe mama la telefon şi întreab-o dacă ce mi-a dat ea se cheamă bani sau rest, asta numai în cazul în care-ţi face plăcere să discuţi cu ea.

— Bine, bine.

— Ca prin cucuruz, iar eu săracu'…

— Stai jos şi lasă prostiile. Vreau să mă asculţi cu atenţie, nu de alta, dar nu vreau să faci vreo tâmpenie.

— Nu-ţi aparţine chestia, dar spune.

— Te dau afară de nu încetezi cu tâmpeniile tale, ai înţeles? Te duci la Salca, la Lică la atelier, şi aştepţi o maşină de aici care va avea, sper, ceva necaz.

— Numărul maşinii, vă rog.

— 4-HT-2729. O controlezi cu mare atenţie şi vezi dacă vorbeşte.

— E greu, unul v-a trebui să ţină trena miresei, eventual şi a fraierilor.

— Exact. Lică ţine trena până controlezi tu. îmi este suficientă o singură gură de aerisire, dacă există una înseamnă că mai este şi a doua sau a treia. Te rog să nu-i demontezi maşina, dacă descoperi ceva minunat la ea, ceva ce n-ai mai văzut, îţi promit că altă dată ţi-o las să o faci bucăţi. Clar? încă ceva: omul e o somitate pe plan ştiinţific, fii atent cum vorbeşti, lasă coloratura. În anumite situaţii oamenii nu gustă panglicile tale, îi obosesc, îi irită, dai impresia unui băieţaş.

— Nu-ţi aparţine şi ştii bine că nu-mi place.

— Totuşi ţi se spune!

— Plăcerea e de partea mea atunci, dar în alte ocazii nu suport. Să zicem că maşina vorbeşte, ce fac?

— Lică repară defecţiunea şi-mi dă telefon. Tu pleci la Cenan. Ai aici un bileţel unde e notat numărul vilei şi al camerei unde vei sta. îl atenţionezi pe om, se numeşte Adrian Buracu, îi arăţi acest bilet scris de el, şi vei fi, cât timp va sta acolo, umbra lui.

— Vreau să lămuresc nişte detalii: eu voi deveni umbra lui şi crezi că fraierii, oricât de invizibil aş deveni eu, deşi nu văd cum, nu se prind?

— Acest aspect nu schimbă cu nimic datele

problemei.

— Aha, deci eu sunt momeala. Cine urmează în şir indian?

— Vom vedea pe parcurs, poate Ţenţ, Staicu.

— Vreau totuşi să am spatele asigurat, nu ar fi posibil…

— Asigură-ţi spatele singur, ceea ce vrei să-mi ceri nu-mi pot permite, îi reteză colonelul comentariile.

— Cine joacă în careurile celelalte?

— Careuri, ce fel de careuri?

— Bambilici se joacă în patru careuri: în două văd că joc eu şi somitatea, voi staţi tot timpul pe tuşă?

— Pentru galerie, băieţaş!

— Drăguţi susţinători, de elită. Cine joacă dincolo?

— Nu ştiu, probabil nimeni. îţi iei ce ai nevoie de la magazie, în cazul în care pleci la Cenan te descurci cum ştii. Roagă-l pe Buracu să-ţi dea un semn pentru doctor, vei avea nevoie la instalare de ajutorul lui, de ce nu şi în depozitarea trusei. Pentru ultima dată îţi atrag atenţia asupra modului tău de-a te comporta şi vorbi.

— În degetul mic deţin toate secretele pentru a deveni un bun lord, cu o condiţie însă…

— E timpul să pleci.

Eugen mai rămase câteva minute în fotoliu. După cum îşi mişca buzele era clar că ceva nu-l mulţumea, însă pe colonel nu-l interesau complicatele lui maşinaţii. Poveştile se repetau de fiecare dată.

— Itamama era la noi, când ai telefonat, am dus-o acasă cu maşina şi mi-a dat nişte tartine pentru tine.

— Ţie personal câte tartine ţi-a dat, că mie mi-ai cerut nesperat de puţin?

— Zău?! În viitor voi fi mai atent, mă simt deja furat de două sute…

— Ieşi!

Peste tot, în apropierea Aleii Florilor, erau deschise

fronturi de lucru la blocurile viitorului microcartier. Macaralele sunau continuu, muncitorii loveau cofrajele pentru a le desprinde de pereţii interiori, turnaţi pe loc. Cisternele cu ciment veneau şi plecau mereu. Ici-colo case dărâmate, curţi pustiite, doar pomii rămăseseră încă, ai nimănui şi ai copiilor din blocurile mai vechi.

Ţenţ se duse direct la Dicu acasă, dar nu-l găsi, era undeva la robinetul dintre blocuri sau dinspre părculeţ. Derutat, se uită la soţia lui Dicu şi o întrebă cum va da totuşi de el?

Femeia, supărată pe nişte lucruri petrecute mai înainte, îi spuse că-l va găsi uşor, să nu-şi facă probleme: unde este un grup mare de copii, acolo e şi soţul ei. Neîncrezător, coborî scările şi se duse în spatele blocului, evitând contactul cu tricicletele în plină viteză. În şort, cu o cămaşă peste pantaloni, Dicu stătea pe trotuar şi mânca mere, înconjurat de o armată de copii. Blocurile noi aduceau cu ele şi un număr mare de copii, că te întrebai oare unde au fost ţâncii ăştia până adum? ce case au rămas pustii?

Se îndreptă spre grup şi salută. Guri pline, zemoase mormăiră în cor un răspuns la salut. O codiţă în vârful capului, cu o poală de mere se apropie de el.

— Nenea, vreţi un măr? Nu le-am furat, le-am cules din grădină, de acolo, vedeţi, se demolează.

Ochii, doi nasturi albaştri cusuţi cu fir verde, îl priveau senini, îmbiindu-l. Mângâie codiţa, îşi scoase batista şi-i şterse nasul şi gura, apoi luă un măr.

— Îţi mulţumesc, dar l-aş vrea şi pe nenea Dicu, mi-l daţi?

— Da, dar nu de tot.

— E în regulă, peste un sfert de oră e al vostru iar.

Dicu se ridică, îşi şterse pantalonii, apoi îi întinse mâna şi se îndepărtară de copii.

Ţenţ începu să-i explice de ce are nevoie de ajutorul

lui, dar explicându-i realiză că de fapt şi el ştia foarte puţin şi că omul de alături nu prea înţelege.

Dicu îl ascultă un timp nedumerit, dar în esenţă înţelese că va trebui să urmărească intrările şi ieşirile din blocul D2.

— Avem noroc şi eu şi dumneavoastră, azi schimbăm cutiile de poştă la blocuri, cele vechi sunt practic inutilizabile, produc veşnic încurcături. Fiind preşedintele blocurilor, îi cunosc pe toţi, deci îmi va fi uşor să-i observ pe intruşi. Buracu n-a plecat încă, îi văd maşina la parcaj. Ştiţi de ce am eu noroc?

— Nu.

— Scap de o vană de rufe, trebuia să le limpezesc, dar au venit mai întâi copiii, acum dumneavoastră.

— Copiii de ce v-au căutat?

— Un tip, înainte de ropotul acesta de ploaie, şi-a spălat maşina, o Dacie roşie, la gura de apă de lângă părculeţ. Ei n-au voie să bea apă de acolo, le-am interzis. Vă daţi seama ce s-ar întâmpla acum, după ce au mâncat atâtea mere, dacă ar bea apă? Neavând ei voie, nu-i iartă nici ei pe cei care-şi spală maşinile, vin şi mă cheamă, iar eu mă conformez de fiecare dată, nu-mi pot călca propria mea lege.

— Şi ce se întâmplă?

— Nimic. Uitaţi-vă în jur, peste tot se construieşte, drumurile sunt desfundate, camioanele circulă continuu, uneori avem şi în gură praf. În condiţiile actuale nu le pot cere oamenilor să-şi spele maşinile, tot a doua zi, la staţie, ar fi absurd, dar nici pe copii nu-i pot supăra, aşa că stau de vorbă cu omul până termină. Astfel părţile beligerante sunt satisfăcute de succesul repurtat.

— Azi cine şi-a spălat maşina?

— Nu ştiu. Când am coborât nu mai era nimeni. Bănuiesc că nu aţi mâncat, duceţi-vă acasă, am eu grijă. Puştii mei, de când cu şantierul, nu lasă pe nimeni străin

să intre în bloc, au idei fixe despre hoţi, probabil au auzit unele discuţii acasă. Părinţii nu recunosc şi dau vina pe profesia mea, pe prietenia mea cu ei. Mă rog, pe ei nu-i interesează disputele oamenilor mari, se joacă.

Jocul lor îmi va fi util azi. După mere nu se mai duc că sunt pomii plini de apă după minunata ploaie. Am crezut că va cotropi pământul, aşa nori mari au fost, dar e bine că a plouat, s-a mai răcorit aerul. Unde să vă sun dacă apare ceva?

— Nu plec nicăieri, mă uit. Aştept să mai vină doi colegi, sănu-i uşuie copiii.

*

Ploaia spălase asfaltul îmbibat cu benzină şi uleiuri din faţa staţiei PECO. Distribuitorii vorbeau despre reumatisme şi despre ploaia atât de necesară, vorbeau de secetă, de grâu, de porumbul care acum îşi va revni şi va creşte mare. Vorbeau de parcă atunci s-ar fi întâlnit după multă vreme şi aveau să-şi spună tot ce li se întâmplase, ce văzuseră şi auziseră între timp. Staicu, de ar fi fost un bidon de ulei aruncat, probabil că l-ar fi văzut, l-ar fi băgat în seamă, l-ar fi mutat dintr-un loc în altul, dar aşa nu-l vedeau de parcă n-ar fi fost lângă ei. Ei îşi vorbeau vorbele liniştiţi, făcând abstracţie de el.

Ora navetiştilor trecuse. Era un timp mort pe şosea. Maşinile mici treceau rar. În schimb, spre oraş veneau tot mai multe camioane grele.

Copiii coborâră, închiseră uşile, încet, şi cu mâinile încă pe maşină îi dădeau sfaturi cu seriozitatea oamenilor mari.

— Închide geamurile din spate că e un curent nebun şi iar ai să ne minţi că ţi-a intrat regina albinelor în ureche să-şi depună mierea. Mi-a spus tovarăşa că nu-i adevăratadevărat, că astea sunt basme şi n-am să-ţi mai descânt şi n-am să-ţi mai suflu de nouă ori în ureche şi tot de nouă ori să te sărut că nu-i adevărat-adevărat.

— De ce n-aţi spus că-i curent?

— Voiai să ne sufocăm?

— Bine, Globuleţ.

— Eu nu sunt Globuleţ.

— Eşti un Globuleţ albastru.

— Globuleţ albastru e altceva. Să nu uiţi merele în maşină, e cald, se strică şi ai să te superi pe noi că am pătat husa, deşi tu eşti de vină.

— Voi nu mai aveţi niciunul, pentru mine sunt prea multe, luaţi din ele.

— Lasă-le acolo. Noi ne luăm altele, tu de unde-ţi iei? Nici mâncare n-ai la tine şi vorbeşti?

— Păpădie…

— Minţi. Am controlat buzunarul din spatele scaunului tău şi nu am găsit nicio ciocolată în el. Nu încerca să te scuzi că e prea târziu, aşa zice mama când uit sau mai fac câte ceva…

— Ai dreptate, lipsa ciocolatei e un fapt de neiertat. Aveţi grijă de voi dacă mergeţi iar după mere.

— Pleacă odată şi nu ne mai înnebuni şi tu cu sfaturile: ai grijă, nu sta acolo, nu face asta.

Adrian le zâmbi, controlă uşile, închise geamurile din spate, din dreapta şi demară. În oglindă îi mai văzu un timp tot acolo, nu plecaseră încă, se uitau lung după el. Viră la stânga şi se înscrise pe şoseaua naţională. Drumul era liber.

La ieşirea din oraş, după staţia de benzină, schimbă viteza. Aerul din maşină era de nerespirat. La 90 de km pe oră, cât arăta vitezometrul, simţi o adiere rece, plăcută. Asfaltul moale frâna uşor alunecarea maşinii.

În faţă avea două „stacojii”, una în rodaj. Nu-i plăcea să rămână în plasa celor din faţă, aşa că acceleră şi le depăşi. Acul indica o sută. Maşinile din spate păstrau aceeaşi distanţă între ele, deci mergeau cu viteză egală cu a lui.

„Tipul, cu maşina în rodaj, e nebun! îşi zise Adrian. Ce face, se pregăteşte pentru un raliu în pustiul Sahali? Nu-şi dă seama că distruge motorul, ce-i în capul lui?” Un gând rău îi dădea târcoale. Peste un kilometru, doi, va apărea plăcuţa de avertizare „Radar”. Dan îi spusese mai demult unde este exact radarul. Va trece cu 110 la oră, apoi va încetini. „250 de lei merită distracţia, am plătit eu altele şi mai scump, dar acum vreau să ştiu cine este nebunul. O să-l rog pe Dan să se intereseze. Şoseua e liberă, merită încercat. Dacă nu înghite momeala am să plătesc şi gata. Dan se va înfuria, dar îi va trece, s-a mai înfuriat şi altă dată, după care m-a sunat să-mi reamintească nişte nimicuri. Ciudat mod de a-şi cere iertare, dar totuşi o face”.

În dreptul radarului avea la bord 110, cei din spate la fel. După cinci sute de metri încetini. „N-are rost să alerg, oricum într-o oră ajung. Acum trebuie să mă gândesc cum fac: dacă o înec, cum ajung la Service? Dacă continuu să merg ca vântul şi ca gândul şi pun o frână brusc mă dau peste cap, ori eu nu vreau să mă adune bucăţi-bucăţele, dar trebuie cu orice preţ ca maşina să fie controlată şi îndeosebi să vorbească. Asta vreau, acum, cu disperare. În cazul în care nu vorbeşte şi acasă nu găsesc nimic, colonelul Stăncioiu o să creadă că am strigat în van: Vine ursul! Şi totuşi ursul există, i-am simţit mirosul în birou. Oare cum a intrat? Uşa de la balconul din bucătărie şi cea de la sufragerie erau închise, le-am controlat, deci nu putea pătrunde pe acolo. Înspre exterior uşile nu au clanţe, mânerele fixate în interior nu pot fi mişcate cu niciun magnet, nici la uşi nici la ferestre. E exclusă intrarea de pe balcon şi apoi de unde să vină, doar nu e farfurie zburătoare să cadă din cer exact pe balconul meu?! Singura posibilitate de pătrundere rămâne uşa de la intrare şi asta e grav. Dacă au reuşit să deschidă uşa, atunci au deschis şi biroul! Iar mi-am pierdut minţile? Cum

rămân singur mai mult timp, cum îmi pierd controlul. Din uşă, înainte de a pleca, m-am uitat din nou la sertare. Faimosul meu binoclu de vânătoare nu cred că m-a înşelat. În toate lucrurile tehnice am încredere, dar de tremurat, încă tremur şi acum, cumplită e îndoiala cu veşnica ei gheară, dar dacă? Sigur! Dar dacă nu lucrarea au căutat-o? Atunci ce? Mi-a mai pus colonelul întrebarea şi am răspuns nu ştiu, dar nu a dus raţionanamentul mai departe: dacă voiau lucrarea, despre care nu ştie nimeni, decât eu, atunci de ce nu au intrat, nu în aceste trei nopţi, ci cât am fost plecat în străinătate, am lipsit două săptămâni, nu din oraş, ci din ţară?! De ce? Simplu, nu lucrarea îi interesa, sau mai exact nu ştiau de lucrare. Sunt salvat! Salvat şi cu hoţul în casă! Să fi aflat între timp ceva? Ce? La congres, ca peste tot, după conferinţele de rigoare se fac plimbări, schimburi de bancuri, dar nici acelea întotdeauna pentru că, vrei nu vrei, bancurile sunt universale, diferă doar limba în care sunt spuse. Hu am călcat pragul nici unei biblioteci de data aceasta, ca să spun că am consultat cutare autor sau bibliografie care i-ar fi putut conduce la lucrare.

Totuşi ceva s-a întâmplat, aşa se explică senzaţia că sunt urmărit, pătrunderea lor în casă într-un mod destul de riscant. Pentru ce au riscat? Şi-au imaginat că am adus vreo comoară, cum spunea colonelul? Pe banii primiţi le-am cumpărat copiilor câteva jucării, gumă, mie un set de pixuri, fetelor pastă, un batic pentru mama, un flanel pentru tata şi atât.

Va trebui să-i transmit colonelului că nu lucrarea au căutat-o! Şi dacă maşina nu vorbeşte: Vine ursu, vine ursu?! Ce au căutat? Nimic, mi-au făcut doar o vizită, bazându-se pe agapă? Are dreptate colonelul, ştiau că nu mă întorc în seara respectivă şi au intrat. Cum? Iarăşi moara întrebărilor: cum, de ce, ce, dar dacă… Uite aşa pot înnebuni oamenii!

Dacă lucrarea nu mai constituie miza pusă în joc, şi din acest moment sunt sigur de asta, atunci înseamnă că băieţii tovarăşului Stăncioiu vor juca bambilici şi fotbal ca nebunii pe nimic, nici măcar pe o pisică sau pe o tâmpenie! Cele mai amare pilule le voi înghiţi eu, tovarăşe colonel, deşi îţi jur că în birou era un miros străin azidin. ineaţă, dar mirosul, ştiu, nu-l poţi pipăi, nu-i o probă concretă! Morcovii de dincolo de Sălişte, chiar dacă-mi vor face maşina zob, vor fi o probă, sper să aducă o probă. Ce au căutat cu adevărat, nu ştiu, mă depăşeşte.

Rămâne să dezlege misterul, dacă e vreunul, colonelul Stăncioiu”.

Până în apropiere de Salca şoseaua avea marele avantaj că nu trecea prin niciun sat, cele patru benzi înlesneau desfăşurarea, fără incidente, a traficului intens din zilele de sărbătoare. La Salca-Sălişte drumul revenea la două benzi, traficul fiind îngreunat şi de tractoare, căruţe, oameni.

Apă. Foc. Apă. Foc. „Ciudat, îşi spuse Adrian, rodajul roerge din nou cu viteza mea, păstrează aceeaşi distanţă între noi. Nu cumva pe mine mă urmăreşte? Am fost un prost. că nu i-am reţinut numărul, m-am jucat cu radarul, trecând nepăsător pe lângă el, poate aşa e mai bine, nu am voie să încetinesc, aş da de bănuit, l-aş avertiza că m-am prins în jocul lui”.

3 – Jocuri de copii

Din faţă venea un „Dac” mare, cu farurile aprinse. Şoferul stinse şi aprinse de câteva ori faza mare, Adrian îi răspunse că a înţeles, ridică mâna a salut şi mulţumire. Undeva pe şosea era controlul celor de la circulaţie, oare unde? De obicei mergi zece – cincisprezece km şi de abia atunci de întâlneşti cu ei. Adrian încetini, cu 80 la oră nu-i niciun pericol. Controlul trebuia să fie în apropiere de Salca-Sălişte, îl putea evita, luând-o pe bifurcaţie, dar ieşea undeva la mama-dracului. „Numai să nu mă încurce,

sper să fie undeva pe aproape şi nu între Sălişte şi Salca, la morcovii mei. Rodajul a încetinit mult, oricum ne vom întâlni, am să întârzii la control şi am să-l aştept. Bifurcaţia… n-are rost să-mi fur singur căciula. De aici până la Cenan mai sunt 28 de km şi cu toate astea prezenţa nucilor şi a castanilor te apropie fără să vrei de Cenan, îţi obişnuieşte ochiul cu prezenţa lor la tot pasul. Ciudat pământ”.

Câteva camioane oprite îi atraseră atenţia. Se iută în oglindă, apoi prin parbrizul din spate: rodajul dispăruse, la bifurcaţie sau se întorsese? Urmări cu privirea şirul de nuci ce încadrau drumul lateral şi văzu maşina oprită la umbră.

Un sublocotenent îi făcu semn să tragă pe dreapta. Adrian opri motorul, îşi căută actele şi coborî.

— Bună ziua şi actele vă rugăm.

— Poftiţi.

De cei doi se apropie încet un maior.

„Lume bună, îşi zise Adrian. În loc să stea acasă pe căldura asta, cu toate că acum nu mai este aşa de cald, fac controlul nenorociţilor minaţi cu treburi”.

— Vă rog să-i predaţi cheia maşinii, tovarăşului sublocotenent, dorim să controlăm starea maşinii, sistemul de frânare-semnalizare.

— Cum doriţi, dar să ştiţi că am scos-o de la revizia anuală de o săptămână şi azi e primul drum pe care-l fac.

— Am văzut în acte, dar vă rog să ne permiteţi controlul.

Adrian îi întinse cheile, nu-i făcea nicio plăcere toată povestea, însă asta-i legea. „Oricum, băieţi, morcovii sunt ai mei. Ce bine era să fiţi voi între Sălişte şi Salca, la curbă, unde e casa aceea plină de iederă, v-aş fi mulţumit şi vouă şi cerului”.

— Unde mergeţi? îl întrebă maiorul uitându-se după maşina ce demarase şi acum, la comanda ofiţerului,

executa diverse opriri, frânări.

— La Cenan. Sper că omul dumneavoastră nu merge până la Salca să-şi aducă un termos cu cafea.

— Nu, se întoarce.

Camioanele plecaseră, în locul lor stopă maşina, maiorul îi făcu semn să întoarcă şi să o aducă pe dreapta, la locul de pornire. Ajungând în dreptul lor, sublocotenentul frână brusc, dar maşina îşi mai continuă câţiva metri drumul în zigzag.

— Tovarăşe maior, sistemul de frânare e la pământ, mă refer la frâna de mână, dar nici roata din dreapta nu prinde.

— Imposibil, acum am scos-o de la revizie! Vă repet, acesta e primul drum pe care-l fac.

— Vă înţeleg, dar trebuia să controlaţi înainte de-a porni la drum şi să nu vă bazaţi numai pe ştampila aplicată de ei. Cu ce viteză aţi circulat?

— Mă grăbesc, nu-mi aduc aminte. Cred că am venit constant eu 80.

— La ce oră aţi plecat de acasă, ştiţi?

— Nu, am dus cu mine nişte copii, să-i plimb puţin cu maşina, şi nu am fost atent la ceas. Acum ce fac: plătesc amendă?! Vă repet, mă grăbesc să ajung la Cenan.

— Când s-a făcut revizia aţi fost acolo?

— Ce vă determină să credeţi că eu aş avea un timp nelimitat la dispoziţie încât să-mi permit să-l pierd la Service?

— Uneori e bine să ne facem timp şi pentru fleacuri, mai ales atunci când de ele depinde viaţa noastră şi a celorlalţi. Degeaba vă enervaţi pe mine, nu eu sunt vinovat că oamenii de la Service nu şi-au făcut datoria cum trebuie, iar dumneavoastră nu aţi controlat. Acum o să aveţi timp să-i urmăriţi. Tovarăşul sublocotenent va conduce maşina până la Service, în Salca. Nu vă supăraţi, dar nu pot risca lăsându-vă pe dumneavoastră la volan, de

aici drumul e anevoios de parcurs, străzile sunt pline de copii, de căruţe, tractoare. În plus, un termos plin cu cafea nu e o idee rea, la întoarcere tovarăşul sublocotenent ni-l poate aduce, noi mai rămânem.

O undă de căldură, de bucurie îl cuprinse pe Adrian. Căută privirea maiorului, dar aceasta, opacă, închisă în ea nu-i spunea nimic.

— Vă mulţumesc mult, spuse Adrian şi vocea îi era caldă, la marginea bucuriei.

Privirea rece a maiorului îl readuse la realitate amintindu-i că în astfel de situaţii gafele sunt de neiertat.

— Aveţi noroc cu revizia, altă dată nu vă iert. Salut! Starea de bucurie nu-l părăsi multă vreme. Omul de lângă el conducea atent, fără să scoată un cuvânt.

„Nici de data aceasta n-a crezut colonelul în mine sută la sută, în minunata mea ştiinţă de-a face un carambol. Probabil i-a fost frică să nu-l fac, să nu mi se întâmple ceva grav. Îţi mulţumesc şi îşi doresc sută la sută sănătate şi mă închin în faţa minţii tale. Dar trebuie să recunoşti că am fost şi eu inspirat că m-am adresat ţie personal şi nu lui Dan”.

După ropotul de ploaie se deschiseseră larg ferestrele, uşile balcoanelor; se umpluse strada de vorbe, de oameni. Un grup de băieţi şi fete, desculţi, cu pantofii în mână, prinseseră o creangă şi o scuturau peste ei. Stropii căzând peste corpurile lor erau însoţiţi de râset, de chicot, de mişcări neprevăzute realizând un dans al lor, al picăturilor şi al tinerilor, un dans rareori văzut în plin oraş.

— Ce puţin ne trebuie să fim, dacă nu fericiţi, atunci bucuroşi, atât încât să uităm de toate necazurile, zise Sconcsul. Îi invidiez pentru ştiinţa sau inconştienţa sau cum s-o fi numit această putere a lor de-a se copilări.

— Oprim maşina, cobori şi te alături lor.

— În gând am şi fost alături de ei, dar m-am surprins

şi acolo, în gând, meschin, mă uitam în toate părţile să văd cine trece, cine se uită la mine. Când eram student am plecat de acasă, într-o vară, cu 200 de lei şi am stat o lună la mare. La întoarcere mai aveam 17 lei. Mama mi-a păstrat aceşti bani, îi are la ea acasă ascunşi ca pe o comoară, alături de primii tenişi, prima minge de fotbal adevărată şi alte dulci nimicuri pe care din când în când îmi place să le ating, să le iau în mână.

— Febleţea mamei?

— Nici vorbă, spaima geamurilor vecinilor. În bucătărie era un colţ liber, acolo mă aşezam, fără să-mi zică nimeni nimic, în urma boacănelor făcute; pedeapsa se micşora prin recunoaştere. Norocul tatii că pe vremea aceea umblau pe stradă geamgii, altfel nu văd cum ar fi cărat toate geamurile de pe stradă la magazin. Ei, dar şi astea au luat sfârşit într-o zi când tata, exasperat, mi-a spus: gata…

— Gata, am ajuns, spuse Dan. Uite-l pe Ţenţ, ne aşteaptă. Mai departe se pare că nu e bine să mergem cu maşina, deci paşi uşori de plimbare cu valiza în spate. Ţi-ai mai lăsat ceva la sediu sau ţi-ai luat şi pijamaua cu tine? E cam grea pijamaua. Ce-i bătrâne?

— Linişte, nicio mişcare. Dane, spune-mi şi mie o chestie, s-a intrat sau nu în apartament, că prea mare e liniştea din jur?

— Adrian susţine că da, deşi nu văd cum, întrucât uşa, practic, în ţara aceasta, numai eu şi el o putem deschide.

— De ce?

— Are un sistem al ei, special, de deschis. Chei nu se pot face, cu şperaclu nici vorbă să se deschidă.

— Atunci cum au intrat, au fost paraşutaţi pe… E o idee să fii paraşutat la etajul opt, ai pista aproape, doar te lansezi…

— Ce vrei să spui?

— Nimic, era aşa o părere, n-are nicio legătură cu ideile fixe după care aleargă unii. Dar să ştii că e o idee a dracului de tare; nu te agita, mă gândeam la uşă. E o minune de aia ca un seif?

— Exact, îţi spun mai multe când mă întorc. Cum facem?

— Tu vii cu mine, îmi deschizi uşa şi sertarele, apoi pleci. Ţenţ umblă între timp, am o dulce bănuială, după o idee fixă, poate reuşeşte să o prindă – cu adevărat.

— Vin cu voi până în faţa blocului, după aceea mă duc la Dicu să-i ajut să limpezească rufele.

— Eu rămân şi termin în noaptea asta, mâine cine ştie ce treburi mai am. Dane, tu eşti liber.

— În urma indicaţiilor date de tovarăşul colonel, eu am râde observator, nefiind implicat în anchetă, aşa că rămir cu voi. Duc eu geamantanul, câţiva mă cunosc şi nu se vor mira văzându-mă cu el.

Pe scări, în faţa blocului, oamenii stăteau pe ziare, preşuri, scaune, care pe ce pusese mai repede mâna şi vorbeau. Salutară. Dan şi Sconcs-ul intrară în hol, iar Ţenţ se opri în dreptul lui Dicu.

— Salut bătrâne, îmi spuse nevastă-ta că eşti pe şanţ la o şuetă.

— De rufe nu ţi-a spus nimic, sunt tot în vană sau pe sfoară? Ia loc, mai stăm puţin, nu de alta, dar nu-mi plac surprizele proaste. Să-ţi fac cunoştinţă cu vecinii, prietenul meu, Ţenţ, mare susţinător al echipei de fotbal.

Un pic de foială, mâini strânse, nume rostite şi uitate pe loc, apoi fotbal. Cei doi trecură aproape neobservaţi, doar fotbalul e zeul secolului.

Între timp liftul ajunse la etajul opt, un clic, uşile deschise, pe palier nimeni. Bărbaţii erau jos, iar femeile pe la bucătărie sau în baie cu copiii.

Sconcs-ul aprinse o lanternă cu focar mic, puternic, cercetă atent yala care-l surprinse, dar nu-i spuse nimic.

Lumina de pe palier se stinse. Dan o reaprinse.

— Greu, zise Sconcs-ul, prietenul tău a deschis şi a închis uşa, tot ce se poate ca pe cheia lui să se fi imprimat eventualele urme. Încercăm pe cea de la tine să recoltăm ceva.

Introdusă într-o soluţie, cheia se acoperi cu o peliculă albă, mată. Inelul ataşat cheii te ducea cu mintea la pistonul unei seringi.

Odată cheia introdusă în yală, Dan cuplă inelul, apoi răsuci spre stânga încet patru stropi de ploaie, unu, unu, iar patru…

Apăsă pe clanţă şi uşa se deschise. Sconcs-ul era numai urechi ascultând cântecul inelului. Aerul închis din apartament năvăli pe palier.

— Unde este biroul?

— În stânga, răspunse Dan, stând, lipit de perete, în holul apartamentului. Sconcs-ul deschise valizei, din care scoase un sul de folie pe care-l desfăşură, asemeni unui covor, până lângă birou. Ridică receptorul, ascultă câteva secunde, îl puse din nou în furcă, apoi iar îl luă şi ascultă.

— E limpede, unde ziceai că-i întrerupătorul?

— Fii atent, în stânga e o veioză, are un bec foarte puternic, vezi cum îl reglezi, poţi să întinzi mâna dreaptă şi să tragi storurile, e mai bine.

— În următoarele două secunde te rog să-mi dai toate sfaturile de care dispui, apoi nu vreau să aud nici musca.

Sconcs-ul se uită la poziţia scaunului, măsură distanţa dintre scaun şi birou, ridică puţin picioarele, se uită la urma lăsată pe covor, era alta, nu intra în raza vechilor urme. Pe birou domnea praful peste cărţi, hârtii. În jurul părţii de jos a cupei se releva o semilună fără praf. Ridică puţin cupa. Într-adevăr noul cerc format de suportul cupei cuprindea alte două semiluni, una curată, iar cealaltă având aceeaşi cantitate de praf ca pe restul biroului.

Braţele scaunului erau şterse, husa curată, doar spătarul, între grile, păstra praful în linie continuă. Încrustaţiile sertarelor erau curate, o piele moale de căprioară şterse praful depus şi cu el urmele celui care încercase sau chiar reuşise să le deschidă. Micile striaţii produse, în urma încercărilor făcute de devastator, rămăseseră pe închizători, ele nu puteau fi şterse cu nimic. Lupa puternică le releva.

— Foc, Dane, foc! Au umblat la sertare!

— Asta nu înseamnă că au şi reuşit să le deschidă.

— Optimismul tău nu mă copleşeşte. Te descalţi, faci paşii mari şi în vârfuri, până ajungi la birou, nu atingi hârtia din faţa biroului, stai pe scaun cum poţi.

— Am să-mi iau picioarele în spate ca să fii mulţumit. Dar în tot timpul cât deschid stai cu spatele şi vorbeşti, doresc să ştiu dacă tu ai să reuşeşti performanţa de-a descoperi mecanismul.

— O.K! Un moment de relaxare nu-mi strică, mor de curiozitate să aflu cum a fost chestia aceea cu câinele, de zici că nu ţi-o iartă tovarăşul colonel. Voiam să te întreb în maşină, dar m-am abţinut. Bănuiesc în spatele ei o gafă şi nu era delicat din partea mea să scormonesc într-o rană veche.

— Mulţumirile mele, ai sertarele deschise, apucă-te de lucru şi lasă vorbele mari. Mă interesează sertarul din mijloc.

Amânindu-şi curiozitatea, Sconcs-ul îşi reluă cercetarea. Marginile sertarelor prezentau urme continui de praf, nimic concludent, omul putea evita atingerea lor.

Pe stocul de hârtie, aşezat în dreapta, era un set de fişe şi ele acoperite de un strat fin, abia perceptibil, de praf, fără a prezenta alte impresii. Încet, scoase setul de fişe şi între locul rămas liber şi restul colii de hârtie era o diferenţă netă. Baza sertarului, neacoperită, prezenta aceeaşi peliculă fină de praf. Trucajul era exclus, mâna

omului nu-l putea împrăştia atât de uniform, doar timpul îl macină, îl cerne şi-l aşază aşa peste lucruri. Marginile laterale curate, cea din faţă la fel, adică linii continue de praf.

— Ai avut dreptate, nimic, spuse Sconcs-ul încet, eliberându-se parcă.

— N-ai terminat, nu zi gata până n-ai ajuns la mal. Cercetează colţul drept din faţă, dacă nu observi nimic, pipăie şi apasă pe unul din noduri.

Un val de transpiraţie îl cuprinse pe Sconcs, broboane mici îi apărură pe frunte, în jurul ochilor. Spaima îi dădea târcoale, cu aripile ei nevăzute.

— Nimic. Acum apăs. Ce urmează să se întâmple?

— Ai să vezi, apasă mai tare.

— Mă dor degetele, nu pot şi nici nu ştiu dacă am apăsat pe cel bun.

— E în regulă. Prinde cu palma marginea sertarului, uite aici, şi cu mijlociul apasă.

— Îţi dai seama ce spui, nenorocitule, gafeurule? Păi dacă eu prind cu palma marginea şi cel care a umblat la sertare trebuia să facă exact la fel. În acest caz marginea ar păstra impresia palmară-dreapta sau ar fi şters praful, ori locul respectiv nu prezintă niciuna din aceste ipoteze, concluzia e clară: a încercat să deschidă, striaţiile o dovedesc, dar nu a reuşit. Şantierul din vecini ne-a ajutat enorm, este exclusă posibilitatea ca în decurs de

12 ore să se fi depus atâta praf şi în mod uniform pe toate marginile. Uită-te unde a şters, poftim lupa, praful aşezat între timp abia se distinge. Marginea exterioară a sertarelor precum şi uşile laterale au fost şterse, pereţii laterali nu. Comparând stratul depus pe verticală, cu cel din sertare şi cel de pe birou, pot să-ţi spun cu aproximaţie de 96% că stăpânul nu a făcut curat de o lună, plus-minus câteva zile. Probabil că, în sufragerie sau în alte camere, stratul să fie mai gros pe obiectele expuse mai mult: mese,

comode, scrinuri, ce ştiu eu ce mai are în casă.

— De când mă ştiu am fost generos, aşa câţi acord cei 4%, ca să fie un întreg. Deschide!

Sconcs-ul cuprinse marginea sertarului cu palma. Greutatea apăsării o simţi în degetul mare şi în mijlociu. Se auzi un declic şi sertarul din mijloc lăsă să alunece un nou sertar. Al doilea rând de încrustaţii florale depăşeau marginea sertarului, ele aveau rolul de-a masca terminarea primului sertar prin plierea lor perfectă pe suprafaţa lemnului.

— Cinste omului care l-a făcut! Bănuind existenţa unui sertar dublu, ai văzut că am încercat să introduc foiţe de aluminiu între încrustaţii şijrestul suprafeţei, dar zadarnică mi-a fost străduinţa, nici lupa nu mi-a dezvăluit nimic şi atunci am părăsit acest gând ca un ultim spărgător. M-au furat ochii încrustaţiile şi am uitat părţile laterale, aici se poate observa o dungă fină care poate fi pusă, însă, pe seama frecării la îmbinare cu stinghiile laterale ale pereţilor de bază ai biroului.

Sunetul produs prin ciocănire, deşi înfundat, mi-a adus în urechi sunetul unei plăci de metal căptuşit cu lemn. N-am înşelat?

— Auzul nu te-a înşelat. Pe scheletul de fier al biroului au fost aplicate, în exterior şi în interior, plăci de lemn furniruit. De spart nu poate fi spart, decât eventual aruncat în aer, ceea ce este imposibil de realizat într-un bloc.

— Etanşeitatea e fantastică, nu există urme de praf pe marginea inferioară a primului sertar, acolo unde se pliază cu încrustaţiile. Urme papilare vechi, slab, foarte slab evidenţiate, presupun că sunt ale prietenului tău. După descinderea de acum n-am s-o mai las pe nevastă-mea să şteargă praful, el e dumnezeul meu din această zi.

— Silicoza te mănâncă în cazul în care dumnezeul tău îţi plasează în preajma casei un trust de construcţii.

— Prietenul tău poate dormi liniştit, du-te şi anunţă-l pe tov. Stăncioiu că n-au aruncat nimic în aer vizitatorii, decât doar un miros ciudat pe care eu nu-l simt.

— Din cauza propriei tale transpiraţii, duhneşti ca un veritabil sconcs.

— La ora actuală singurul miros care mă deranjează e cel de dihor ordinar. Până la ora 12, când te vei întoarce, sper să dispară; tot până atunci nu vreau să-i văd nici pe cei cu idei fixe, am eu suficiente, pot chiar împrumuta. Vrei una?

— Mulţumesc, prefer să plec.

*

La Service lume puţină, câteva maşini pe butuci îşi aşteptau rândul, cam de mult dacă ţineai cont de praful depus pe ele. Doi tipi în salopetă fumau rezemaţi de o maşină; fiind de-ai casei, tăbliţa cu fumatul interzis nu le mai spunea nimic.

Sublocotenentul opri în dreptul lor şi, scoţându-şi capul pe geam, i se adresă unuia dintre ei.

— Salut Ciovică! Chem pompierii dacă nu stingi ţigara, cât eşti tu de mare şef aici.

Unul din ei lăsă să cadă ţigara drept, apoi cu vârful pantofului o făcu una cu pământul.

— De aia nu-mi plac mie ciorile, că se bagă peste tot. Te ajunseşi, ai maşină la scară, acasă n-ai somn? umbli după soare să te bronzeze? Eu n-am văzut în viaţa mea un caş bronzat, afumat da. Şi de fapt ce vrei? Ce sunt eu aici, staţie de salvare, să stau toată ziua la cheremul vostru, cum nu vă place ceva la o maşină mi-o trimiteţi mie, tu crezi că oamenii mei n-au şi ei casă, femeie, copii de bătut?

— Ciovică, spune-mi mai bine unde trag maşina, tovarăşul e grăbit.

— Înăuntru, e rampa liberă, dar să nu-mi umbli mie cu graba că sunt sătul. De când lucrez aici n-am văzut unul care să nu se foiască. Când şi-au luat maşină nu li s-a spus

că mai trebuie să aştepte la stopuri, la bariere, la Service, ori li s-a spus că acum pot mâna ca nebunii, că sunt puternici?

După ce trase maşina pe rampă, sublocotenentul opri motorul şi coborî.

— Restul discursului i-l ţii tovarăşului, eu îl ştiu. Vă salut. Vezi frânele!

— Gata boieria, acum faci sport, mai mergi şi tu pe jos că baţi suta tot dând sfaturi în stânga şi în dreapta.

Adrian se uita la ei surprins de modul cum vorbeau. După replicile date ca într-un joc de ping-pong se părea că jocul începuse de mult, el asistase doar la un ghem.

Ciovică împreună cu celălalt, pe care Adrian îl intui a fi omul lui Stăncioiu, se apropiară de maşină şi se uitară înăuntru, apoi deschiseră portierele.

— Ce-ai făcut, nene, ţi-ai transformat maşina în pătură şi te-ai apucat să baţi merii? Te văd om în toată firea şi te ţii de devastat grădinile?

— Ştiţi, copiii mi-au lăsat merele…

— Nu-i frumos din partea matale să dai vina pe nişte copii, eşti bărbat, recunoaşte că ai fost la furat şi gata. Aşa o mizerie în maşină n-am văzut de mult, am să-ţi fac curat, dar te taxez. Maiorul cât ţi-a luat?

— Nimic. Mi s-a spus că frânele

— Uite ce-i: pe mine să nu mă înveţi meserie, dacă te pricepi, de ce ai ajuns aici?

În timp ce Lică vorbea, Eugen controla atent maşina în interior, cei doi stăteau aproape vinul de altul, fiecare cu meseria lui.

— Plătesc totul, dar vă rog să vă grăbiţi!

— Şi dacă n-am piese de schimb îmi dai bacşiş un Carpaţi şi eu le scot din pământ din iarbă verde? auzi, frate, el plăteşte! N-ai mata bani atâţia ca să mă plăteşti, chiar de ai avut să-ţi cumperi maşină. Dacă nu te pricepi, ce ţi-a trebuit maşină, autobuzul nu era bun? Aşa se

întreţine o maşină, scuturi merii în ea? Sunt şi acre merele. De ce te-ai lăcomit sau le-ai ales pe cele bune şi nouă ne-ai lăsat agurida? Te grăbeşti? Ai vreo întâlnire cu vreo fufă?

— Nu vă permit. Am să mă plâng.

— Cui? Eu sunt aici şeful. În loc să te plângi, mai bine mi-aţi mulţumi că vă fac curat în maşină.

Eugen îi făcu semn lui Adrian să se liniştească, n-avea niciun sens furia lui.

— V-am văzut fumând Kent, nu-mi vindeţi un pachet? îl întrebă Adrian.

— Este interzis fumatul în raza staţiei, şi ce sunt eu, tutungerie? Nu vă plac Carpaţii, treceţi pe Amiral, ţigară bună, nu se scutură nici uscată o săptămână pe cuptor, zise Lică aranjând bancheta din spate. Eugen îşi apropie degetul arătător de cel mare şi, făcând un cerc, i-l arătă lui Adrian. Victorie! Maşina vorbeşte! Un tremur ciudat îi cuprinse mâinile.

— În cât timp fumaţi un pachet de ţigări? îl întrebă Lică.

— Eu ştiu, uneori într-o zi, alteori în două, depinde.

— Atâta nu pot să aştept, vă dau un pachet, dar nu fumaţi aici, ci dincolo de gard. Sunt un lord, vă plătesc regeşte că mi-aţi permis să vă curăţ maşina.

Eugen şi Adrian se îndepărtară de maşină.

— În faţă de ce nu aţi controlat?

— Nu mai avea rost, dacă există un singur ochi, e de presupus şi al doilea sau al treilea. E lucrat la milimetru, bănuiesc că are o bătaie lungă. Vom vedea la sfârşit, acum nu are rost să mut „ploşniţa44 de la loc. Eu plec la Cenan, sper ca doctorul să nu-mi facă greutăţi.

— Doctorul e un om minunat, dar aveţi grijă, nu-l speriaţi prea tare. Vă rog să-i transmiteţi colonelului următoarele lucruri: dacă ar fi căutat lucrarea, ar fi căutat-o când am lipsit din ţară. Ce au căutat, nu ştiu; poate află

dânsul ceva, descoperă băieţii acuma seara. Şi în al doilea rând cred că am fost urmărit de o Dacie roşie în rodaj, nu-i ştiu numărul, la postul de control nu a trecut, a rămas la bifurcaţie. Pot afla uşor numărul, zic eu, pentru că în dreptul radarului am avut peste o sută la bord, la fel şi el şi încă o Dacie, care mai târziu a rămas în urmă. M-am distrat să văd dacă ţin pasul cu mine şi i-am băgat în zona radarului cu viteză mare. Atunci nu-mi dădusem seama că mă urmăreşte. Mai târziu am realizat urmărirea.

— Foarte interesant ce-mi spuneţi, dar tot ce mi-aţi relatat mie vă rog să-i relataţi lui, el va transmite, eu trebuie să plec, nu mai pot rămâne. Înţelegeţi, s-a purtat extraordinar de frumos cu dumneavoastră, v-a măturat maşina, în alte condiţii vă scotea afară nu numai de pe raza staţiei, ci şi din oraş, nu aşa se întreţine o maşină. El e întotdeauna un lord, eu nu.

— Aşa vorbesc lorzii?

— Se mai întâmplă, de la caz la caz.

Băncile din parc, din faţa vilelor, erau încă ocupate, oamenii se lăsau cu greu trimişi la culcare, sentimentul că dacă se duc în cameră nu vor putea dormi îi ţinea aici sub roiul de ţânţari din jurul becurilor.

Vorbele se schimbau rar în căldura târzie a serii, moleşitoare, somnolentă.

Reepţionera îi dădu cheia fără să-l întrebe nimic, dar clinchetul sticlelor îi coloră şi-i schimbă surâsul profesional în ceva foarte adecvat situaţiei.

Eugen ridică bagajul, clătină ostentativ plasa cu sticle, şi urcă scările. Animaţia, vânzoleala bănuită la această oră în vilă se dovedi a fi o pură imaginaţie. În dreptul camerei lui, la capătul coridorului, pe un fotoliu, stătea o femeie; în rest, linişte, vagi şoapte veneau de dincolo de uşi.

— Bună seara, e cald? spuse Eugen punând jos geamantanul ca să poată deschide uşa.

— Bună seara, îi răspunse femeia încet, cu un licăr de căldură în privire. Să vă ajut?

— Vă mulţumesc.

Deschise uşa şi intră. O secundă mina rămase pe yală, zgomotul yalei închise ar fi ridicat între el şi femeia de «fără un zid imens de răceală, gestul ar fi fost inutil. Prin femeie, avea un paznic excelent. Becul din hol lumina puternic, îl aprinse şi pe cel din cameră, apoi din baie. Examina camera căutând un vis dorit pe drum, dar frigider nu exista. Apăsă pe clapa radioului, regla sonorul; televizorul îl privea orb şi mut de pe măsuţă. Paturile curate, mochetele, perdelele grele, azurii creau un interior plăcut. Controlă duşul, robinetele de la chiuvetă, apoi lăsă apa să curgă peste sticle. Un duş rapid, rece, îi alungă apatia. Lăsă duşul să-curgă puternic şi încet închise yala, o bloca. Acum totul era în ordine: putea începe vânătoarea de „ploşniţe”. Mobilierul fiind puţin, camera mică, vânătoarea avea un câmp limitat, uşor de depistat eventualii paraziţi paraşutaţi acolo. Concertul transmis la radio crea un fond sonor adecvat.

Bondarul nu semnaliza nimic, totul sclipea de curăţenie. Bazinul de apă de la W.C., şnurul, dulapul din hol, unde Adrian avea hainele aranjate milimetric, totul era curat. Eugen respiră, în sfârşit, uşurat, la gândul supliciului la care ar fi fost supus, dacă în cameră ar fi fost „ploşniţe”. Se uită la ceas. După calculele lui, Adrian urma să sosească. Singurul om care-i putea încurca socotelile era Lică, cu mania lui. Zâmbi aducându-şi aminte de figura total interzisă pe care o afişase „somitatea” sub ploaia de tunete şi fulgere a lui Lică. Afişul ar avea un succes nemaipomenit mai ales la cei sculaţi brusc din somn şi obligaţi să-l privească.

Bătăile din uşă îi şterseră zâmbetul, „somitatea” era nerăbdătoare sau furioasă?

— Spune-mi, te rog, prietenul dumitale e nebun?

Eugen se uită la el mârâind, grozav ce-l mânca latul palmei drepte. Se stăpâni, îşi masă mâinile, apoi brusc îşi întinse mâna dreaptă în faţă, strânsă pumn. Din pumnul încleştat ridică degetul mare… Adrian deveni iar afiş.

— Unu. Vă rog să vă controlaţi în tot ceea ce faceţi, mai ales atunci când vorbiţi.

— Doar nu vă imaginaţi…

— Am dreptul să-mi imaginez, dar am şi datoria în primul rând să verific. Dacă această cameră ar fi fost o orchestră de muzică popp? atunci tot ce am făcut până acum s-ar fi dus dracului. Pielea mea ar atârna pe un gard. Vă asigur însă că nici a dumneavoastră nu ar arăta mai bine, probabil mult mai rău, oricum nu e o piele de rând, ci a unei somităţi!

— De unde ai scos povestea cu somitatea?

— Colonelul Stăncioiu mi-a atras atenţia, eu sunt sigur că nu aş fi observat-o. Apropo de acest fapt, vă spun că eu în meseria mea sunt doctor docent, dacă vă convine această titulatură, deci la titluri suntem egali, chiar dacă al meu nu mi-a fost şi nu-mi va fi conferit de nicio somitate, în togă, care moţăie tot timpul susţinerii lucrării şi singurul lui gând e îndreptat fix, dar fix, spre meniul de la banchet. V-am dovedit că sunt as în meserie?

— Da, dar…

— Lică, prietenul meu, e de fapt fratele meu, e inginer mecanic şi de la el am învăţat sau mai exact împreună am învăţat toate chichiţele maşinilor. Eu nu aveam voie să scot un cuvânt, el trebuia să ţină trena miresei.

— Trena miresei! Asta ce mai este?

— O vorbă a noastră de pe vremea vacanţelor…

— Când jucaţi, vineri şi sâmbătă, bambilici şi fotbal, apoi duminică, luni şi marţi amigdalită?

Eugen râde, se întinde pe pat azvârlind papucii. Adrian îi culege şi-i aranjează lângă pat.

— Iertaţi-mă, am să fiu ceva mai atent pe viitor.

— Nu cred. Spune-mi mai bine povestea cu mireasa şi nu te mai scuza prosteşte că tot nu te cred.

— În vacanţele studenţeşti lucram împreună cu Lică la uh garaj de reparat maşini. Toţi bărbaţii din familia noastră au fost mecanici, şoferi. Eu am sărit puţin alături, am trecut lângă colonelul Stăncioiu, deci tot în familie, dar în partea mamei. Lică continuă tradiţia, în linia tatălui!

— Ce amestec are aici colonelul?

— Niciunul, e fratele mamei şi atât. Deci, în vacanţe, lucram la garaj, la început am spălat maşinile, le-am vopsit, încet, încet am intrat şi la motor. Ne alegeam clienţii dintre aceia pe care-i bănuiam „mirescu, naivii treziţi peste noapte cu o maşină în faţa casei, despre care nu ştiau decât că are volan, frâne, faruri, uneori roţi. Unul din noi ţinea trena, îl ţinea de vorbă, celălalt transpira elutând defecţiunea, diseca, asemeni chirurgului, totul. Numai aşa se poate învăţa meseria.

— Niciodată n-aţi încurcat iţele?

— Ba da. Pedeapsa era drastică: o săptămână spălam şi vopseam, nu aveam voie să ne apropiem de motoare. Bunicu' nu ne ierta nimic. Alături de el reparam maşina, apoi urma pedeapsa. Bunica bombănea: „Îţi faci de râs copiii, râde satul de ei şi de tine", dar bunicul nu a cedat niciodată. Se uita la noi să vadă cum reacţionăm, îi umblau ochii ca la căutătorii de aur, febrili, neastâmpăraţi. Sunt sigur că dacă am fi trecut de partea bunicii ne-ar fi făcut bagajul şi ne-ar fi trimis pachet acasă. Întoarcerea noastră, cu călcâiele înainte, n-ar fi fost de bun augur, impactul cu tata, cu râsul lui ne oprea pe loc, supunându-ne voinţei bunicului. Şi azi bunicul îl controlează cât e Lică de mare şef, respectat şi apreciat de toţi.

— Aţi rămas pentru el tot copii. Cum te simţi în postura perpetuă de puşti?

— Excelent. De fiecare dată când vin la Salca simt de

la intrare un miros cald de plăcintă cu smântână, urdă şi lobodă, iar pe bunica o văd lângă cuptorul de pâine, ştergându-şi cu şorţul faţa transpirată, poate lacrimile de bucurie. Niciodată n-am ştiut precis, n-am întrebat-o, dar ochii ei înlăcrimaţi de foc, de fum sunt pentru mine o lume unde mă simt mic, ocrotit.

— Eşti un om fericit, un sentimental desuet, îngrozitor de dezordonat, puţin infatuat. Apa, poţi să-mi spui, de ce curge?

— Infatuat nu. Chiuveta e plină cu pepsi, oricât am căutat aici n-am găsit nicăieri un frigider. Ştiţi undeva unul, că atunci închid apa?

— Fiind vorba de pepsi, mă dau bătut. Mâncare nu ai luat cumva?

— Sarcina mea e să vă păzesc, să-mi dau silinţa să vă fiu agreabil, să mă suportaţi, dar în ceea ce priveşte mâncarea nu mi s-a spus nimic.

— Trebuie să lămurim două probleme: prima, care mă deranjează, mă trimite la naftalină, e povestea cu somitatea. Te rog să faci abstracţie de sfaturile primite, prefer o comportare normală, civilizată, uneia contrafăcute. A doua, îmi place povestea cu „mireasa44, deci eu eram pe post de fraier. Acum mi-a plăcut, dar am mai fost o dată taxat de fraier şi am fost îngrozitor de dur, a doua oară nu încerca. Ai, totuşi, ceva de mâncare?

— Mulţumită doctorului avem. E un tip haios, n-a întrebat decât dacă sunteţi în siguranţă. Punându-mi întrebarea s-a dat de fapt de gol, fusese avertizat de venirea mea.

— Dacă dai greş şi încurci contactele, cine te salvează?

— Nimeni, orice intervenţie din afară e tardivă. Mâine tatonez terenul, mă adaptez situaţiei. Pe cât e posibil nu ne vom întâlni, dar vreau să ştiu exact unde veţi fi, la ce oră. Sunt convins că veţi fi urmărit, nu de alta, dar

numai şi pentru a vedea dacă aţi sesizat ceva acasă sau la maşină. Dacă nu o vor face mâine, atunci poimâine în mod sigur. Atenţie la ce vorbiţi în maşină, dacă se poate nu vă folosiţi de ea.

— Staicule, din câţi am fost aseară, vorba cântecului, am rămas numai noi doi. Spune-mi ce maşini au trecut pe şosea.

— Aveţi aici lista completă, n-au fost multe.

Colonelul îşi aranja hârtia în faţă şi cu degetul urmări numerele.

— Cine conducea maşina în rodaj?

— Fericitul?

Ce fericit?

—» Aşa i-am zis eu, era un bărbat, mergea încet, chiar mi-am zis că acum merge cu 40 şi peste o lună suta i se va păţea prea puţin, nu l-am reţinut exact. Purta o cămaşă albă, cu mânecile scurte, ochelari de soare, o şapcă albastră cu cozoroc, din acelea pe care le poartă suporterii echipelocale, nu mi s-a părut nimic suspect. Dacă stau bine şi mă gândesc, când a trecut el, în staţie venise o femeie ţ după benzină şi era furioasă că nu au servit-o imediat.1.

— Bravo frate, dă-i înainte, descarcă-ţi sufletul, eu te trimit în misiune şi tu te uiţi după femei, iar „fericiţii*[1] trec pe lângă tine în pas de defilare. Află, fustangiule, că „fericitul” nu a aşteptat să treacă luna, nici măcar aia de pe cer, ci a aşteptat să treacă de staţia de benzină ca să circule cu 110 la oră! Radarul, de altfel, ne va confirma acest lucru, poate avem şi o poză mai bună decât semnalmentele oferite de tine. A riscat al dracului de mult punându-şi un număr de rodaj, dar ne-a păcălit, trebuie să recunoaştem. A mizat din greu pe faptul că cei de la circulaţie nu-i prea deranjează pe şoferi în perioada

1 — Jocuri de copil

rodajului, merg reglementar, maşina e ultrarevizuită.

Am greşit, nu îmi este uşor să recunosc, dar sunt încă cinstit cu mine: dacă le ceream celor de la Salca să efectueze controlul la mijlocul distanţei dintre noi şi Salca nu ne mai turnam acum cenuşă în cap.

— Vă înşelaţi uitând obiceiul şoferilor de-a se avertiza, pe drum, când întâlnesc controlul circulaţiei. Pariez pe ce vreţi că tipul cu maşina în rodaj s-ar fi întors sau ar fi făcut ceva ca să se poată strecura neobservat, eu ştiu, probabil…

— Şi-ar fi schimbat numărul şi hainele vrei să zici? Ai dreptate, a lucrat ca la carte, imposibil să nu se fi asigurat contra tuturor întâmplărilor ciudate, a simplelor coincidenţe, parcă aşa se spune? Femeia ar fi putut juca rolul paravanului pentru eventualii mei subalterni plasaţi în staţie?

— Nu. După ce a plecat mi-am amintit cine este, de unde o cunosc. De un an e prim-balerină la operă, înainte fusese dublura prim-solistei care s-a pensionat. Nu de mult a avut un recital la televizor, e imposibil să nu o ştiţi.

— Sunt încântat de cultura ta, sper că nu se limitează numai la picioarele balerinelor, care te zăpăcesc în aşa hal de nu mai vezi nimic în jurul tău? Cărţi citeşti sau te adorm? Hai, nu face mutra asta de copil bosumflat, rid şi eu de necaz. Ce crezi, are vreun sens să mergi la I.D.M.S? Eu merg pe cacealma.

— La ora asta au închis, eventual fac casă, încercăm cu un telefon, deşi sunt slabe speranţe să răspundă. Mi duc totuşi la magazin. Cine ştie ce minuni mai descopăr.

— O minune, două minuni, genul feminin.

Becurile fuseseră stinse unul câte unul, noaptea şi întunericul devenind singurii stăpâni ai oraşului adormit după o zi toridă, obositoare. Tot mai rare erau ferestrele slab luminate de veioze, întârziate în noapte de somnul agitat al unui copil sau de mirosul încă proaspăt de plumb

al unei cărţi.

Zgomotele vaselor sparte şi ale vorbelor-cuţit, de la etajul IX, se stinseseră sau se mutaseră în altă cameră. Cei de la şapte dormeau demult, pe ei aproape că nu-i auzise, rar urcau, prin coloana de aerisire de la bucătărie, vorbele bărbatului. La început a crezut că vorbeşte singur, de-abia într-un târziu a auzit-o şi pe femeie.

Liniştea era mereu întreruptă de bocănitul ciocanelor în planşeele cofrajelor ce trebuiau dezlipite şi îndepărtate de pereţii turnaţi. Clinchetul macaralelor se transformase, cu timpul, în melodie suportabilă, contrapunctată de loviturile ciocanelor.

Supranumele de Sconcs i-l dăduseră băieţii pentru analizele efectuate, care întotdeauna se dovediseră a fi exacte; rezultatele precum şi concluziile prezentate de el erau pentru adversar o muşcătură mortală, niciun antidot din lume nu-l putea salva. Băieţii nu-i spuneau: ai o mână bună sau o minte extraordinară, ci ai „o blană preţioasă şi rară, pe care mulţi ar fi dispuşi să o plătească în aur fie întreagă, fie şi pe ici pe colo ciuruită, dacă nu de molii, atunci de un glonte bine tras”. Despre expertul Mihai Spătaru puţini erau cei care auziseră, ochii oamenilor sunt furaţi de faţadele înalte, ei nu mai au timp şi răbdare să caute dincolo de ele, uneori chiar sub asfaltul pe care-l calcă zilnic, şi să descopere singuri pe rarii

Sconcşi din marea masă de anonimi, Sconcşi fără de care multe din anchetele colonelului Stăncioiu şi ale altora ar fi rămas fără finalitate, urmând să fie clasate sau reluate altă dată.

Rămas singur, Sconcs-ul lucrase din greu, dar cu uşurinţă, atenţia nefiindu-i atrasă sau deranjată de nimeni. Apropierea orei pe care singur şi-o fixase nu-l înspăimânta, hotărât fiind să nu le deschidă până nu termină. Respectând parcă un consemn, cei doi nu veniseră nici la ora unu fără un sfert.

Rememorând zilele de burlăcie, Mihai căutase în bufet cafea şi zahăr, un ibric. Luminile erau stinse în apartament, doar flacăra unui ochi de aragaz arunca pe pereţi o lumină ciudată, rotitoare.

Cafeaua era mai mult un surogat, o apă călduţă, străvezie pe care Ţenţ nici tăiat de un tren în viteză nu ar fi acceptat să o bea sau să o numească astfel.

Paşii de pe coridor îi atraseră atenţia. Deşi era convins că nu pe uşă intrase vizitatorul nocturn, îşi simţi totuşi inima strângându-se, respiraţia îşi încetini ritmul şi volumul.

Ieşi în hol să ridice lanţul de la uşă. Dincolo de palier simţi respiraţia lui Dan. Şi dacă nu-i Dan? Au avut o idee nefericită privind închiderea uşii, trebuia să ia cheia, oricum nu-i relevase nimic şi l-ar fi scutit de emoţii inutile. Patru ciocănituri uşoare, una, încă una, apoi iar patru îl liniştiră pe Mihai Spătaru, deşi prin vizor nu vedea nimic, doar întuneric. Ridică lanţul şi prin uşa întredeschisă intră Dan.

— Am o vagă impresie că, dacă nu ciocăneam, rămâneam afară, ce zici? Să ştii că maşina cântă.

— Eram convins. Intră, simte-te ca acasă, poţi să calci peste tot, numai peste mine nu.

— Lumina nu se poate aprinde?

— La ora asta, nu. Mai devreme a fost altceva, atunci mai era lumină afară şi printre storuri nu se vedea nimic. Acum ar însemna să ne aprindem paie în cap singuri. Urmărind ora la care s-au culcat vecinii de sus şi de jos, adăugând la asta încă o oră, pentru siguranţă, cred că între 0, 30 şi ora 1, 30 s-a intrat în apartament unde „oaspetele” a rămas până aproape de 4; mai mult nu, pentru că se luminează de ziuă. Nu dau doi bani pe ideea că ar fi sfidat bunul simţ şi şi-ar fi etalat talentele în văzul a cel puţin o sută de oameni. Nu trebuie uitaţi oamenii de pe şantier. Ţelul lui a fost biroul, asta am dedus după

imprimările pe covor ale picioarelor scaunului, care a fost mişcat şi a lăsat, alături de vechile urme, altele noi. Ceva mă face să cred că nu a stat până aproape de patru, ci a plecat mai repede.

— De ce crezi asta? Cafeaua să ştii că-i proastă, Ţenţ va spune că-i numai bună de spălat pe dinţi atunci când ai o pastă infectă. Ar trebui însă să-l oblig să o bea şi numai pentru cât m-a tocat la cap cu uşa: dacă e aşa, atunci înseamnă că... dar de ce? dar nu se poate aşa? M-a mărunţit mai rău ca tovarăşul colonel, iar în final mintosul să-mi spună că se poate şi-mi va dovedi el mie că se poate intra în casă.

— Se poate, dar nu cum crede el, pe uşă, ci pe uşa de la balcon.

Ceaşca lovi farfurioara din mâna lui Dan, aproape că o scăpă, o aşează pe masă şi îşi şterse pantalonii cu mâinile, alungind stropii de cafea.

— Cum pe uşa de la balcon?

— Nu ştiu, va trebui să văd mâine dimineaţă amplasarea balcoanelor, distanţa dintre balcoanele apartamentelor învecinate. Când mi-am dat seama pe unde a intrat, era târziu, era întuneric. Tot timpul cât am căutat m-au obsedat cuvintele lui Ţenţ: doar nu a fost paraşutat. Din moment ce pe uşă nu se putea intra, singura posibilitate era paraşutarea, dar de unde, de la care apartament – deasupra – dedesubt, vecinii de alături, vom vedea mâine. În orice caz acum toate drumurile duc, nu la Roma, cum se zice, ci la uşa din bucătărie spre balcon, pe aici a intrat. Pentru faptul că nu a pus o ploşniţă cântătoare în apartament sunt două explicaţii: ori s-a întâmplat ceva aici sau în bloc şi n-a mai avut timp, ori s-au mulţumit numai cu cele puse în maşină. Înainte de a-mi spune tu despre maşină, mi-am imaginat săculeţul alpinistului, mai exact conţinutul lui: pielea de căprioară pentru şters, setul de chei, mănuşile, magnetul, şi alte

câteva nimicuri, că doar nu era să vină cu un geamantan. Dacă totuşi au fost doi, deci cel de al doilea a avut posibilitatea să-i dea lucrurile, înseamnă că nu a mai avut timp să le pună.

— Crezi că a deschis uşa cu un magnet? Dar dacă totul e trucat şi tu ai pornit de la o premisă falsă, înlăturând, după cele spuse de mine privitor la uşă, această variantă, care nu trebuie exclusă, ci verificată?

— Am verificat şi nu mult a lipsit să rămân afară cu cheia în mină, deşi eu auzisem sunetele scoase la deschidere, iar varianta că a fost instalată o ploşniţă care să transmită cântecul uşii este o pură aberaţie. El a lipsit din ţară, iar cei care au intrat nu au intenţionat să-i facă o vizită. Dacă intenţionau, i-ar fi făcut-o când a lipsit, însă nu i-a interesat. Acum ceva s-a întâmplat şi au fost într-un fel forţaţi să o facă. Tot ce-ţi spun e o simplă impresie, supoziţie, s-ar putea să mă înşel, zise Sconcs-ul.

— Acelaşi lucru susţine şi Adrian, dacă ar fi căutat lucrarea ar fi executat descinderea în absenţa lui din ţară, dar nu-şi explică ce au căutat. Tu ai găsit ceva deosebit?

— În afară de praf, nimic. Praful a fost pentru mine pulbere de aur. Am exclus uşa de la intrare pentru că în praful aşezat pe gresia din hol, acolo unde covorul nu o acoperă pentru a se putea deschide uşa, nu am găsit urme de bascheţi. Noi am intrat pe folie, în faţa uşii sunt numai urmele lăsate de Adrian, urme de pantofi. În sufragerie, în faţa uşii celui de al doilea balcon, nu sunt decât urmele papucilor de casă. Nu uita că făcuse un duş şi probabil a stropit în baie, cum se întâmplă. Au fost binevenite ultimele precizări făcute de colonel, înainte de-a ne urca în maşină, privind plimbările prin casă ale lui Adrian, ce a făcut, ce a descoperit, altfel eram tentat să cred că vizitatorul a făcut un duş ca la el acasă. Spuse în ultimul

moment, precizările au fost excelente; îl înţeleg, totul a venit din senin.

Singurul loc unde am găsit urme de bascheţi a fost în dormitor, lângă noptieră, pe o porţiune neacoperită de covor. Bănuiesc că a căutat ceva, probabil cheile de la birou.

— Pe balcon?

— Pe balcon stăpână a fost ploaia care ne-a răcorit. Nu am controlat, era imposibil. Rămâne să controlez pe lumină, dar nu am nicio speranţă.

— Dar dacă a folosit şi el o folie ca noi?

— În cazul acesta nu mai trebuia să mături în urma lui, atât în birou cât şi în bucătărie, or el a măturat cu peria rotativă, apoi a strâns totul de pe perie, probabil ca amintire, nu putea pleca cu mâna goală.

— Uşile şi ferestrele spre balcon au fost închise, cum a…

Un fâlfâit de aripă a unei păsări de noapte fu urmat de o bufnitură pe mozaicul balconului. Dan întinse mâna repede şi stinse gazul. Întunericul îi cuprinse amplificându-le spaima. Încet, încet îşi reveniră „toată atenţia fiindu-le îndreptată spre balcon. Câteva secunde nimic, nicio mişcare. Dan trecu lângă uşă, dar tot nimic. Apoi bănui un pas uşor, o mină ce pipăia tocul uşii pe verticală. Din nou nimic.

— Sconcs-ule, aprinde un fir din blana ta fermecată şi deschide-mi uşa, se auzi vocea lui Ţenţ, trecută prin vată.

— Dobitocul! Deschide-i uşa că nu-l pot ajuta altfel sau mai bine lasă-l acolo, e răcoare, plăcut, are toate şansele să mai bată un ţăruş pe o idee fixă. Paraşutistul dracului!

— Sconcs-ule, te rog, am ajuns până aici, fă tu acum o minune, spune un cuvânt magic sau tot ce-ţi trece prin minte!

— Dă-i drumul mâţei ălei a nenorocite, că mă calcă pe nervi. Pe chestia asta îl tom la colonel.

Dan îi deschise şi Ţenţ intră radiind. După

transpiraţie Mihai îi bănui fericirea ce-l cuprinsese.

— Băieţi, e fantastic, pe aici a intrat tipul sprayat.

— Colonelul va fi încântat să afle ce idee minunată ai pus în aplicare, zise Mihai furios. De unde ţi-a venit ideea cu balconul?

— De la bun început a fost exclusă ideea pătrunderii pe uşa de la intrare, singura şansă care rămăsese era balconul. Toată după-masa mi-am petrecut-o zgâindu-mă la balcoane, cum sunt aşezate, ce distanţă este între ele la acelaşi nivel şi între nivele. Am exclus posibilitatea trecerii de pe balconul vecinului de palier, pentru că între apartamente se interpune casa scărilor, plus cele două camere aflate spre casa scărilor. Distanţa e foarte mare şi e riscant să faci echilibristică pe o scândură, la etajul opt. Balcoanele de la sufragerie, fiţi liniştiţi, am studiat apartamentul lui Dicu şi ştiu cum sunt amplasate încăpeiile, deci balcoanele de la sufragerie sunt aşezate unele sub altele. O eventuală escaladare a lor implică mari riscuri, un picior greşit pe balustradă te trimite direct în rai, dacă ai fost în viaţă un suflet milos, în caz contrar în iad, unde Scaraoschi te aşteaptă cu braţele deschise. În schimb, balcoanele de la bucătărie sunt aşezate în zigzag, în aşa fel încât cel superior acoperă jumătate din cel inferior.

Departe de mine gândul că ar fi o joacă coborârea, dar cu puţină inventivitate, atenţie, îndemânare, de ce nu transpiraţie, se poate realiza. De pe acoperiş se trece cu piciorul, simplu, pe placa de beton a balconului fals, chestie de estetică, iar de aici, sprijinit în mâini, îţi dai drumul pe balconul de la zece; apoi escaladezi grilajul şi în câteva secunde treci de la un etaj la altul. Distanţa între balcoane e de 2 metri şi 30 de centimetri, o bagatelă pentru un tip înalt. Până aici toate sunt bune şi frumoase, problema însă nu e rezolvată pe deplin; urmează plecarea, ieşirea, mai exact cum a părăsit apartamentul, pe unde şi-a

croit drum ca să ajungă pe pământ?

— Ai bătut ţăruşul prea tare şi nu mai vezi! Simplu, a trecut din balcon în balcon până jos.

— Asta e: nu a coborât aşa pentru că distanţa de la balconul primului etaj până la pământ e în jur de cinci metri. Parterul nu are balcon, iar fundaţia e mult înălţată pentru că s-a constatat, la săpături, că pământul e moale, cu tendinţă de alunecare şi constructorii au fost nevoiţi să consolideze şi să înalţe fundaţia cu mult peste normele obişnuite. Iniţial au vrut să renunţe la cele zece etaje, să construiască doar patru, dar un inginer a venit cu o soluţie nouă de injectare a betonului şi s-a revenit la prima variantă, de zece etaje. Am analizat bine, nu aşa a coborât; cum însă, nu ştiu.

— A urcat pe unde a coborât.

— Dacă coborârea este relativ uşoară, urcarea necesită o extraordinară pregătire fizică şi chiar psihică: e o chestie să te ridici în mâini aproape trei metri, pentru că grilajele nu te ajută şi nu-ţi poţi aşeza picioarele pe placa de „beton decât în momentul în care ai atins cu mâinile marginea superioară a grilajului. Eu personal nu sunt capabil să mă întorc pe unde am venit. Practic nu ai cum te prinde de placa de beton de la etajul superior, numai dacă nu există ceva pe care să te urci. La etajele superioare balcoanele sunt goale, numai aici există un dulăpior de bucătărie.

— O scară?

— Scara de mătase a lunii presupune un ţăruş bătut, sau o antenă bine înfiptă în acoperiş, ceea ce nu există. Antena comună e fixată la capătul acoperişului. Excilud deci posibilitatea legării unei scări de frânghie de ea, distanţa e mult prea mare. Aşa cum exclud prezenţa unui al doilea vizitator de acoperişuri, balcoane sau apartamente. Părerea mea e că unul a lucrat aici, altul la maşină. Mai este ceva care mă determină să cred că nu s-a

întors pe unde a venit şi anume: lângă casa liftului este o uşă prin care se ajunge pe acoperiş, acolo am văzut urme de bascheţi care intrau, de ieşit nu au ieşit pe acolo, lipsesc urmele de întoarcere.

— Unde zici că le-ai văzut? îl întrebă Mihai Spătaru.

— Lângă casa liftului, la ultimul etaj, sunt în stânga câteva trepte care duc la uşa ce dă pe acoperiş. Sunt intacte urmele, te aşteaptă, în rest nu mai există, am controlat eu, ploaia a spălat totul.

— Dacă urmele descoperite de tine sunt identice cu cele descoperite în casă înseamnă că a fost o singură persoană, dacă nu coincid e de presupus prezenţa a încă unei persoane, zise Mihai.

— Voi ce credeţi?

— Între balconul de la bucătărie şi balconul de la casa scărilor ce distanţă este? Presupun că există asemenea balcoane, pentru că în mod normal acolo se află hubloul destinat resturilor menajere.

— Cade, se umflă în pene Ţenţ, ca un gânsac victorios. Balcoanele sunt îngropate şi acoperite, spre exterior, cu un perete decorativ în dreptul lor, apoi simplu între etaje. Decoraţia e alcătuită din linii drepte şi perpendiculare, având ici-colo câteva pătrate libere, pentru aerisire.

O găselniţă a constructorilor, frumoasă şi cu un grad mare de utilitate, eficienţă. De aţi şti voi ce spaimă am tras, cât am transpirat. E pruna mea coborâre de acest fel. Deşi ştiam că dormitoarele sunt amplasate dincolo de sufragerie, mi-a fost frică de bufniturile de pe balcoane, nu cumva să-i trezesc pe oameni şi, văzându-mă la ei acasă, aterizat din lună, să mă ia la bătaie. Am fost totuşi deştept, nu mi-am pus speranţe în ajutorul vostru. După cum m-aţi primit, mi-am dat seama că mai degrabă le-aţi fi dat lor ajutor la bătaie decât mie. Ideea mea s-a dovedit până la sfârşit bună, mai rămâne să-mi spuneţi voi cum a deschis

uşa şi pe unde a plecat.

— Uşa bănuiesc că a deschis-o cu un magnet foarte puternic, voi încerca să refac operaţia dis-de-dimineaţă, dar cum a dispărut de pe balcon nu ştiu, ne mai gândim. Oricum, tu ai analizat aproape toate variantele şi tot nu i-ai dat de capăt, să vedem ce zice şi colonelul. Eu mă duc să văd ce e de văzut pe scări, după care merg la laborator.

— Eu rămân aici până vii de la laborator, vreau să încercăm şi povestea cu magnetul. Tu ce faci? îl întreabă Dan pe Ţenţ.

— Îmi fac o cafea.

În holul în formă de L, lumea aştepta repartiţiile pentru camere. Unii, după cum se întinseseră, aşteptau demult. O femeie îşi tot scotea din geantă ba pâinea, ba un ou, o bucată de carne şi mânca fără să se uite la nimeni. Lângă perete erau aşezate fotoliile îmbrăcate în piele, cu braţe de metal, celălalt perete era căptuşit cu ghişee.

„Nu-mi explic de ce le trebuie atâtea, parcă ar fi un oficiu de C.E.C. sau o mare bancă. Funcţionara care preia bilete se uita cruciş, dar atât de tare încât mă fascinează, mă uit fix în ochii ei şi mă întreb cât de turtită sau de mică mă vede. După cum se comportă, bănuiesc că nici nu mă vede. Mi-a luat biletul, a spus să aştept şi a tras oblonul, prea târziu căci tot i-am văzut ceaşca cu cafea. Fată deşteaptă, bea ness, altfel mirosul cafelei s-ar fi răspândit în hol, deşi am vagi bănuieli că nu; aici mirosurile s-au amestecat încât singura şansă de supravieţuire e să ieşi sau să stai lângă uşa batantă”. Ria se aşează într-un colţ, în apropierea uşii, de unde, trecând neobservată, putea vedea totul. În cadrul uşii apar mai întâi două valize mari, apoi un bărbat, un copil şi o femeie. Mâinile întinse ale bărbatului sugerează greutatea. Rezemaţi de un ghişeu închis stau doi bărbaţi şi o femeie, discută, râd. Din când în când mâinile femeii îl caută, îl ating, ca o mângâiere, pe cel tânăr. Jocul se repetă, aşa cum se repetă privirea spre

pantofi a celuilalt bărbat îmbrăcat cu o scurtă bleumarin, pătată cu uleiuri. Şoferul, doamna şi… Prostii.

„Dar dacă tot nu am ce face pot să inventez, deşi nu sunt chiar sigură că totul se datorează jocului meu – «de-a ne umple timpul». Pot să-mi imaginez totul fără să mă uit la ei, trebuie doar să le privesc picioarele, mişcarea pantofilor; după cum se apropie sau se îndepărtează pantofii femeii pot deduce gestul braţelor, al atingerilor. Ceilalţi ies şi intră trăgându-şi picioarele, sunt obosiţi, sătui de aşteptare. Când vor fi chemaţi pentru repartiţie pantofii nu vor mai freca linoleumul, vor avea pasul mai mare, iar apoi, odată ajunşi afară, se vor grăbi să ajungă cât mai repede la vilă, la cameră.

Ria se plictisea, o dureau spatele şi picioarele. Femeia de la ghişeu o întâmpină cu aceeaşi privire derutantă. Nu îi mai caută privirea, ci o întreabă cât mai are de aşteptat.

— Abia aţi venit şi deja vă impacientaţi? Aşteptaţi vă rog.

— Cât timp?

— Până vom primi de la cameriste lista camerelor libere, de fapt până va veni şeful.

„Nu mai am replică, sunt şi aici şefi. Sună telefonul, iar frumoasa mea e salvată. Întotdeauna telefonul salvează pe cineva, pe mine cine mă salvează?! Oamenii se uită la mine nedumeriţi: ce vreau de fapt, abia am venit, ei stau aici de azi-noapte şi au răbdare, atunci eu? Ei bine, eu nu mai am!” În spatele Riei, femeia spune, încontinuu, da, da, apoi strigă:

— Tovarăşa Cişmaşu! Tovarăşa Cişmaşu la telefon. Tovarăşa Cişmaşu nu e altcineva decât femeia gardată!

Vine spre telefon zâmbind.

— Da, da dragă, bine dragă, sigur. Da, Silică va pleca acum. Da, am călătorit bine. Nu. Cred că peste câteva minute. Fii liniştit, dragă, domnişoara va avea grijă, sigur,

dragă. Bine, pa, pa! îi întinde receptorul „domnişoarei”. Aşa e soţul meu, grijuliu. Voia să ştie dacă am primit o cameră bună, l-am asigurat că veţi avea dumneavoastră grijă. Vă mulţumesc.

Frumoasa se uită şi mai cruciş, zâmbeşte, e toată numai miere. Mister? Nici vorbă, funcţia, funcţia celui cu care a vorbit a făcut minunea. „Eu de unde să-mi scot o

«funcţie* –, căci şefi am destui; la slujbă unii, acasă alţii. Toţi sunt şefi, toţi comandă: fă asta, dă-mi asta; îmi lipseşte un nasture; n-am caiete; nu e pâine; cum mă îmbrac?; uniforma nu e călcată, nici pantalonii mei; vezi problema la aritmetică, eu n-am timp etc. etc”. Ria iese din hol şi are plăcuta surpriză de-a asista la o scenă înduioşătoare. Silică, e totuşi şofer, pleacă, dar pleacă şi frumuşelul. Zâmbete, pupături cam prea mămoase. Promisiuni. „Vin duminică!” Fluturări de mâini şi bezele. În sfârşit, maşina a cotit, nu se mai vede. Tovarăşa, soţia tovarăşului, se întoarce, o măsoară din cap până la unghiile de la picioare, deşi ele nu se văd din pantofi, dar ea se uită. Ria are impresia că-i calculează fiecare obiect de îmbrăcăminte. Nu prea e încântată de suma obţinută, dar ce să-i faci.

Prin uşa batantă, într-un târziu îşi aude strigat numele de o voce bărbătească, probabil a şefului venit pentru o oră să-şi exerseze pe nişte nenorociţi calităţile vocale.

— Aţi fost repartizată la vila 19, camera 11.

— Dacă e departe, îmi puteţi chema un taxi? Abia aştepta să o trimită la dracu’ cu taxiul ei cu tot, pentru că ştia precis că aşa ceva aici nu există, staţiunea e nouă, mică.

Pe faţa omului nu se poate citi nimic rău, eventual bunăvoinţă.

— Nu avem taxiuri, de altfel vila e aproape. Dacă aveţi puţină răbdare, am să rog pe cineva să vă ajute la

bagaj, sunt de urcat nişte scări. Aşteptaţi, vă rog!

Dispare şi peste câteva minute se întoarce însoţit de un bărbat. Ria îi mulţumeşte şi pleacă însoţită de bărbatul ce-i duce valiza.

Trec pe o alee străjuită de brazi, e răcoare, o umbră deasă acoperă totul, îşi imaginează noaptea ce întuneric poate fi şi o apucă spaima. La capătul aleii se vede vila, două etaje, de jur-împrejur brazi, de aici încolo pădurea n-a mai fost defrişată, e stăpână. Până când?

Omul pleacă. Recepţionera vilei îi spune că este la cameră cheia, a venit de câteva minute o tovarăşă. La vederea viitoarei ei tovarăşe de cameră are o mică surpriză. Nu este alta decât tovarăşa Cişmaşu care vine spre Ria, râzând cu râsul ei din sala de aşteptare şi trecându-şi mereu vârful limbii pe sub dinţii de sus.

— Draga mea, să ştii că eu am fost sigură că mata vei sta cu mine, sunt bucuroasă că nu m-am înşelat.

Ria îşi lasă valiza lângă pat, se descalţă şi-n ropotul ei de vorbe măsoară de câteva ori camera, apoi se dezbracă.

— Nu sunteţi curioasă să aflaţi de unde am ştiut?

„Dacă nu-i răspund va fi mai rău?”

— Ba da, vă rog.

— Ştiţi, dintre toţi, de acolo, mata erai mai…

— Mai curăţică, nu?!

— Vai, n-am vrut să spun asta, dar soţul meu nu suportă ca eu să stau în cameră cu orişicine. V-aş ruga să-mi spuneţi cum vă numiţi şi unde lucraţi, pentru că va suna după-amiază şi trebuie să-i spun.

— Îi spuneţi soţului dumneavoastră absolut tot, întotdeauna?

— Bineînţeles, draga mea!

„Până la al treilea «draga mea», trebuie să mă stăpânesc, să fiu binecrescută…

— Sunt contabilă, mă numesc Maria Faur. Trebuie să-

i spuneţi soţului şi câte kilograme am, înălţimea, copiii, căsătorită, divorţată?

— Sunteţi nervoasă? Suferiţi cu nervii?

— Nu.

— Atunci de ce vă plimbaţi încontinuu?

— De oboseală, răspunse Ria şi se întinse pe pat, spatele ei nu mai rezistă. „Draga mea” e la oglindă, se piaptănă, se rujează şi turuie, evident, despre soţul ei. Nu spune ce funcţie are, dar lasă să-şi imagineze cine ce vrea, să ghicească dacă poate. „La ora asta tot ce-mitrece prin cap sunt două coarne mari de cerb, cu deosebirea că, în loc de cioturi, eu văd crescând pe ele frunze de stejar. Atâta tot”.

Se aud ciocănituri în uşă. Asistenta medicală le cheamă pentru consultaţii. Ria zâmbeşte tavanului. „Nici prin cap nu mi-a trecut să merg eu prima, cinstită să fiu nici nu cred că aş fi putut; sunt doar o biată contabilă, suportată în lipsă de altceva mai bun”.

Coboară din pat, deschide uşa spre balcon şi iese. Camera lor are balconul lipit de cel de la numărul doisprezece.

„Sper din toată inima ca în vilă să nu existe niciun număr treisprezece, dacă e aşa înseamnă că au umor şi ai noştri nu numai americanii14. Douăzeci de metri de la vilă începe pădurea. Spaţiul liber e semănat cu iarbă. Văzută de aici, de sus, iarba are reflexe de albastru.

Tovarăşa Cişmaşu o anunţă ciripind să coboare. În cabinet e numai medicul. Nu s-ar putea spune că primirea Pacienţilor cu spatele e un mod civilizat de comportare, dar Ria aşa e primită. Salută şi aşteaptă ca doctorul să-şi termine ţigara, să se întoarcă, altfel ea e tentată să creadă că dincolo de chelie e un mare pustiu.

— Ce funcţie are soţul dumneavoastră?

„Îmi place să vorbesc cu oamenii, să mă uit la ei, să văd ochii, gura, să le urmăresc mâinile. Cu o chelie n-am

vorbit niciodată, mi se pare hilar să-mi imaginez c'Um ar vorbi, eventual dacă încreţiturile formate pe ea ar desemna nişte hieroglife, iar eu le-aş deţine codul, atunci da. Dar eu nu deţin niciun cod, nu le pot descifra".

— V-am întrebat ce funcţie are soţul dumneavoastră?! Stingeţ igara, fumată doar pe jumătate, şi, nervos, se întoarce spre Ria. Între timp intră în cabinet asistenta.

— Actele, vă rog, şi dezbrăcaţi-vă!

Cu un gest reflex îşi dă ochelarii în jos, îi pune la loc, apoi iar îi dă jos şi se uită la Ria.

Face şi el adunări şi scăderi de bani, de ani, de imagini?! Într-un târziu îi ia biletul de trimitere al Spitalului de recuperări.

„Diagnosticul meu nu-i place, nici mie, dar altul nu &m. Când ajungi într-un pom, şi la propriu şi la figurat, e de mirare că exişti, nu că ai un diagnostic frumos44.

Doctorul continuă să întoarcă hârtiile, le citeşte iar, nu-i vine să creadă, se uită la femeie altfel, cu privirea ceea învăluită de compasiune, dar şi neîncrezătoare în acelaşi timp.

— La ce cameră aţi fost repartizată?

— 11.

După cum pune întrebările se vede că n-a primit nicio lovitură în cap, deşi instinctiv şi-l pleacă spre piept, Parând parcă lovitura. Nu-i exclus ca soţia-funcţiei sau a Şefului să-l fi întors pe dos, se mai întâmplă.

— Dezbrăcaţi-vă!

„Asta e, de acum începe partea penibilă, nu absolut necesară, dar obligatorie, deşi nu ştiu ce va descoperi nou, când radiografiile i-ar spune mult mai mult. Legea e lege, nu se discută.

Ria îşi dă jos bluza şi începe spectacolul. Asistenta şi medicul se uită cu disperare la corsetul ei medical, nu le vine să-şi creadă ochilor. Sora caută ceva prin sertare, poate ziua de ieri sau un bulgăr de zăpadă de acum un an,

rătăcit nu se ştie cum, acolo, în chip de floare. În sfârşit a găsit, dar nu e nici ziua de ieri, nici bulgărul preschimbat în floare, ci un banal pachet de ţigări.

Din privirile lor Ria simte, oare pentru a câta oară?, cum corsetul o aruncă undeva departe, undeva între milă şi graba de a-ţi scuipa în sân spunând repede, repede: sarea noastră-i cu viermi.

— Îmbrăcaţi-vă. Cât timp aţi stat în spital?

— Două luni.

— De când purtaţi corsetul?

— Pe acesta de două săptămâni, am avut altul înainte.

— Puteţi umbla fără el?

— Da, dar obosesc.

— Vă rog ca în această perioadă, pe cât e posibil, să nu-l purtaţi. V-a trebui să faceţi multă gimnastică, plimbări. Bănuiesc că în spital aţi făcut electroterapie intensivă, de aceea aici nu veţi face. Dimineaţa, după ce vă sculaţi, ce se întâmplă dacă atingeţi un obiect de metal?

— Între mână şi obiectul respectiv se produc descărcări, eu le numesc false descărcări electrice.

— Asta voiam să ştiu, de aceea aici veţi face doar împachetări cu nămol şi masaj.

— Nu e cam puţin?

— Nu am terminat, vă rog să mă ascultaţi: în fiecare dimineaţă la ora nouă veţi fi la ştrandul termal. Atunci se termină de curăţat şi de schimbat apa. De la ora nouă la zece, când se deschide propriu-zis ştrandul, veţi face mişcări în apă. Ştiţi să înotaţi?

— Slab.

— Atât şi vreau. Bazinul nu e adânc, nu se poate întâmpla nimic, dar trebuie să-l străbateţi de câteva ori. Aş dori să văd ochii, purtaţi ochelari, e de presupus o anumită sensibilitate, de aceea nu vreau să am surprize.

Tremurul mâinilor persistă. Ria îl simte când îi atinge

faţa şi se uită în ochii ei eliberaţi de ochelari. Lăcrimează în lumina venită prin fereastra larg deschisă, îşi şterge lacrimile. Pentru o clipă mâinile ei ating mâinile doctorului, care vibrează ca o descărcare electrică, respiră adânc şi cu asta totul intră în normal.

— La ochi nu aveţi nimic. Biletul pentru ştrand îl completează sora. Câteva zile să-l purtaţi cu dumneavoastră până vă vor cunoaşte oamenii de acolo.

Sora îi întinde hârtiile, e gata de plecare, dar când ajunge la uşă doctorul o întreabă:

— Când eraţi fată cum vi se spunea?

— Domnişoară.

Deschide uşa repede, dar mai prinde cuvintele doctorului, dincolo de prag.

— Să nu trânteşti!

„Oamenii civilizaţi nu trântesc niciodată uşile, ci le închid cu mari şi exagerate precauţiuni! Sunt un om civilizat, doctore, dar obosit”.

Pe scări o ajunge asistenta, nu se ştie de ce, dar e Profund indignată, aerul de compasiune s-a topit.

— Cum vă permiteţi să vorbiţi aşa cu tovarăşul doctor, dânsul este şeful staţiunii?!

Iarăşi replica e inutilă, mai ales atunci când e vorba de şefi, iar acum despre şefi e vorba. Scena, în loc să o supere, o amuză prin absurditatea ei. Azi a avut noroc: peste tot a întâlnit numai şefi. Dar ziua abia începe şi nu numai ziua.

Ştrandul termal era practic închis între pereţii bazei de tratamente şi pereţii termocentralei, singurul lucru adăugat fiind partea dinspre stradă, pe vinde de fapt se intra şi tot acolo erau amplasate şi cabinele.

Uşa de la intrarea în ştrand e închisă. Observă butonul unei sonerii şi apăsă. După câteva minute, dincolo de uşă. Pe dalele de ciment, se aud paşi, apoi o cheie răsucindu-se.

— La zece se deschide ştrandul, îi spune şalopeta fără altă introducere.

Ria îi întinde biletul şi aşteaptă minunea, uşa larg deschisă, dar nu se întâmplă nimic. Omul citeşte biletul, se uită la ea, însă nu deschide.

— Buletinul, vă rog, nu de alta, dar tovarăşul director n-a mai dat asemenea bilete şi eu răspund aici de ceea ce se întâmplă.

După controlul buletinului se întâmplă minunea.

— Doriţi o cabină?

— V-aş ruga.

— Cheile sunt pe masă, alegeţi cabina pe care o doriţi, în afară de nr. 1, aceea e rezervată pentru dom Buracu, trebuie să vină şi el.

— De aceea mi-aţi deschis?

— Da, credeam că e dânsul. Mâine e de serviciu un alt coleg, vă rog să nu uitaţi biletul şi buletinul, v-a trebui să le prezentaţi şi lui. Sunteţi rudă sau prietenă cu tovarăşul director?

Luată prin surprindere de întrebare, Ria nu ştie pe moment ce să răspundă, apoi bâigui un „da”, bun la toate. Omul însă nu-i sesizează ezitarea, răspunsul îl mulţumeşte.

— Aşa da, altfel m-aş fi mirat, că nu obişnuieşte. Un şezlong doriţi? Am să-l duc la soare, poate mai ieşiţi din apă.

Ria îşi alese ultima cabină, chiar lângă intrare. Avea marele avantaj că la plecare nu mai trebuia să traverseze pavilionul.

Intră în bazin. Apa era caldă. Pipăind cu picioarele dalele bazinului ajunse până la mijlocul lui, nu era adânc, apa îi ajungea până la piept. Spaima de adânc îi dispăru. Apele râurilor o speriau, nu-i dădeau senzaţia de siguranţă, acea senzaţie că te poţi sprijini cu picioarele de pământ în caz de primejdie.

După cea de a doua tură se opri lângă scări, obosise.

Simţi o privire străină aţintind-o, întinse mâna după ochelarii aflaţi pe margine şi şi-i puse. Lângă ea, în picioare, se afla un bărbat. Brusc, simţi cum pielea i se strânge, cum apa o respinge, amenințând-o, provocându-i o stare de rău. Sprijinindu-se de bară ieşi din apă, se aşează pe bordură strângându-şi în braţe corpul, parcă apărându-l în încercarea ei de-a se face cât mai mică.

— Vă e rău?

Duritatea întrebării, mai exact a vocii ce rostise întrebarea o dezmetici. Se uită la bărbatul din faţa ei şi descoperi ce o speriase. Prostii!

— Vă mulţumesc, a trecut. Sunt obosită şi abia acum îmi dau seama că n-am mâncat nimic, probabil din cauza asta am avut o uşoară stare die rău, dar a trecut.

Ultimele cuvinte şi le spuse sieşi, căci bărbatul intrase deja în apă. Braţele lui, tăind apa, semănau cu aripile unui corb rănit, care neputându-şi păstra echilibrul pe picioare se sprijinea în aripile pentru un moment întinse, apoi adunate lângă corp. Mănuşile bărbatului o speriaseră. Râse uşor, alungind imaginea mănuşilor strânse în jurul gâtului. „Va trebui să mă controlez, altfel risc să fac vreo tâmpenie”. Se îndreptă spre şezlong.

Bărbatul înota ritmic, contra unui cronometru imaginar; avea o anumită cadenţă în străbaterea bazinului. Bătaia braţelor, clipocitul apei erau singurele lucruri care spărgeau liniştea, făcând-o în acelaşi timp monotonă. Din strada nu pătrundea niciun zgomot. Jumătate din acoperişul termocentralei fusese transformat în loc de plajă, în tealaltă parte erau coşurile. Pentru a-i împiedica pe cei tentaţi de senzaţii tari să-şi ducă la îndeplinire intenţia, de exemplu zborul de pe acoperiş, un zid înalt lega pereţii pavilionului de cel al coşurilor. Dacă stăteai întins acolo sus, pe acoperiş, şi te uitai peste ştrand vedeai doar bazinul, în rest nimic. Deasupra cerul.

Ria intră în apă, dar drumurile ei nu se mai întâlniră

eu ale bărbatului. Când lumea năvăli în ştrand, dom Buracu, îşi aminti că aşa-l numise îngrijitorul, ieşi din apă. În câteva minute ştrandul vuia. Ria se îndreptă spre cabine şi-l văzu pe dom Buracu plecând.

De fapt era imposibil să nu-l observe: printre corpurile acelea dezbrăcate, arse de soare, era singurul îmbrăcat şi morga lui era în distonanţă cu cei din jur. Văzut în alt cadru, probabil n-ar fi frapat, aici da. Purta un costum uşor, de culoarea nisipului, cămaşă albă, cravată. Manşetele cămăşii, puţin trase în afară, lăsau să se vadă butonii ni ari de aur. Acul cravatei completa garnitura. Ria îl etichetă drept caraghios: nu se intră într-un ştrand încheiat până la ultimul nasture şi cu mănuşi.

— Rezumând ceea ce ştim şi ştiţi şi dumneavoastră, situaţia se prezintă astfel: în apartamentul lui Adrian Buracu a pătruns un singur individ. Proba e urma bas

5 – Jocuri ia copil

cheţilor de pe scara mică de lângă lift, care e identică cu aceea găsită în dormitor. De altfel şi fără această probă era exclusă prezenţa a doi indivizi ţinând cont că s-a coborât din balcon în balcon până la etajul opt. Verificând azi-dimineaţă dacă uşa sau fereastra se pot deschide cu ajutorul unui magnet, manevrând cu el clanţele, am ajuns la concluzia că da, dar încercând să le închidem nu am mai reuşit. Uşa se închide numai prin împingere şi apoi apăsând pe clanţe, noi nu am reuşit să o închidem cu ajutorul magnetului. Urme pe tocul uşii în exterior, de presare puternică, nu sunt. Ar fi o explicaţie, probabil două: ploaia de ieri a bătut fereastra şi uşa, drept urmare s-au umflat şi nu se mai pliază corect sau magnetul folosit de noi nu-i destul de puternic. Dan nu ştie dacă înainte se închidea uşa uşor sau nu.

— Vom cere de la Institut sau de la catedră un alt magnet şi vom relua verificarea, trebuie să reuşim, spuse colonelul Stăncioiu.

— Din bucătărie a mers direct în birou, deci cunoştea amplasarea camerelor…

— O descoperire senzaţională, praf m-ai făcut! spuse Ţenţ iritat. Toate blocurile sunt stass şi n-am văzut încă la nimeni să-şi fi făcut dormitorul în prima cameră, care are un perete spre casa scărilor şi a liftului, deci zgomot cât vrei până târziu. Când dormi te deranjează, dacă lucrezi ai sentimentul că nu eşti singur, că undeva, dincolo de peretele tău, există oameni şi acest fapt mărunt te ţine treaz şi poţi lucra, nu însă şi dormi.

— După ce terminăm discuţia sunteţi liberi să faceţi sociologie, speculaţii sentimentale sau filosofice privind amplasarea camerelor, dar acum fiţi ceva mai serioşi, lăsaţi tâmpeniile!

— Nu vă aparţine, mormăi Ţenţ plecându-şi capul, parcă ferindu-se de o scrumieră ce-şi pierde echilibrul sau îşi schimbă brusc traiectoria chiar deasupra lui.

— Din întreg apartamentul numai camera de lucru l-a interesat şi aici, în mod deosebit, doar biroul, în faţa lui şi-a petrecut aproape tot timpul, acest fapt l-am putut deduce din apăsarea firelor de covor. E un tip înalt pentru că a dat înapoi scaunul ca să poată lucra comod, cred că bate 1, 90 şi 44 la bascheţi. Cheile folosite au produs striaţii, iar în interior au lăsat urme fine, pulbere de metal.

Singurul obiect mutat de pe birou a fost cupa cu creioane, astfel s-a creat între vechiul loc şi noul loc o semilună, sau un arc, cum doriţi, căruia la plecare nu i-a mai dat atenţie. Mica neatenţie mă face să cred că s-a întâmplat ceva între timp şi nu a mai avut răgazul necesar să verifice totul, trebuia să plece. Bănuiesc că în cupă şi în dormitor a căutat cheile de la sertare.

Cât timp am făcut verificările, eu personal, am avut de partea mea timpul, liniştea şi libertatea de mişcare şi totuşi am transpirat, aveam o nelinişte, o febrilitate în mişcări pe care cu greu mi-am stăpânit-o, or lui îi lipseau

aceste elemente, îi erau potrivnice, deci consumul lui nervos, transpiraţia au fost duble, dacă nu triple. Aerul închis din cameră a avut şi el un cuvânt de spus, pe mine mă doare capul. Revenind la ceea ce am constatat, nu mă pot debarasa de ideea că s-a grăbit, ceva l-a determinat să plece: se lumina deja sau în bloc s-a întâmplat ceva? înainte de plecare a şters cu o piele de căprioară sertarele şi braţele scaunului. A folosit piele de căprioară pentru că nu am descoperit nicio urmă textilă, dacă folosea o cârpă din pânză pe încrustaţii ar fi rămas scame. Din bucătărie a adus mătura rotativă şi a curăţat în faţa biroului şi de acolo până în bucătărie, chiar şi în faţa uşii spre sufragerie. Firele covorului mi-au spus acest lucru, aveau o altă înclinaţie faţă de restul covorului. În plus, stratul de praf e mai mic, mai uşor s-a relevat acest fapt în bucătărie, pe mochetă. Luminând din diverse unghiuri mocheta, se vedea clar urma lăsată de perie pe o anume porţiune de-a lungul bucătăriei. Farfuria noastră zburătoare n-a ţinut cont de cât de darnic şi harnic e un şantier de construcţii în a produce nu numai apartamente, ci şi praf. Praful a fost zeul meu de azi-noapte, dacă nu era el, şi eu aş fi spus că acolo nu a fost nimeni, cu atât mai mult cu cât în întreg apartamentul nu am găsit amprente complete, clare. Lipsa amprentelor mi se pare ciudată. De obicei le găsim pe cele ale proprietarilor, acum nu am găsit decât fragmente, deşi Adrian şi-a luat haine de schimb din dulap, a deschis şi închis uşi, a făcut un duş, şi totuşi amprentele lui sunt incomplete. La mâna dreaptă, deşi sunt evidente imprimările şi a celorlalte degete, totuşi numai inelarul şi degetul mic prezintă formaţiuni papilare complete; la stânga, degetul mare şi arătătorul nu prezintă.

Iestul da. E un fapt pe care nu mi-l explic. Am luat şi câteva pahare de la bucătărie, dar nu mi-au relevat nimic în plus. Nu înţeleg, au în laborator mănuşi speciale care să le protejeze degetele de bază, cu ajutorul cărora se prinde

un obiect, se manevrează, şi în virtutea obişnuinţei lucrează şi acasă cu ele, are fobia microbilor sau ce se întâmplă, Dane?

— Cum se spune, în mod plastic dacă-ţi place, te-am aşteptat la cotitură cu ciomagul în mână: dacă nu pomeneai de acest fapt te-aş fi pocnit în cap fără milă. În urmă cu trei ani, Adrian a fost plecat la o specializare în Japonia pe mai mult timp. Acolo, din vina lui s-a răsturnat sau s-a spart un recipient cu acizi care i-au ars pulpa degetelor şi i-au produs arsuri mai uşoare în palme. Evident, după acest incident a făcut o „specializare" de lungă durată la un spital. Datorită infuziilor şi a alifiilor bazate pe plante medicinale, în care japonezii sunt neîntrecuţi, i s-au vindecat rănile relativ repede, gândindu-mă la gravitatea arsurii. Concomitent i s-au pus pe răni plasturi cu piele artificială. Revenind acasă, a purtat şi poartă mereu mănuşi. Zadarnic am încercat să-i explic că nu este atât de oribil cât crede el, dar mi-a fost imposibil să-l conving. Are o pudoare a lui peste care nu se poate trece, îi e groază de privirile oamenilor care pur şi simplu îl inhibă. El spune că aşa se simte bine, e în siguranţă şi în rest nu-l interesează.

Acasă nu le poartă, în schimb le are mereu lângă el. Mă mir că n-ai observat: într-unul din sertarele dulapului are numai mănuşi.

— Iartă-mă, dar aveam altceva de cercetat, numai uşile dulapurilor m-au interesat. Uite, de exemplu, mă interesează de ce firele prizelor au fost rupte şi când? Cu cât timp în urmă au fost refăcute?

— Habar nu am de aşa ceva, probabil când a preluat apartamentul nu a fost executată bine instalaţia electrică şi atunci a reparat-o.

— O variantă în care eu nu cred, pentru că numai în birou au fost smulse, rupte firele de la prize şi întrerupătoare. Dacă era de la predarea apartamentului, ar

fi trebuit să mai găsesc măcar o priză mutilată şi refăcută, dar nu am descoperit. Un lucru e cert, nu acum s-a operat, ci mai demult, îl vom întreba pe proprietar de curiozitate, altfel nu are importanţă.

— Deşi ai lucrat toată noaptea, şi acolo şi în laborator, probele culese de tine sunt atât de palpabile încât îmi vine să-mi smulg barba fir cu fir, zise Stăncioiu. Staicu de la I.D.M.S. nu a adus nici el nimic. Este adevărat că la noi în oraş a fost distribuită maşina cu numărul de rodaj 02031, dar acum trei luni. Proprietarul şi-a schimbat în termenul legal, de 5 zile, numărul de rodaj, în rest ca persoană fizică nu i se poate reproşa nimic, nu are nicio tangenţă cu Adrian Buracu; este un fost învăţător care s-a recalificat la o întreprindere pentru a avea posibilitatea să intre în oraş şi să fie împreună cu cei trei copii ai săi, elevi încă. A vândut tot ce avea în sat şi a cumpărat o casă pe strada Locomotivei. Acum are necazuri cu demolările, deoarece casa intră în perimetrul de sistematizare al noulm cartier Schela. Se pare, însă, că în tot necazul e şi un bine, va primi un apartament în noile blocuri ce se vor construi chiar acolo, deci va fi în continuare aproape de serviciu, iar copiii de şcoală. Mihai, nu mi-ai spus încă nimic despre „munca de doi ani” a lui Buracu, este chiar o dinamită sau o fântână arteziană? Fii atent, pe baza celor constatate de tine, şi nu pentru cele transmise de Buracu, nu am întreprins nimic pentru a opri o eventuală ieşire a lucrării. Nu am făcut-o bazându-mă pe tine, răspunzi cu capul de asta; că nici al meu nu va avea o soartă mai bună e altă poveste.

— O alertă în cazul de faţă este inutilă, garantez. Sertarele nu pot fi deschise de un străin şi nici închise; am încercat, dar fără rezultat. Există o ordine în închiderea sertarelor, un joc pe care nu l-am descifrat.

— Eu sunt cheia cifrului de la uşă.

— Tu?!

— Da, eu, mai precis numele meu: la uşă este 4114, literele, din numele meu, au primit corespondentul în cifre: D = 4, A = l, N = 14 şi nu 15 cât este corect; la această cifră se mai adaugă 2 = B, de la Berinde. Chiar dacă cuiva îi trece prin minte să folosească numele meu, nu reuşeşte datorită acestui 14 folosit în loc de 15, dar şi datorită cifrei 2, care adunată la restul cifrelor dă 12, dar scăzută dă 8; împărţită suma dă 5, iar înmulţită dă 20. Depinde totul de cifra 2, de operaţia pe care o faci. Tu.

Mihai, ai auzit la uşă o parte din cifru, dar apoi ţi-am vorbit şi nu ai auzit sfârşitul, erai lângă comutator, aprindeai lumina. Şi eu am fost surprins de cifru, de semnificaţia lui, pur şi simplu m-a ras, m-a făcut K.O.

Sunt convins că după ce va trece povestea asta, va inventa ceva pentru toate uşile apartamentului, ceea ce nu mă încântă, deoarece îi va exacerba simţul de apărare, de singurătate. Adrian are o structură sensibilă, numai prin voinţă reuşeşte să pareze totul.

— Cifrul uşii fiind dezlegat pe jumătate, pentru că amabilul Dan nu ne-a spus ce-i cu cifra doi, care poate foarte bine împărţi şi numai ultima cifră, eu zic să-l lăsăm aşa şi să ne întoarcem la cealaltă uşă. Ce a făcut omul după ce a ieşit în balcon? De coborât ziceţi că nu a coborât, de urcat tot voi ziceţi că e foarte greu, atunci unde a dispărut? În plus, va trebui repetată închiderea şi deschiderea uşii, pentru că, deocamdată, explicaţia voastră scârţie.

— Nu-i exclus să fi coborât şi să fi ieşit prin alt apartament, dar prin care? Vor trebui verificaţi colocatarii, poate avem surpriza unui complice chiar din bloc. Ţenţ, după cum îl văd că mustăceşte, nu crede, dar sunt convins că în capul lui mai coace ceva, poate încă o idee fixă, zise Sconcs-ul.

— Apropo de ideile fixe, ţin să-ţi atrag atenţia că, dacă mai escaladezi o dată blocul D2, va fi vai şi amar de

tine. Cei de la protecţia muncii ţi-au întocmit un formular în sensul acesta, zise colonelul.

— În care se specifică faptul că nu am voie să escaladez?! Perfect, nici prin cap nu-mi trece aşa ceva. Sper că nu mi se interzice şi accesul în preajma blocului respectiv?

— Nu, poţi face şi bătături în tălpi dându-i ocol. Chiar avem nevoie de un om acolo. În ceea ce priveşte varianta ieşirii printr-un alt apartament, deci implicarea unui vecin, vom încerca să aflăm după-amiază. Trebuie neapărat să discutăm în primul rând cu cei de la etajul IX şi etajul VII, ei sunt cei mai apropiaţi, poate au auzit ceva, ştiu vreo bârfă mai veche, ca între vecini. La ora aceasta toţi sunt la slujbă, pe la patru sper să-i găsim acasă. Acum vreau să-mi spui, Mihai, ce-i cu lucrarea, e chiar o bombă sau, ca toţi cercetătorii, şi Adrian Buracu crede că a descoperit marile secrete? El se pare că s-a liniştit spunându-şi că dacă ar fi căutat lucrarea ar fi intrat în perioada când el a fost plecat în străinătate şi că probabil acum au căutat altceva, nu-şi explică ce. Ca să fiu cinstit şi cu voi şi cu mine, în cazul în care maşina nu vorbea aş fi lăsat puţin mai moale toată povestea chiar şi numai pentru faptul că nu mi-aţi oferit nimic concret; vizitatorul putea să fie un borfaş ordinar. Dar maşina cântă, în plus mai apare şi un rodaj fantomă, din acest moment lucrurile se complică, şi când te gândeşti că totul a pornit de la o senzaţie, de la un miros străin simţit în birou, mai de spaimă ca un câine dresat. În orice caz, tipul e foarte ciudat, zise colonelul clătinându-şi a îndoială capul. Spune te rog, Mihai, cum stăm?

— Titlul lucrării e foarte interesant, tentant, spune foarte mult, dar în mod practic, deci până unde a ajuns Adrian Buracu, nu conţine date care să ne pună în alertă.

El prezintă numai metodele de determinare a concentraţiei de radiu în apele carbo-gazoase, în nămoluri, în tufurile calcaroase, în peşteri. Totuşi, lucrarea prezintă

importanţă prin corectivele pe care le aduce metodelor clasice de determinare a radioactivităţii şi nu în ultimul rând prezintă importanţă argumentaţia pe care o aduce în acest sens, argumentaţie sprijinită pe probele luate din diferite zone. Prin analiza diferitelor probe şi prin discutarea problemei ororadioactivităţii, treptat, treptat elimină zonele cercetate; ele au doar un „pământ înnobilat", aşa îl numeşte, şi exclude posibilitatea descoperirii zăcămintelor de uraniu. „Perla pământului" – nu a găsit-o nicăieri, niciuna din probe nu se ridică la coeficientul cerut, sunt mult sub standard. Probabil, în continuare, va analiza fiecare zonă, în amănunţime, arătând toate caracteristicile, specificul, coeficientul de interes pe care-l pot atinge. Nu ştiu, cred că nici el nu ştie precis ce va urma. Văd că vă uitaţi la mine cu un aer satisfăcut: nu am uitat chiar totul. Evident, mi-a fost uşor întrucât cunosc încă din facultate metodele respective şi mi s-au părut interesante corectivele aduse, chiar şi punerea la punct a altora, care numai din teren nu şi-au luat probele sau le-au luat incorect etc. Oricum nu-l văd răzbind uşor, în primul rând nu i se va ierta faptul că încalcă teritorii străine, nu puţini vor fi cei care-i vor nega cercetarea o dată pentru că nu ei au reuşit acest Lucru şi a doua oară, nefiind în specialitate, îl vor considera un diletant. Adrian Buracu lucrează din plăcere, din pasiune…

— Destul, el mi-a spus povestea mult mai colorat. Mihai, ce mai este de făcut aici, vom face noi, tu trebuie să pleci la Cenan. Ştiu că eşti obosit, dar vei dormi în maşină, te va duce careva. Am nevoie de tine acolo.

— Bine, dar-Eugen este la Cenan?! Se descurcă nu numai în lucruri mici. Cu puţină atenţie şi răbdare poate rezolva orice problemă.

— Altă dată da, acum nu. Eugen nu a mers nici pe post de specialist, nici măcar pe post de fluture cum crede; el a fost trimis pe post de miel. Dacă lupii îl depistează, îl

mănâncă, dacă nu, îi mănâncă el. Nimeni nu intră în contact direct cu el, decât în situaţii extreme, dar şi atunci medicul va fi intermediarul, sper să ne ajute şi în continuare. Fii liniştit, nu e chiar singur, în situaţia lui mai este şi altcineva, la o adică se vor ajuta. Mă rog, surprizele pot să se ivească. Dane, tu nefiind implicat în anchetă, având doar rolul de observator federal, vii după masă cu mine la o mică discuţie cu vecinii.

După disputa dintre „somitatea sau şi doctorul Radu Cristea, Eugen simţi cum entuziasmul său se spulberă lăsând în jur un mare hău, ameţitor, pentru că nu avea de ce se sprijini, apuca. Pur şi simplu Adrian Buracu îi fusese preluat de alţii, fără nicio discuţie. El îşi dorise altceva, şi nu să se trezească singur şi inutil. Ce-i rămânea: vila, drumul până la ştrand şi de acolo până la farmacie, mai departe nu avea ce căuta, nu era pătrăţica lui.

„E greu pe o porţiune mică să realizezi un spectacol mare, doar marii actori sunt capabil să facă din roluri secundare bijuterii, pentru care sunt încununaţi cu lauri. Marii actori?! Eu ce sunt? Un fluture, acesta e rolul meu, fluture! Nu trebuie să am un colorit prea şters, dar nici prea strălucitor, bătător la ochi, de la început. E riscant. Vor căuta în altă parte şi nu mă vor căuta pe mine. Rândul doi, îngrozitorul rând doi, unde eşti obligat să ţii cont de ce se petrece în primul rând, fără a uita însă de rândul trei, din spatele tău. La ştrand nu are rost să merg, femeia căreia i s-a făcut rău în apă bănuiesc că a plecat demult. Doctorul Cristea l-a pus la punct pe academician: «Mi-ar face plăcere dacă i-ai cere scuze acestei femei; vei avea prilejul, întrucât locuiţi în aceeaşi vilă. Nu reţin faptul dacă sunteţi cu camerele apropiate sau nu. Nu asta are importanţă, ci scuzele tale». Sunt un prost, nu am ţinut cont de un luciu elementar, să-mi cunosc vecinii. În afară de femeia ce tricotează, în fotoliu, nu cunosc pe nimeni. Dacă află colonelul îmi arde aripioarele. Femeia de pe

coridor îmi poate fi de un real folos, ea vede tot. Oare de ce stă acolo şi nu afară sau în cameră? Ciudăţenii de-ale bătrânilor? Aici nu mai am ce face. De remarcat n-am remarcat nicio codiţă, iar ca să mă duc la fanfara din chioşc şi să-i pun să cânte «Dansul săbiilor» şi eu să le declam identitatea mea, să audă şi morţii, nu pot. Tumbele sunt inutile. Am nevoie de cineva, împreună cu care să bat câmpii celor trei străzi din staţiune. Dar marele maestru nu a fost de acord, acum ce fac? Descurcă-te băieţaş! Al dracului ce am nevoie de tine, chiar dacă mi-ai spune tot la doi paşi: fii atent băieţaş, calci în strâchini. Nu-mi rămâne decât să merg la vilă şi să pun în joc tot arsenalul meu… de panglici, poate am norocul şi cuceresc pe cineva dispus să bată câmpii”.

La chioşcul de ziare se descărca presa. Se aşeză la rând, dar „Sportul” nu-l mai prinse, aşa că se mulţumi cu restul ziarelor şi revistelor, care se dovediră a fi proaspete de trei zile. Dar în trei zile în lume nu izbucnise niciun război atomic, doar ici-colo se semnalau noi explozii subterane. „Experienţe11, „cercetări14, se grăbeau şefii de la relaţiile cu publicul să-şi motiveze activitatea. Explozii se semnalaseră şi în soare, explozii magnetice. Inofensive în aparenţă, aceste explozii provocaseră mari perturbaţii în atmosferă, drept urmare recolta de grâu va fi sensibil influenţată. Griul şi oamenii. În clinici, cardiologii luptau zi şi noapte cu stopurile cardiace, înspăimântaţi de revenirile spectaculoase urmate brusc de stopurile mortale. Sondajele efectuate în această perioadă relevau o creştere a sensibilităţii şi nervozităţii oamenilor. Grâul şi oamenii, cele mai sensibile plante de pe pământ: se dovedise încă o dată că viaţa lor depindea de soare, de lumină.

Femeia nu era în fotoliu, mai târziu îi auzi paşii, arcurile fotoliului scârţâiră. Paznicul uşii lui venise. Auzi, apoi, uşa din camera vecină, ieşi pe balcon cu speranţa că

doar, doar va apărea cineva.

Nimeni. În schimb, în uşa lor se auzea un ciocănit puternic. Din doi paşi fu lângă uşă, deschise. În faţa lui era însă un bărbat, semn bun la Anul Nou dacă-ţi calcă pragul prima dată un bărbat, dar acum…

— Bună ziua! spuse claia de păr negru, încreţit. Am fost trimis de tovarăşul Ciobanu, şeful lotului, să văd dacă a venit tovarăşul Buracu, trebuie să meargă la lot.

— Nu ştiu cum îl cheamă pe tovarăşul meu de cameră, eu am venit aseară, eram obosit şi m-am culcat. Azi-dimineaţă el a plecat după mine, deci n-am avut timp să vorbim. De plecat a plecat, însă nu ştiu unde.

Ochii femeii se uitau fix peste ochelarii căzuţi pe nas. Mâinile îşi încetaseră roboteala. O clipă ochii lor se întâlniră, femeia şi-i coborî pe lucru.

— Poftiţi înăuntru, mai am şi eu cu cine schimba o vorbă. Cafea nu vă pot oferi. Vă grăbiţi? îl întrebă Eugen, cu un licăr de speranţă.

— Nu. Sunt liber, am lucrat de noapte. Tovarăşul Ciobanu ştia că vin în staţiune şi m-a rugat să-l trimit sus, la lot, pe tovarăşul Buracu.

— Spuneţi-mi şi mie ce faceţi în staţiune, că eu am reuşit în dimineaţa asta să-i dau ocol şi m-am îngrozit. Eu am venit să mă distrez şi aici am dat peste sperietori. Am vrut să merg la Sinaia, la Predeal, mă rog într-o staţiune, dar tovarăşii au găsit de cuviinţă că nouă celor de la Salubritate ne este bun şi Cenanul, staţiune nouă, ultramodernă. Minciuni! Un sat uitat de dumnezeu într-o vale uitată şi mai tare de oameni. Cât vezi cu ochii numai dealuri şi momâi. De ce zâmbiţi?

— Lucraţi la Salubritate? îl întrebă faţa colţuros tăiată între claia de păr.

— A, nu sunt ce credeţi, sunt şef de birou, la deratizare. E un loc călduţ, fără bătaie de cap, ce-mi trebuie să umblu pe coclauri, să fac naveta? Oraşul e totuşi

oraş, nu? Şi vin aici să schimb aerul şi când colo aici pute mai rău ca la noi în birou, peste tot numai sulf, te sufoci. Sulf! Distracţie la anul care vine! zise cu lehamite Eugen, aşteptând ca omul din faţa lui să-l invite undeva, să iasă împreună. Privirea bătrânei îl ardea şi acum ca un fier roşu.

— Vă grăbiţi în a trage concluzii. Aşa e numai dimineaţa, după ora zece se schimbă priveliştea. Ştrandul e plin de ispite, seara restaurantele gem, pe Corso lumea se plimbă. Nu veţi descoperi lucrurile acestea stând în cameră. Veniţi cu mine, poate împreună avem noroc la pescuit. Am şi găsit, aici în vilă, la camera 10 sau 11 stau două tipe, n-am prea avut succes la ele, pentru că eu eram singur, iar ele două. Acum lucrurile se schimbă. Sunteţi de acord?

— În principiu da, dar azi s-a schimbat seria, nu-i exclus ca ele să fi plecat şi în locul lor să dăm peste nişte babe.

— Imposibil, mi-ar fi spus alaltăieri la ştrand. Încerc, dacă au plecat îmi cer scuze şi mai vedem. În două secunde sunt înapoi, zise creţul şi dispăru cu zâmbet cu tot.

Prin uşa de la balcon auzi un „ah”, urmat de o tăcere penibilă, bănuia Eugen, dar gânguritul zglobiu îi răsturnă presupunerea. Nimic n-avea importanţă, important rămânea femeia din fotoliu. Aseară era acolo, ştia când venise el, când venise Adrian…

— Gata, s-a aranjat. Ai avut dreptate, sunt altele, dar problema a fost rezolvată. Doamna sire de dat un telefon soţului, apoi se va întâlni cu noi la cofetărie. Colega ei lipseşte, dar speră să o convingă să vină şi ea la o cafea. Ce-i cu dumneata, vrei să cucereşti o lume şi te-ai îngălbenit numai auzindu-se vorbind despre femei? Hai, băieţică, fii cuminte, aşa nu se cucereşte lumea!

— Te admir, îi răspunse Eugen vânăt.

„Pentru chestia cu «băieţi că, am să mă interesez dacă te-a trimis sau nu Ciobanu, să vedem atunci cine se face yalben”.

— Mergem? îl mai întrebă creţul, sigur pe situaţie, zeflemitor.

— Închidem şi plecăm, îi răspunse Eugen în timp ce căuta cheile.

Privirea femeii îl întâmpină rece, sfredelitoare. Gura pungă era numai dispreţ.

Eugen se aplecă, luă încet mina femeii, o sărută, nedezlipindu-şi privirea de ochii ei:

— Sărut mâna, Bună!

— Să trăieşti, pruncule, şi să ai noroc, zise femeia surprinsă de gest, de vorbe.

Afară, în stradă, nici urmă de dom Buracu, maşina lui minunată îl dusese ca gândul sau ca vântul, poate ca mânia vântoasă ce-i cotropeşte uneori pe oameni de nu mai văd în faţa ochilor decât negru, şi vânăt, că de atâta negru devin şi ei negri la suflet, la inimă şi nimeni nu le poate ridica năframa asta de pe ochi. Aşa sunt de îndârjiţi că şi pe ace de-ar călca ar crede că ei calcă pe o mirişte înmiresmată de mentă, iar sângele de la răni ar crede că este laptele cucului călcat în picioare. Dar toate au un sfârşit şi când nebunia vântoasă a trecut, de sunt oamenioameni şi se uită înapoi, pe unde au trecut, şi văd oalele sparte le pare rău, dar aşa e omul, la mânie uită de toate, chiar şi de el.

În pavilionul de tratamente intrau oameni şi ieşeau momâi, cadine nici într-un caz, momâi cu prosoape mari pe cap de nu li se vedeau decât ochii şi papucii târşiţi pe asfalt. Halate albastre, maro, verzi, de monton, înfăşurau presupuse trupuri omeneşti de bărbaţi şi femei. Spectacolul oferit de momâi nu avea nimic dintr-un pelerinaj religios, ci era un pelerinaj grotesc, unde şi cele mai elementare noţiuni de bun simţ fuseseră uitate,

încălcate, dominantă fiind dorinţa de-a păstra căldura acumulată în baie, poate şi frica de a nu răci.

„Şi de-ai umbla gol puşcă tot n-ai nicio şansă să tragi un strănut zdravăn, sănătos în nenorocita asta de căldare unde vânturile doar adie, de bătut nu bat niciodată datorită dealurilor înalte ce străjuiesc aşezarea. Ar trebui ca medicii să le explice, să le dea câteva noţiuni despre aşezarea staţiunii, despre condiţiile climatice unice aici, despre ploile şi zăpezile ce cad lin, pe verticală, fără meandre şi fără vârtejuri. Ploi şi zăpezi plictisitoare în căderea lor molcomă, ce te apasă făcându-te mic, apropiindu-te de pământ, dar mai e până la toamnă, acum e soare, mult soare. Ar trebui să le mai explice că intrând în camerele răcoroase aşa fierbinţi răcesc mult mai uşor decât dacă s-ar îmbrăca omeneşte după tratament. Ehei, dar atunci nu s-ar mai putea lăuda: am făcut azi o baie de am transpirat până la vilă. Tâmpenii, laude de copii proşti. Merită să încerc, chiar dacă vor pocni nişte uşi cu ţâţâni cu tot, am să-i spun doctorului, el e doar şeful staţiunii, să le ţină câteva lecţii privind comportamentul în perimetrul staţiunii. Lecţii şi nu conferinţe plictisitoare. În fond.

ce-mi pasă mie? Ce-mi pasă mie, ce-ţi pasă ţie, şi tot aşa conjugăm diferite verbe fără să mişcăm un deget, sperând să îndrepte alţii ceea ce nouă nu ne convine. Judecând lucrurile după privirile lor, eu sunt oaia bearcă, eu fac notă aparte cu blugii mei jerpeliţi şi cu bluza creaţă a mamei de când a fost ea odată naşă, acum douăzeci de ani. Să fii sănătoasă mamă şi să mai poţi năşi încă o sută de ani, aşa sunt şi eu în pas cu moda, purtându-ţi hainele tale de sărbători, de când erai tânără. Ştiu, nu-ţi plac nici ţie blugii mei, dar îţi repet, sunt minunaţi, rezistă la tăvăleală, iar bluza ta nu lasă nici cea mai ageră privire să-mi vadă corsetul, sau mijlocul meu de viespe. Oare de ce i s-a spus de viespe şi nu de albină? Femeia se înrudeşte mai mult cu viespea decât cu albina? sau e o glumă a

bărbaţilor? Oare eu ce sunt: albină sau viespe? Mă tem că mama a luat de la albine acul şi de la viespe mierea, flori n-a prea găsit şi s-a mulţumit cu nişte frunze de urzică, avea de unde lua că grădina era plină de urzici când m-am născut eu, dar nu numai atunci, ci şi mai târziu. Urzicile nu m-au salvat însă de reumatism, acul de neplăceri, iar mierea nu de puţine ori a atras muştele, aşa că de fiecare dată a trebuit să mă descurc singură, armele mele fermecate pierzându-şi în timp puterea lor miraculoasă”.

În holul bazei de tratamente, Ria citi indicaţiile privind repartizarea procedurilor. La subsol, împachetări cu nămol şi masaj. „Nămol sau masaj? Dacă reuşesc să sar peste dală scap de nămol, îşi zise Ria şi sări. Gata, am scăpat. Numai gândindu-mă la stratul de transpiraţie ce apare după un anumit timp, între piele şi nămol, mă cutremur, nu-mi place să simt cum alunecă bucăţi, bucăţi de nămol de pe mine, parcă ar fi nişte melci reci ce-şi lasă pe piele gelatina lor băloasă. Voi bifa că am făcut împachetările, nimeni nu va controla dacă numărul meu de fişă figurează pe listele de la nămol, ştiu eu cum le notează femeile că-ţi trebuie un expert grafolog ca să le descifreze. Atenţie, bifarea se va face numai după ce termin masajul, altfel pisica poate ieşi din sac când îmi va fi lumea mai dragă”.

Baza de tratamente fusese construită în urmă cu doi ani, concomitent cu primele vile. Numărul vilelor se dublase iar în următorii ani posibilităţile de cazare în staţiune se presupunea că vor fi de zece ori mai mari faţă de primii ani. Buni gospodari, cei ce plănuiseră şi construiseră baza de tratamente luaseră în considerare, la proiectare, viitorul şi nu prezentul îngust, aproape inexistent. Cele trei etaje, plus subsolul, adăposteau cele njai diverse şi mai noi procedee terapeutice. La parter erau amplasate bazinele şi căzile cu sulf şi iod, la etajul întâi

— Hidroterapia, etajul II – electroterapia, iar etajul al treilea era rezervat pentru aerosoli, inhalaţii, pulverizări. Holurile mari, luminoase, de la fiecare nivel, primeau valurile de pacienţi despărţindu-i totodată, la dreapta femeile, la stânga bărbaţii. Totul era conceput cu mare atenţie, evitându-se situaţiile neplăcute şi înlăturând cu desăvârşire cozile interminabile întâlnite în alte staţiuni, ce produc stări de nervozitate, de iritare, mici incidente, întâmplătoare, dar existente.

„Dacă masajul nu e la uşa din dreapta, fac stânga împrejur. E suficient pentru azi, am venit, am văzut şi am plecat, e doar ziua mea liberă, nu sunt obligată din prima zi să fac toate procedurile. Am noroc, dreapta masaj, stingă nămol. Nu de alta, dar nu-mi place să merg la stânga chiar dacă e partea inimii, eu n-am nimic cu inima, am tensiune de aviator. Şi dacă am cu cineva ceva, atunci am cu pământul ăsta prea călcat în picioare de toţi, cu şi fără dreptate, or eu ţin cu dreapta, chiar dacă nu întotdeauna am şi dreptate când urlu, dar eu aşa cred atunci şi pentru asta mă bat cu toţi. Evident, cucuie numai eu fac, restul n-au timp, parcă eu am? dar aşa se fac repartizările”.

Din hol, uşa dă într-un coridor larg şi destul de îngust. Pe peretele din stânga sunt aşezate câteva scaune, acum libere, nu aşteaptă nimeni, pe celălalt perete sunt amplasate cabinele, despărţite între ele prin plăci înnobilate de P.A.L. Uşi mici, glisante, alunecă lin între canaturi. Deasupra fiecărei cabine un bec avertizează dacă este ocupat sau nu. De acolo se aud icnete, câte un „au”, urmat de comentarii, râsete ce curg spre coridorul pustiu. Numărul 8 – liber, celelalte, până la 12, sunt nedate în folosinţă. „Cap sau pajură?” Ria aruncă în aer banul imaginar. „Cap sau pajură?” repetă întrebarea aşteptând să prindă în palmă banul. „Cap. Bărbat. E mai bine, mă enervează întrebările inutile, compătimitoare. Bărbaţii,

clid pot, se uită, rar pun întrebări”. Bărbatul din faţa ei se ridică încet de pe scaun. În mâna dreaptă avea un măr din care muşcase. Simţi cum i se umple gura cu apă când văzu stratul fin de rouă dumnezeiască pe măr.

Omul întinse mâna după fişă, undeva în dreptul ei. Ria îi întinse fişa, i-o dădu.

— Mâncaţi mărul, aştept, nu mă grăbesc.

Fără niciun cuvânt, bărbatul îi luă fişa, o duse foarte aproape de ochiul drept, puţin spre coada ochiului, citi mâzgălitura asistentei, îşi notă numărul pe fişa lui, apoi îi spuse încet:

— Dezbrăcaţi-vă.

Ria îşi scoase bluza şi începu să-şi desfacă corsetul. Brusc, corpul orbului se transformă în statuie. Era numai urechi, ochii se zbăteau neputincioşi sub pleoapele grele, mâinile schimbară între ele mărul, apoi mâna dreaptă se îndreptă tremurând spre corpul femeii, îi atinse umărul stâng, şi coborî pe spate atingând cu pulpa degetelor pânza groasă. Femeia îi întinse corsetul, ca pe o piele de şarpe. Mâinile căutau febrile încheieturile, îndoiau lamelele.

— Oţel. Urât şi greu lucru purtaţi, chiar dacă e bine făcut. Am să vă ajut cât pot. Nea Grigore, nu mai am cearşafuri, aşa că am să închid prăvălia, trag pe dreapta.

— Ce faci, mă?

— Mănânc mere şi pun stopul ăsta pe roşu: ocupat!

— Treaba ta, Viorele, dar nu-i frumos să mănânci mere singur. Când termin vin la tine în cabină să-mi dai şi mie.

Viorel se îndreptă spre cuier, unde era agăţată plasa cu mere, pipăi câteva, apoi luă trei, unul i-l întinse Riei, pe celelalte două i le duse colegului lui.

— Uite, nea Grigore, mănâncă şi să-mi spui dacă-ţi plac, că mâine te duc la femeia de unde le-am cumpărat.

— Lasă, mă, că n-am ajuns aşa de rău să mă duci tu

la femei, merele le poţi cumpăra şi singur că eu nu mă supăr.

— Eşti nemaipomenit, eu vorbeam de mere, nu de femeie, că aia nu-i de cumpărat.

— Bine, bine, dacă tot n-ai ce face, hai termină masajul ăsta.

— Altă dată, acum nu. Viorel se întoarse în cabink, trase uşa, aprinse becul. Fiind prima zi am să vă fac în masaj uşor. Ce nu suportaţi să-mi spuneţi.

Mărul mirosea a fin, a vânt, a ploaie, a zbor de albine înnebunite de soare, de polenul salcâmilor daţi în al doilea înflorit. Mâinile omului cuprindeau ceafa şi umerii, iar degetele, şerpi încălziţi, alunecau pe fiecare fibră, pe fiecare nerv, venă. Femeii îi reveniră în minte mâinile iomănuşate ale lui dom Buracu; acelea o speriaseră, astea nu, o linişteau. Mila, compasiunea orbului nu o deranjau, îi plăcea complicitatea creată de el, această ascundere a prezenţei ei în cabină. Altă dată ar fi râs, acum îşi dădu seama că râsul ei ar fi o batjocorire a sentimentelor omului de lângă ea, ceea ce voia el să facă era un dar minunat, neaşteptat. Mâine îi va aduce mere, altceva nu va primi, căci în lumea asta nebună mai există lucruri ce nu pot fi plătite sau cumpărate cu bani, nu pot fi schimbate în monezi sau hârtii foşnitoare.

Vorbele în doi peri din celelalte cabine se amestecau, se suprapuneau râsului şi palmelor ce loveau ritmic.

Mâinile lui Viorel se opriră, corpul i se încorda, intrând iar în acea stare încordată de aşteptare, gâtul i se înălţase cu mult peste normal, nările-i vibrau mirosind parcă fiecare zgomot venit din afară. Ria se răsuci pe pat şi-i urmări reacţiile, într-un târziu sesiză un râs străin faţă de cele pe care le auzise până atunci, fiindu-i însă imposibil să-şi dea seama cui îi aparţine. Ba da, era al unei femei ce se îneca de râs. O auzi cum trage aer în piept, tuşeşte, apoi vocea, încă schimbată de râs.

— Copii, să vă spun una bună!

— Copii nu mai suntem demult, Mariţo, iar dacă-ţi imaginezi că am dat în mintea copiilor mută-ţi căruţa în altă parte, că aici n-ai loc, ai dat cu oiştea în gard.

Femeia dădea din cap, cu mâinile strânse peste mijloc.

— Hai, nu te supăra, dar zău că e de râs. Veni mai înainte la noi, la nămol, unul care-şi caută de azi-dimineaţă femeia. Zice că au venit împreună, dar, neavând bilet de familişti, i-au repartizat în vile separate. S-a dus fiecare la vila lui. Au uitat însă să-şi spună numărul vilelor şi acum a căutat-o nenorocitul la toate procedeele, doar – doar şi-o găsi nevasta. Noi i-am dat fişele să se uite, că nu era să-l lăsăm înăuntru, dar zice că nu-i şi nu-i. De aceea am venit să-mi daţi şi voi fişele să se uite la ele, poate-şi găseşte omul femeia.

— Zi aşa, veni cu el şi o şi pierdu, dar de venea femeia singură, mai ajungea acasă? Dă-l diracu de târiiebrâu, ce ştii tu, poate femeia să nici nu vrea să-l mai cunoască? Cum zici că o cheamă pe femeie?

— Nu am reţinut, vă spun după ce-i duc fişele.

Ria se strânse ghem-pisică pe patul tare, apucă fişa de pe etajera chiuvetei şi o introduse în geantă. Prin aer pluteau după ea mâinile orbului, o prinseră de umeri şi o aplecară pe bancheta-pat, aruncă peste ea un cearşaf.

— Liniştiţi-vă…

Uşile se auzeau alunecând, paşii femeii se apropiau. Viorel ieşi din cabină, muşcând din măr, în urma lui trase uşa şi se rezemă de ea.

— Cum arată bărbatul ce şi-a pierdut nevasta? o întrebă el pe Mariţa.

— Lasă, nu i-a crescut încă niciun corn în frunte. Cum ai vrea să arate? Ca toţi oamenii. Tu pe cine ai înăuntru?

— Pe nimeni.

— Atunci de ce ai aprins avertizorul cât ocupat?

— N-am cearşafuri şi am vrut să mănânc în linişte mărul.

— Daţi voi odată de dracul, dacă vine directorul şi vă găseşte cu stopurile pe roşu, în timp ce voi fumaţi şi…

— Vom învăţa să tricotăm, ca să nu stăm degeaba. Vezi pe cineva aşteptând?

— Ei, zisei şi eu aşa, dar să vă feriţi că ăsta nu ştie de nimic sub soare. Îi duc fişele, nici la 7 nu-i nimeni, de nu e nici aici să o caute. În altă parte.

— Poate e la ştrand? Aici nimeni nu a scos un cuvânt, nimeni nu e venită cu soţul.

— Nu este, a căutat-o şi acolo. Eu îi duc fişele şi să mă lase în pace, că mă apucară şi pe mine dracii pe el, ce bărbat e ăla de-şi pierde soţia într-o staţiune aşa mică cum este a noastră? îi zic câteva să mă ţină minte, spuse Mariţa cotropită de furie.

Viorel nu se mişcă din catul uşii până nu reveni femeia, nemaiaducând cu ea râsul de mai înainte, ci o figură îmbufnată. Trecu rapid prin cabine şi lăsă, bodogănind, fişele.

6 – Jocuri de copii

— Nici la voi nu e, l-am trimis la cantină să păzească, 1 acolo uşile şi nu aici. Tâmpitul pământului, caută acul în carul cu fin în loc să se ducă la dispecerat, la cazare şi să-i întrebe unde-i stă prea mult iubita lui nevastă.

— Cum o cheamă? întrebă nea Grigore.

— Carolina Neaţu sau Leaţu. i

— Un leaţ pe spinare îi trebuie prostului, ca altă dată I să-şi ferească nevasta.

Femeia nu-i mai răspunse, ci trânti uşa. Din nou vorbele zburau dintr-o cabină în alta.

Ria, îmbrăcată, stătea pe scaun. În mină ţinea mărul, rodul grădinilor înmiresmate, pure. Viorel îşi aplecă capul spre dreapta căutând-o pe pat. Ria îi atinse mâinile şi trase

aproape de ea cel de al doilea scaun. Bărbatul se aşează.

— Nu trebuia să vă îmbrăcaţi.

— Rămân, nu plec încă, dar nu suport bărbaţii care-şi pierd femeile. Merele sunt minunate, mai vreau unul.

*

Întrevederea la nivel înalt dintre familia Pigui – care locuia la etajul IX, apartamentul lor fiind suprapus peste apartamentul lui Adrian Buracu –, şi colonelul Stăncioiu se desfăşurase cu uşile închise. Alexe Pigui rezistase, în faţa rugăminţilor colonelului de-a înjgheba un dialog, asemeni uşilor ferecate cu şapte lacăte, deşi uşa de la apartamentul său nu avea decât o yală şi o bară transversală prinsă în caturi. Bruma de dialog purtat în faţa uşii se soldase cu invariabilul nu: nu ştiu, nu cunosc.

Cei doi se uitau unul la altul contrariaţi, uimiţi de comportamentul lui Pigui. Aveau totuşi noroc, la ora aceea gură-cască, colportorii de veşti transformaţi ad-hoc în ziarişti şi crainici la radio-şanţ, erau ocupaţi cu aspiratoarele, maşinile de spălat, băteau creme sau supravegheau oalele clocotind pe aragaze, altfel i-ar fi ştiut o lume cât erau de descurcăreţi şi ce bine fuseseră trataţi de Alexe Pigui, că-ţi venea să-ţi scuipi în sân şi să faci şapte cruci mari ca să te ferească ăl de sus de dracii lăsaţi liberi pe pământ.

Tăcuţi, cu aripile gândurilor opărite, coborâră la etajul VII. „Sper să fim trataţi altfel**, se gândea colonelul Stăncioiu indignat.

Gândurile colonelului nu-l atingeau pe Dan, el ştia câte ceva despre familia Dumitru Crăciun, de la Adrian, de câteva ori chiar se şi salutaseră întâlnindu-se în hol sau în lift.

Bing-bang-ul răsună o dată în hol şi uşa se deschise în faţa lor.

— Bună ziua! spuse Dan. Sunt un prieten de al lui Adrian Buracu, vecinul dumneavoastră de deasupra, aş

vrea să

— Poftiţi înăuntru, vreţi să nu ne stea la casă peţitorii? Gândul meu cel bun v-a adus. Poftiţi, lăsaţi, că de aia sunt puse pe jos covoarele ca să fie călcate, altfel cum ar avea vecinii posibilitatea să ştie ce ai dacă nu-ţi baţi covoarele când sunt cu toţii acasă? Unii, de ai dracu', le bat în orele de linişte ca să se uite ceilalţi cine bate, dar şi ce bate. Băiete, lasă rufele că avem musafiri. Un moment, mă scuzaţi.

Şi fără să mai aştepte încuviinţarea dispăru pe uşa spre baie. Sub cascada de vorbe ale gazdei, cei doi tăceau mâlc, apa la moară nu mai ajungea şi în scocul lor.

Dumitru Crăciun reveni în sufragerie aducându-şi soţia, cu o mână petrecută după gâtul ei. Între veselia debordantă a bărbatului şi tăcerea femeii era o distanţă mare, plină de bolovani, poate şi de spini.

— Soţia mea. Dânsul e prieten cu dom Buracu, iar tovarăşul…

— Stăncioiu, se prezentă colonelul, apoi sărută mâna rece a femeii.

— Băiete, poţi tu să ne pregăteşti ceva bun-bun, tu ştii să faci minuni când vrei? Am o soţie minunată.

— Zău? Nici n-am ştiut. Dacă tot ai început să mă lauzi, atunci spune tot, spune cât de minunată sunt de câteva zile încoace.

— Spun, spun că şi atunci când taci şi eşti furioasă pe mine, tot minunată rămâi. Umblând în vârful picioarelor după tine peste tot, am sentimentul că-ţi fac curte, şi te iubesc ca un nebun iar tu te faci că nu vezi, că nu auzi, dar când rămâi o clipă singură şi crezi că nu te vede nimeni zâmbeşti, zâmbetul ăla e al meu, degeaba îl ascunzi în palme sau în şorţ, că el există.

— Nu despre asta era vorba, zise femeia bâiguindu-se, roşie ca focul. Soţul meu după câte un chef, tras până cântă cocoşii prima dată, rămâne cu o stare euforică greu/

de potolit, mai bine l-ar durea capul sau ficatul ca să-şi aducă altă dată aminte ce rău i-a fost şi să nu mai bea, Scoate paharele, până pregătesc eu la bucătărie ceva.

— Şi pentru mine?

— Nu ştiu, dar la mama acasă aşa e obiceiul, gazda trebuie să bea cu musafirii, ca să se simtă bine şi nu să stea deoparte şi să le numere paharele băute. Eu am adus multe obiceiuri de la mama, printre ele e şi acesta.

— Minunat obicei, doamne dă-i sănătate soacrei mele, zise Crăciun şi din barul de la bufet scoase o tavă, patru pahare şi o sticlă de coniac. V-am spus eu că gândul meu cel bun v-a adus, altfel ar mai fi tăcut câteva zile.

— De fapt ce s-a întâmplat? îl întrebă Dan.

— Miercuri am terminat o lucrare la cineva. Omul bucuros ne-a omenit de ne-am făcut toţi teci până la urmă, şi noi şi gazda. Dar nu de asta e supărată, am mai venit eu şi altă dată clocotind ca un cazan de fiert ţuică şi n-a zis prea multe, însă de data asta susţine că aşa am fost de beat încât am uitat să închid uşa cu yala şi a găsit-o dimineaţa deschisă, închisă doar cu clanţa. Am fost eu beat, nu zic nu, dar îmi amintesc că am închis uşa cu yala şi am pus siguranţa. Ea susţine că nu-i adevărat. Am ajuns să o bănui că minte numai pentru a-mi demonstra cât am fost de beat. Ne-am cam ciondănit. Sunt nişte lucruri care se bat cap în cap: eu sunt convins că am închis uşa, cu atât mai mult, cu cât pe la ora trei m-am sculat să beau apă şi am verificat dacă uşa e închisă. Era, iar ea îmi spune că dimineaţa uşa era deschisă. În viaţa ei nu m-a minţit nici cu fleacuri, nici cu lucruri mari, aşa că de ce ar minţi acuma pentru o nimica toată? Singura explicaţie şi alta nu poate fi decât că eu am fost beat tun şi că verificarea uşii a fost doar o intenţie nedusă până la capăt din cauza beţiei. Dar iar mă întorc şi zic că nu se poate, pentru că cheia era in yală, or dacă am introdus cheia înseamnă că am şi închis, altfel ar fi fost în buzunar la haină şi nu în uşă. Firul

poate fi despicat nu îţi patru, ci într-o sută şi tot nu-i dai de capăt. Principalul e că aţi venit dumneavoastră şi nevastă-mea va fi din nou o mare vorbăreaţă. Hai, luaţi şi beţi. Noroc şi numai bine. Azi sunteţi musafirii mei, dom Buracu nu-i acasă, aşa că degeaba îl căutaţi.

— De unde ştiţi că nu-i acasă? întrebă colonelul.

— Avem noi o înţelegere a noastră: când pleacă undeva lasă în cutia de poştă un bilet prin care mă anunţă că pleacă, când revine îmi lasă alt bilet, că s-a întors. Nu susţin că suntem prieteni, dar ne înţelegem foarte bine. Soţia mea nu lucrează, fiind acasă ea plăteşte taxele de bloc, telefoanele, curentul electric, ridică din cutia de poştă scrisorile şi când e el acasă îi ducem chitanţele, scrisorile, mă rog, ce a primit cât a fost plecat.

— Frumos din partea dumneavoastră, dar…

— Fleacuri, nici de aş face de o sută de ori cât fac, tot nu aş reuşi să mă revanşez. Eu nu i-am cumpărat o jucărie copilului meu, deşi camera e plină. Uneori mă şi ruşinez când îl văd cum vine cu sacul plin, parcă e Moş Crăciun. Toţi copiii din bloc au jucării de la el şi de la Dicu. preşedintele blocului. Când apar ei în faţa blocului parcă vine ursu, aşa se strâng în jurul lor.

— Povestea cu uşa uitată deschisă s-a petrecut, după câte am înţeles, în noaptea de miercuri spre joi, nu? întrebă Stâncioiu.

— Da. atunci.

— Nu vă amintiţi cumva, uşa balconului de la bucătărie aţi avut-o deschisă peste noapte?

— O întrebăm pe Băiat, eu n-am intrat în bucătărie. Uite-o şi pe Zâna cea bună. Băiete, tovarăşul colonel întreabă dacă atunci, noaptea, uşa de la balcon a fost sau nu deschisă? Hai, stai şi tu jos.

Femeia aşează un platou mare pe masă, plin de minuni, în dreptul fiecăruia apăru câte o farfurioară. Netezi capătul milieului şi luă loc.

— Zilele trecute a fost o căldură nebună şi, noaptea, am lăsat uşa deschisă la balcoane, şi la bucătărie şi la sufragerie. De ce întrebaţi?

— Greu de spus, de ce, dar avem şi noi o problemă de rezolvat, care seamănă cu a dumneavoastră. Tovarăşa Crăciun, vă rog să-mi răspundeţi cinstit, uitaţi cearta cu soţul dumneavoastră, aţi găsit sau nu uşa neînchisă cu yala joi dimineaţa?

— Da. A încercat să vă convingă şi pe dumneavoastră că el a închis-o, că eu am halucinaţii? zise femeia aproape de punctul zero al exploziei.

— Nu. Nici vorbă de aşa ceva. Eu cred că fiecare aveţi dreptate: soţul dumneavoastră a închis uşa, însă dumneavoastră aţi găsit-o deschisă. Ca eu să am dreptate şi implicit dumneavoastră, v-aş ruga să-mi spuneţi dacă în noaptea respectivă aţi auzit ceva? La ce oră v-aţi culcat dumneavoastră şi unde?

— Văzând că întârzie, m-am culcat, ostentativ, îmi pare rău că afli tu, dar n-am încotro, trebuie să spun adevărul, deci m-am culcat cu copilul, în camera lui, pe la zece.

— De obicei când sunt oamenii supăraţi nu adorm imediat, au un somn cu dese treziri, pauze. În timpul acestor treziri…

— Staţi puţin, vreau să ne lămurim asupra unui lucru de la bun început: eu m-am culcat în camera copilului, dar nu am fost câtuşi de puţin supărată pe întârzierea lui. Ştiam că miercuri termină lucrarea şi bănuiam că se va „finisa” cu un chef. Întrucât nu a venit până la ora zece, eu m-am dus la culcare, liniştită. El munceşte şi nu mă ruşinez de munca lui, atunci de ce să mă supăr că din când în când mai bea? Mai demult, nu îmi este ruşine să recunosc, lua bani. Eram la început, aveam nevoie de multe, acum gata, nu vrem să intrăm în complicaţii. Salariul lui ne ajunge, deocamdată, nu ştiu cum va fi peste

un an, dar până atunci mai este timp. De supărare nici vorbă, din contră, eram fericită şi voiam să-i spun fericirea mea şi lui, dimineaţa, dar atunci ne-am certat pentru uşă, ca nişte proşti. N-am auzit nimic, decât pe el când a intrat în dormitor.

— Când am intrat în baie nu m-ai auzit!

— Nu.

— Dumneavoastră la ce oră v-aţi întors acasă?

— La ora unsprezece am plecat de la oamenii aceia, am venit un timp pe jos, apoi am găsit un taxi şi la ora 12 fără zece, atât arăta ceasul taximetrului, am fost în faţa blocului. Liftul nu funcţiona, am urcat pe scări. Până m-am dezbrăcat, cred că s-a făcut ora douăsprezece şi ceva. M-am trezit o singură dată pe la trei, m-am dus în baie să beau apă şi am verificat dacă e uşa închisă, după aceea m-am culcat din nou.

— Aţi aprins lumina în hol şi în baie?

— Da.

— Nu aţi auzit nimic în restul blocului?

— Vecinii de la nouă se certau în baie. Le-am spus de nenumărate ori să se certe şi să se bată în altă parte, din baie se aud toate zgomotele, dar nu se înţeleg. Într-un fel, cred eu, se răzbună şi pe ceilalţi colocatari, dacă ei nu dorm, să nu doarmă nimeni. Am pornit discuţia de la cearta noastră şi văd că pe dumneavoastră vă interesează ceva mai mult, ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

— Vecinul dumneavoastră, tovarăşul Buracu, întorcându-se joi dimineaţa acasă a avut sentimentul că cineva a pătruns în absenţa lui în apartament. De aceea vrem să ştim dacă aţi remarcat sau auzit vreun zgomot la el în locuinţă?

— Cred că s-a înşelat, pe uşa dânsului nu intră decât musafirii, nechemaţii n-au cum. Nu-i exclus ca Alexe Pigui să ştie ceva, el a venit acasă pe la trei şi după cum vorbea nu era beat. De ce zâmbiţi acru, aţi fost deja? Nu trebuie

să vă supăraţi, aşa sunt ei, noi ne-am obişnuit. Revin însă la ceea ce v-am spus mai înainte, nu cred că a intrat cineva în apartamentul lui dom Buracu, e imposibil. Dumneavoastră ştiţi mai bine decât mine că nu este adevărat, i se adresă Crăciun lui Dan.

— Da, însă pentru liniştea omului noi suntem datori sine interesăm, evident nici noi nu credem, dar datoria e datorie. Azi-noapte sau cu câteva nopţi înainte aţi auzit ceva, în hol, la bucătărie sau în birou?

— Nu. Din dormitor nu auzim nici propria noastră sonerie din cauza sufrageriei şi a sasului care le desparte, în birou până la toamnă nu intră nimeni, rar mai deschid fereastra, deşi mai rău fac, imediat pătrunde praful. Iar mă întorc şi zic: nu cred că a intrat cineva întrucât pe Şantier se lucrează zi şi noapte, în trei schimburi, nu zi

1 Umină ca în alţi ani. Eu de aceea am trecut la cooperativa», Deservirea” secţia construcţii, întrucât aici lucrez într-un singur schimb. Nevastă-mea îşi zice acum, o văd cum zâmbeşte: unu lucrezi, unui bei, unu dormi şi gata ziua, gata luna.

— Pe lumea asta mai sunt şi altele decât chefurile tale, oricum a fost ultimul.

— Ultimul?!

— Exact, printre altele şi acest lucru voiam să ţi-l spun ieri dimineaţă, acum la altceva mă gândeam. Poate e o Prostie, poate nu are nicio legătură cu ceea ce vă interesează, dar eu tot vă spun. Ieri după-masă, înainte de ploaie, am fost la plimbare cu copilul şi i-am văzut pe ceilalţi copii furioşi şi revoltaţi nevoie mare, că un nene îşi spală maşina la robinetul de la intrarea în părculeţ. Cu mic cu mare, toată banda se ducea să-l cheme pe Dicu su vadă şi să ia măsuri. Până s-au întors ei, maşina plecase. M-a surprins faptul, de obicei oamenii nu mai spală un timp, îl aşteaptă pe Dicu şi apoi termină de spălat, avându-l alături pe şeful trupei. Omul cu maşina nu ştia regula jocului şi a

plecat fără să-şi fi terminat maşina ele spălat, dârele de praf îmbibate cu apă acopereau numărul încât nu pot fi sigură dacă era DJ, GL, CJ sau GJ. Nu ştiu de ce v-am spus, acum realizez că nu are nicio legătură, dumneavoastră sau dom Buracu credeţi că – a intrat în apartament noaptea, or asta s-a petrecut ieri, cu puţin înainte de ploaie.

— Ce culoare avea maşina? întrebă colonelul.

— Roşie. Primul număr, cel dinaintea judeţului, nu l-am observat, ştiu însă primele trei cifre, din grupa a doua; sunt identice cu numărul nostru de telefon, de aceea le-am reţinut: 107, a patra cifră nu am reţinut-o.

— Probabil au fost numai trei?

— Nu, erau patru cifre. Numărul nostru de telefon este 10754, cifra a patra nu conţinea seria telefonului şi nu m-a mai interesat jocul cifrelor.

— Maşina lui Adrian era la ora aceea în parcaj?

— Nu ştiu, nu m-am uitat.

— L-aţi văzut când a plecat?

— Nu. Am fost pe la Complex, iar la întoarcere ploua şi am intrat repede în bloc. Dicu trebuie să ştie, că era în scară cu copiii, fusese cu ei după mere şi aşteptau să treacă ploaia, jos în holul de la intrare. Ce era acolo, numai ţipăt! Vecina de la parter a ieşit să le spună să tacă sau să se ducă acasă, dar văzându-l pe Dicu cu ei n-a mai zis nimic. Cred că au ieşit când a încetat ploaia. Pe omul din maşină nu l-am văzut, eu m-am uitat doar la maşină că nu era spălată bine şi mi-am zis că a plecat ca prostu' cu ea mai mult udă, stropită, când putea să mai aştepte câteva minute până venea Dicu şi ar fi spălat-o ca lumea, nu aşa. Acum îmi amintesc, ieri dimineaţă am auzit duşul în baie la dom Buracu, a fost acasă sau nu?

— A fost, în trecere. Dumneavoastră la ce oră vă sculaţi, dimineaţa?

— La patru şi jumătate, răspunse Crăciun în locul soţiei sale. I-am spus să nu se mai scoale dimineaţa că mă

descurc şi singur, dar ea nu şi nu.

— Îmi face plăcere să te servesc, să-ţi fac cafeaua. După ce pleacă el, eu mă culc. Până se trezeşte copilul, am timp.

— Aş mai avea eu o întrebare, nu are legătură cu cele discutate până acum, e o simplă curiozitate: i-aţi reparat cândva tovarăşului Buracu prizele?

Privirile celor doi soţi se căutară o fracţiune de secundă, apoi lunecară tot atât de brusc în lături.

— Vă rog serviţi, sunt…

— V-am întrebat ceva, preciza Stăncioiu…

— Da, i-am reparat prizele şi întrerupătoarele din birou acum trei ani.

— După câte am aflat, firele, practic, au fost smulse, rupte, ce s-a întâmplat?

— Cum să vă explic, e o problemă sensibilă, ar trebui să-l întrebaţi pe el, deşi e penibil. Mă rog, am să vă spun: fosta lui soţie, când a plecat, a rupt firele, ca să nu mai poată lucra noaptea… întrerupătoarele şi prizele le-am reparat relativ uşor, mai greu a fost să-şi recupereze biblioteca, ea a luat-o şi apoi i-a revândut-o. A susţinut la divorţ că din banii ei au fost cumpărate cărţile şi, dacă le vrea, să le cumpere, altfel le vinde la anticariat. Eu le-am cumpărat şi le-am adus acasă. În viaţa mea nu am văzut un lucru mai urât ca acesta, nu i-a lăsat în casă nimic, nimic, în afară de hainele lui şi acelea aruncate pe calorifer. Dar toate trec. V-am spus, pe el, însă, să nu-l întrebaţi.

— Bun. Vă mulţumim pentru tot, noi plecăm, zise colonelul aşezând cu grijă scaunul lângă masă.

— Vă conduc.

— Soţia dumneavoastră are să vă spună un mic secret, rămâneţi, zise Dan numai zâmbete.

În lift, Stăncioiu se uita la el dintr-o dungă.

— Erai numai zâmbete, ce secret ai descoperit?

— Unu: Ţenţ a avut dreptate, vizitatorul nu a coborât

din etaj în etaj până la parter, nici n-a urcat pe acoperiş. Ceea ce nu ştie Ţenţ e că acesta a ieşit prin apartamentul familiei Crăciun. Doi: Pigui s-a certat cu soţia, deci între ora trei şi jumătate şi patru a părăsit apartamentul. După ora patru este exclusă plecarea.

Trei: luându-ne cu vorba, despre prize, despre Pigui, familia Crăciun nu a realizat că vizitatorul lui Adrian a ieşit chiar prin apartamentul lor. E bună uneori o ceartă, o beţie, te îndepărtează de realitate, nu mai vezi clar lucrurile din imediata ta apropiere. Acum, în cazul lor, este excelent. Primul chef pe care-l va trage Crăciun va fi în sânul familiei, probabil că a şi început.

Patru: Avem de cercetat minimum 120 de maşini din patru judeţe diferite. Femeia în jocul ei cu cifrele a exclus, fără să-şi dea seama, cifrele 4 şi 5. Deci numerele 1074 şi 1705 nu ne interesează. Restul ne interesează, dar în cazul de faţă restul este un număr fantastic de mare şi nu un mizilic acolo.

Cinci: În paralel cu cercetarea în alte judeţe, vom cerceta şi la noi, îndeosebi la Cenan şi în satele învecinate. Va fi foarte greu de aflat numărul exact. Ceea ce ştim sigur e faptul că era o Dacie 1300 roşie. E una şi aceeaşi maşină care la ieşirea din oraş avea număr de rodaj? Dacă da, atunci de câte posibilităţi de schimbare a numărului dispune tipul? Dacă nu este una şi aceeaşi maşină, atunci câte persoane sunt implicate? N – nu înseamnă numai necunoscut, ci şi infinit. Pentru mine atingerea infinitului înseamnă moarte. Pe copii nu are rost să-i întrebăm de număr, ei se certau cu omul nu cu maşina, oricât ar fi ei de pasionaţi de tehnică, de maşini.

— Mă crezi prost sau ce-i cu tine, nu asta te-am întrebat.

— Şase: soţia lui Dumitru Crăciun aşteaptă un copil.

— Pe asta de unde ai mai scos-o?

— Din privirea ei. Am ajuns. Să vedem ce mai face

prietenul nostru Ţenţ.

Rămaseră pironiţi locului. Ţenţ nici nu se vedea din mulţimea de capete aplecate peste scândurile aşezate pe asfalt. Dicu trebăluia de zor cu o perie plină de var.

— Voi ce faceţi aici? îi întrebă Dan.

— Salut, marcăm careurile pentru bambilici. Fii atent, nu călca, acela e raiul pe pământ.

— Ce?!

— Raiul pe pământ! N-ai auzit de aşa ceva, de şotron ai auzit? Tot aia este!

— Tu altă treabă n-ai?

— Habar n-ai ce greu e să faci un rai perfect, chiar şi pe asfalt, darmite pe pământ, nu mai vorbesc de careul pentru bambilici. În lipsă de altceva mai bun, am o idee fixă. Dacă reuşesc, vă dau un telefon matinal. Pe la ora 1 este bine? Nu călca, frate, pe rai, ţi-am mai spus o dată. Hai, plimbă ursul de aici dacă nu ştii să joci!

*

Scările coborau abrupt până aproape de mal, unde, într-un cot al râului, era piaţa, de fapt două rânduri de mese din ciment, aşezate de-a lungul apei. Dar vânzoleala mare era dincolo de mese, unde oamenii, neajungând să-şi aşeze marfa pe mese, o întinseseră pe feţe de masă, pe saci de nylon. Ria dădu ocol pieţii cântărind şi alegând din ochi merele. Foarte greu de ales, piaţa practic era plină de mere, pere, nuci vechi, nuci noi, având încă verde coaja. La câteva mese se vindeau pepeni şi lubeniţe, la preţuri astronomice. Aerul era îmbătat de mirosul fructelor şi al lubeniţelor. Pe jos, coji de lubeniţe, pepeni, cotoare de mere.

Se opri în dreptul unei femei şi-i ceru trei kilograme.

— Nu le vreţi pe toate? Numai atât mai am şi vreau să plec acasă, o îmbie femeia.

— Vin mâine şi mai iau, dar nu pot să duc mai mult.

— Cum vreţi, îi răspunse femeia şi turnă în plasă

merele.

Inimomentul acela Ria simţi că e împinsă, scăpă plasa şi căzu peste cântar. Merele se risipiră printre picioarele oamenilor. Se ridică furioasă pe omul care mai mult o încurca decât o ajuta să se ridice.

— Dumneata nu te uiţi ce faci? Nu ai loc, de mă împingi aşa, fără nicio ruşine? Eşti om în toată firea! se dezlănţui Ria aranjându-şi ochelarii. Mâna dreaptă, cu febrilitate, dădea pe spate şuviţele de păr, aranja ochelarii în timp ce corpul i se rotea.

— Eu v-am împins, dar n-am vrut, m-a împins şi pe mine cineva din spate, zise un alt bărbat. Parcă dumneata, nu?

— Nu eu, frate, că şi pe mine mă împinse unu, o fi alunecat pe vreo coajă de lubeniţă. Care mă împinseşi, frate, hai, zi, că doar nu-i sfârşitul lumii, se mai întâmplă.

Nimeni nu zise însă nimic, doar vorbe bune de aruncat în foc: ho, că nu muri nimeni; se mai întâmplă, aşa-i la aglomeraţie…

— Dar eu sunt bolnavă, puteam să mă nenorocesc din căzătura asta. Nu mă pot apleca, mai zise Ria continuându-şi rotirea. Ticul cu aranjatul părului şi al ochelarilor avea un ritm infernal, mâinile-i trădau nervozitatea.

— Le adunăm noi, zise cineva.

— Nu le mai vreau, merele sunt mere şi nu cartofi sau ceapă pe care să le calci în picioare şi după aceea să le mănânci. Cântăriţi-mi toate merele, îi zise femeii în timp ce ridica de jos plasa unde mai rămăseseră câteva.

— Dacă nu vreţi, nu vreţi, păcat de mere!

Plăti şi plecă furibundă.

„Pe şoseaua X, datorită poleiului s-a produs un carambol, douăzeci de maşini au fost angrenate… În piaţa din Cenan datorită unei coji de pepene cel puţin şase oameni s-au împins unul pe celălalt! Tâmpenii! Nu dau doi bani pe coaja de lubeniţă. Mare anunţ mare! Tot azi, la

Cenan, un bărbat şi-a pierdut soţia! Găsitorul va primi o recompensă corespunzătoare! Greutatea în aur a soţiei! Perfect, 58 kg! Cifra e corectă.

Urcă scările cu atenţie, un carambol pe scări i-ar fi fost fatal. Precauţie inutilă, nimeni nu-i admira nici blugii, nici saboţii.

În chioşcul din parc, fanfara îşi continua concertul de prânz. Pe bănci, oamenii, nu momâile, jucau şah, table, citeau ziarele, femeile croşetau. Era unul din rarele momente ale zilei când tăceau, fanfara le acoperea.

Ştergându-şi un măr de blugi, Ria se rezemă de unul din stâlpii chioşcului, simţind cum sunetele instrumentelor o cutremură, alungind oboseală, spaimă şi readucându-i în memorie alte fanfare, alte veri cu şort şi codiţe. Părinţii o duceau cu ei în staţiune, unde şi atunci punctul de atracţie era fanfara. Ceea ce o intrigase era faptul că în micile pauze muzicanţii vorbeau între ei, se înţelegeau, îi urmărise mult timp şi le învăţase semnele, învăţase să vadă nu să audă cuvintele. Oglinda instalată pe uşa copiilor o ajutase să descopere toate comploturile, aflase lucruri ce urmau să se spună la prima notă bună sau niciodată. Cât timp în camera copiilor se auzeau râsete, vorbe, chiar şi palme totul era în ordine. Paradoxal, dar liniştea o punea în alertă, o călca pe nervi şi atunci îi urmărea în oglindă, uşa fiind deschisă. Aşa aflase cum Mofturoasa fusese la un pas de-a fi tunsă zero, întrucât, în pocnetele de picioare şi capete, în pumnii daţi şi primiţi, nu se mai desluşea cine cu cine se bate. Directorul şcolii de-abia îi despărţise şi-i dusese de guler în cancelarie, împreună cu învăţătorul lor. Când s-a pus problema tunsului, directorul a rămas „ţuţ”, aşa zicea Mofturoasa, descoperind că-i fată. Pumnii ca pumnii, dar să vezi ce gură: ei s-au apărat, pe ei să nu-i tundă! Şi nu i-a tuns. Greul abia începe: cum să le spui că ştii? Inventezi un amic Pierot, el te resună şi aşa ai posibilitatea să vorbeşti,

pentru urechile de dincolo, când cu tovarăşul director, când cu tovarăşul învăţător. Nu mult, puţin, pentru că patru ochi te privesc deja cu disperare şi-ncepe eterna frază: „Să vezi, mamă, cum a fost, îţi spun tot…

Cel de la tobă e nervos, a pierdut aseară nişte bani, cineva l-a fentat. Evident, o femeie! Ria râde, nu rezistă tentaţiei de-a afla suma şi-l întreabă. Omul îi răspunde imediat, dar, apoi, când se uită mai bine la ea, îi trage o înjurătură de cer şi pământ. N-o deranjează, îi arată un măr şi-l întreabă dacă vrea, omul înclină din cap şi ridică mâinile la timp. Dirijorul bate cu bagheta în pupitru şi totul reintră în normal.

Ria se uită la ceas, peste un sfert de oră se deschidea librăria. Lasă braţul jos, dar cineva o prinde şi o trage. E privighetoarea, care ciripeşte ceva de neînţeles şi o duce mai departe până se trezeşte cu doi bărbaţi în faţă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Ria uitându-se pe rând la toţi trei.

— Trebuia să se întâmple ceva ca să avem onoarea să vă cunoaştem, să vă avem în mijlocul nostru? o întrebă numai zâmbet claia de plete.

— A, nu, dar nu am înţeles de ce mă cheamă, de fapt nici acum nu ştiu, zise Ria dezorientată.

— Draga mea, voiam să-ţi fac cunoştinţă cu dânşii. Dânsul e inginerul Duică, iar dânsul se numeşte Eugen Guran.

— Iar eu mă numesc Maria Faur.

Creţul îi luă mâna calm, i-o sărută, apoi îşi plimbă privirea peste sânii ei, pe gât, pe faţă.

— Sunt încântat de cunoştinţă, jucă el mai departe flatarea.

Dând mâna şi cu celălalt, Ria se gândi că e un mare păcat să nu poţi să te speli de privirea oamenilor. „Dacă privighetoarea i-a spus că l-am făcut berbece, că numai berbecii intră aşa într-o cameră, atunci pielea mea va sta

la saramură”.

În jurul ei ploua cu zâmbete.

— Stimată doamnă, cum vă place în staţiune? o întrebă Berbecele.

— Eu ştiu? E prea multă lume, prea mult zgomot, mă oboseşte.

Berbecele râde de unul singur.

— Culmea! Prietenul meu îmi spunea mai înainte că nu-i place pentru că e prea puţină animaţie. Dumneavoastră de unde veniţi?

— Dintr-un spital, domnule Duică. Am stat acolo mai mult timp, încât am ajuns să doresc numai linişte.

— Iertaţi-mă, n-am ştiut, şi se aplecă din nou şi-i sărută mâna. O să încercăm să facem totul ca, atâta timp cât sunteţi aici, să vă simţiţi bine.

— Sunteţi amabil, dar eu nu vreau decât linişte.

— Draga mea eşti foarte palidă, ar trebui să te fardezi puţin, e o chestie de decenţă, o puse la punct privighetoarea şi pe ea şi pe amabilul inginer Duică.

— Dar eu am venit aici pentru apă şi pentru soare, nu are rost să mă fardez, se scuză strâmtorată Ria.

— Apropo de apă, să-ţi spun o glumă nostimă: azi-dimineaţă s-a dus o idioată la ştrand şi atât a stat în apă şi la soare până i s-a făcut rău. E o chestie de decenţă, draga mea, nu poţi să-ţi permiţi să stai în apă, din prima zi, ca o idioată. Domnul Duică şi domnul Guran mi-au relatat întâmplarea. Ai grijă cât stai în apă, draga mea.

— Mi-ar face o mare plăcere să ştiu că dânşii, când v-au relatat întâmplarea, nu au numit-o pe femeia aceea idioată. Unui bărbat nu-i este permisă o asemenea injurie la adresa unei femei, indiferent cine ar fi ea.

— Bineînţeles, nu au spus aşa ceva, eu vorbeam în principiu. Este o chestie idioată.

— Mă bucur, între femei se permite.

Bărbaţii răsuflară uşuraţi, culorile curcubeului le

colorase faţa, arzându-le răsuflarea.

Ria, cu veşnicul ei tic, îşi aranjă ochelarii, apoi îşi trecu dintr-o mină în alta plasa cu mere.

— Veniţi cu noi la plimbare? o întrebă Berbecele, fără zâmbete, fără gâlgâituri şi tremoluri libidinoase în glas.

Ochii privighetoarei aruncau săbii de foc.

— Până ce vă hotărâţi ce vom face în seara aceasta eu merg să dau un telefon, mai devreme nu am reuşit. Vă găsesc aici. Pa!

În urma ei potop de vorbe, în altă parte. Stăteau toţi trei stingheri, uitându-se aiurea.

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, sunt obosită. Altă dată o să vin cu mare plăcere la plimbare. Am reţinut invitaţia. Înainte de a pleca, aş vrea să vă spun poanta glumei, prefer să o auziţi de la mine şi nu din altă parte: eu sunt idioata de azi-dimineaţă, dar să nu-i spuneţi. Bună ziua!

„Cum arăt ca o mâţă stoarsă şi întinsă la soare ştiu, dar cum îmi poate arăta pielea întinsă pe un băţ nu ştiu. Am să văd. Viitorul îmi e deschis în faţă ca o peşteră nedescoperită încă”.

În librărie, pustiu. Oamenii erau în concediu, veniseră doar să-şi petreacă, nu să citească. Se uită pe rafturi, luă două cărţi, apoi descoperi una cu poveşti, plăti şi trecu în cealaltă parte, la Artizanat. Vânzătorul ştergea de praf nişte căsuţe-miniaturi, oribile de altfel.

— Cu ce vă putem servi?

— Aş dori un toc pentru ochelari, îi răspunse Ria, în timp ce-şi aşeza pe tejghea plasa cu merele şi geanta.

Vânzătorul Îi întinse o serie întreagă de port-ochelari: din metal, din piele, în cele mai variate culori.

— Vreau să văd în care se potrivesc mai bine. Luă un toc din metal, îl deschise de câteva ori, apoi îşi dădu jos ochelarii şi-i introduse în toc. E bun, dar aş vrea să mai încerc unul.

Vânzătorul îi întinse altul. Îl deschise.

— Pe acesta îl vreau, zise Ria şi îşi luă ochelarii. Lanţul rece îi atinse ceafa înfiorând-o. După câteva secunde îi luă jos şi-i şterse.

— Altceva mai doriţi?

— Nu. Vă plătesc imediat. Deschise geanta, căută portrnoneul şi din el scoase o sută nouă, împăturită.

Vânzătorul îi dădu restul şi ca un bun comerciant o invită să vină şi mâine, mâine primeau marfă. Aşteptau să le sosească câteva produse de cosmetică din import.

Ria muşcă dintr-un măr şi printre înghiţituri îi mulţumi. Vânzătorul rămase puţin surprins neştiind dacă mormăitul acela era un mulţumesc sau o înjurătură.

„În sfârşit, voi avea o oră numai a mea, voi citi, voi mânca mere şi nimeni nu-mi va cere nimic, nu mă va întreba nimic, totul va fi ca un vis împlinit”.

Berbecele şi ălalalt, care se uita ca un viţel la o poartă visată, ştergându-şi încontinuu palmele transpirate, dispăruseră.

Trecând prin faţa şirului de bănci de lângă vilă, observă cum pentru o clipă lucrul e uitat în poală, ochelarii sunt» coborâţi pe nas şi privirile, ei, privirile… „chestie de decenţă, draga mea. Cirip-ciriptt. În timp ce deschidea uşa, femeia din fotoliu îi răspunse la salut, dar nu numai atât:

— Nu-i acasă colega dumneavoastră de cameră.

Uite aşa s-a ajuns la crearea mai multor canale la televizor, din nevoia omului din fotoliu de-a şti ce se petrece în acelaşi timp la Ecuator şi la Polul Nord”.

— De-ai fi văzut-o, tu fată, ce râu era feştită, că am şi râs singură ca proasta şi mi-am adus aminte de nora mea a mijlocie, că şi ea tot aşa arăta când a adus-o pruncul meu acasă. Da ce faci? o întrebă femeia văzând-o că nici nu intră, nici nu se apropie de ea, ci stă în faţa uşii.

— Am cumpărat mere, nu veniţi la mine în cameră?

Femeia nu mai aşteptă să fie chemată a doua oară, îşi strânse acele şi alinând, încet, un picior intră.

— Numai de aceea vin că eu te-am văzut plecând singură şi te-ai întors singură şi nu-i bine ca omul să fie tot singur. Rizi de parcă ai fi ficiorul meu cel mic, numai el le ştie pe toate, dar nu le ştie şi face şi ăsta-i bai mare.

— Staţi aici, pe patul meu. Spăl imediat merele. Nu vă Hipâraţi dacă mă schimb şi mă bag în pat? Sunt obosită.

— Vezi-ţi tu de treburile tale. Da, auzi tu fată, măritată eşti?

Ria râde, râde şi printre râs îi răspunde:

— Am doi copii mari, acum sunt în vacanţă la soacra mea.

— Aha, eşti bătrână rău dacă ai şi prunci şi soacră. Da bărbat n-ai, de ai venit tu singură în puhoiul ăsta de lume?

— Ce crezi?

— Eu nu cred nimic, numai întreb aşa, ca omul prost.

— Sunt gata, uite şi merele, le-am spălat, zise Ria şi se vârî sub pături. îmi spui cum a fost cu nora cea mijlocie?

— D-apoi cum să fie? A fost aşa că odată au venit acasă gemenii, cel mijlociu şi cel mic. Sunt gemeni, dar eu aşa le spun. Venind ei acasă ne-au spus că se însoară. Niciun bai în asta, că mai aveau un pic şi terminau facultatea. Florea, mijlociul, i-a spus ăluia mic: dacă râzi, te bat de te omor! Altceva n-a spus şi noi n-am întrebat de ce să nu râdă sau de ce să râdă.

Când au venit acasă cu fetele şi cu părinţii fetelor, că aşa am vrut noi să vină ei, nu să mergem noi în şapte părţi, ne-am uitat unii la alţii şi nu era nimic de râs, că de te uitai la fata lui Florea îţi venea să fugi, nu să râzi, aşa era de urât feştită, parcă era o boldă. Da’ n-am zis nimic, ce să zici? Numai dracu’ de popă n-a stat blând, ci a luat-o pe fată, a dus-o în casă, a pus-o să se spele şi apoi a făcut>-o, el cu fata lui, altfel, de nici n-am cunoscut-o când au ieşit

din casă, aşa fainã era. Florea meu n-o zis nimic, numai seara când l-o ajuns aburii băuturii tot zicea „Am o nevastă frumoasă! „Îi drept, zicea ăla mic, dar tu eşti prost, un prost fudul, şi de atâta fudulie nu vezi decât prostia din capul tău”.

Ei s-au tot certat cât au fost studenţi. Florea nu-i ierta ăluia mic că s-a făcut popă şi-l face pe el de râs, dar nu l-a făcut. îi prunc bun.

— Ciudat, azi copiii merg la cibernetică, la electronică, eu ştiu, la fizică-nucleară. El de ce s-a făcut popă?

— Auzi, tu fată, eu totdeauna am ştiut ce-i în mintea copiilor mei, că eram mereu cu ei, dar atunci, o dată, n-am ştiut şi râu m-am îmbolnăvit când am aflat. Mai târziu mi-am dat eu seama, dar degeaba, lucru era făcut gata, nu-l mai puteam desface. Vezi tu, toată viaţa, Petrea meu s-a ţinut după Gheorghe, de parcă ar fi fost cu el geamăn şi nu cu inginerul. Cel mare a avut grijă de amin

7 – Jocuri de copil doi, dar pe Petrea, mai mult, ca o cloşcă îl apăra şi-l ferea din calea mea când eram supărată. Gheorghe a făcut facultatea la fără frecvenţă, s-a angajat la noi la C.A.P. şi el, şi-a fost şi şef şi slugă, că alţi ingineri nu erau. În vacanţe, Petrea era tot după el, pe dealuri, la câmp, la grădină, îl ajuta sau îl încurca, nici eu nu ştiu sigur, dar de certat nu s-au certat decât atunci când i-a spus să pună pe dealuri meri şi i-a zis Petrea că dacă-l ascultă şi face aşa cum zice el o să facă el din Gheorghe om. Şi s-au certat şi n-au vorbit unu cu altul şi un timp au umblat ca nebunii de credeam că acu-acu pun mâna pe pari şi-şi sparg capetele. Petrea l-a luat cu el pe Florea şi au măsurat şi au împărţit dealurile pe terase, şi visau pomi înfloriţi fără să ştie că pentru asta trebuie timp şi bani şi oameni, şi peste toate trebuie aprobări, că nu faci ceea ce vrei să faci în grădina ta, ci a colectivului. Oamenii se uitau la ei dând din cap şi-şi ziceau „măi să fie?!” şi-au

hotărât să fie. Şi aşa din prostia lui Petrea s-au prostit mai mulţi şi au făcut gropile şi-au pus merii. În vara aia a umblat tot pe dealuri, la stropit, la udat, de parcă-l mâna cineva ca să nu stea acasă. Florea mai citea, Petrea-şi lua o carte şi fugea. Când îl întrebam: mă, tu ce-ai să te faci, unde mergi la facultate? îmi zicea „lasă, mamă" şi dus era. Şi dusul ăsta al lui nu-mi plăcea şi nu-mi plăcea nici vorba lui scurtă, că tot fugă era. L-am întrebat pe Gheorghe şi pe Florea de ştiu ei ceva, dar nu ştiau. Nici când au plecat la examen n-am ştiut nimic, că mi-a zis atunci iar „lasă, mamă" şi a plecat, iar eu l-am plâns de parcă ar fi plecat la război şi eu nu ştiam dacă se mai întoarce sau nu. Am fost ca nebună în săptămânile alea, abia aşteptam să se întoarcă şi s-au întors amândoi odată şi mi-au spus că au reuşit, că sunt studenţi. M-am aşezat pe scări, m-am uitat la ei şi l-am întrebat pe Petrea: Şi tu Petre?! „Da, mamă" şi mi-a dat o hârtie în care scria că a reuşit la Teologie. „De ce mi-ai adus tu hârtia asta, Petre, că eu te-aş fi crezut şi fără ea că ai1 reuşit la facultate?". „Ştiu, dar nu m-ai fi crezut că m-am dus să mă fac popă". Atunci au aflat omu' meu şi Gheorghe şi Florea unde dăduse el examen. Şi gata a fost cu bucuria noastră, că numai popă nu-l văzusem şi el asta făcuse, fără ştirea noastră. Gheorghe s-a apropiat de el, ca pe vremuri când era copil, l-a luat în braţe, l-a legănat şi i-a spus aproape plângând: „De ce?" Petrea a tăcut un timp, apoi i-a spus încet: „Tu eşti singurul care trebuie să mă înţelegi, dacă tu mă înţelegi, eu sunt liniştit şi cred că am făcut bine. Eu nu mă simt în siguranţă decât în preajma ta, decât atunci când ştiu că tu eşti lângă mine, şi-mi poţi pune mâna pe umăr oricând. O să am timp liber mai mult decât orişicine, pot să stau mereu cu tine, să te ajut ca tu să faci lucruri mari aici în sat, căci poţi, eşti puternic pentru amândoi". „Dar dacă te-ai fi dus la Agronomie... „Nu-i acelaşi lucru, înţelege-mă! M-aş fi făcut un funcţionar cu diplomă, asta e treaba, asta fac. Aşa am o

libertate a mea, pot”. Poţi pe dracu’, i-a zis Florea, poţi să stai pe laviţă ca popa Banu şi să înjuri lumea că munceşte ca nebunii, că în afară de zile-muncă nu mai ştiu de nimic, de sărbători ori de biserică. Şi lumea-l drăcuie şi ea că popa nu-şi vede de clopotul de la gură, că aşa i-au zis că are clopot şi nu gură, şi toacă cu ea şi pe cei vii şi pe cei morţi, de au ajuns oamenii să treacă pe altă uliţă sau pe partea cealaltă a drumului şi să se ferească de el ca de dracu’, numai să nu-l audă cum îi umblă gura, cum îi spurcă”. „Taci!” „Nu tac, dacă tot ne-ai făcut de râs, să ne faci până la capăt. Du-te cu el la pomeni, dar vezi să-ţi iei o geantă mare şi nişte pungi: asta pentru friptură, asta pentru prăjitură, asta…” „Nu asta vreau să fac!” „Vei propovădui credinţa?! Cui? Babelor surde, că numai ele mai cred, copiii îţi vor râde în nas. Televizorul e popa lor, nu tu cu prostiile tale”. „Nici asta n-am să fac!” „Atunci ce? Liniştea ta va fi asigurată, împotriva cui şi a ce? De ce îţi e ţie frică şi crezi că rasa te va apăra? Numai proştii merg acolo, tu de ce te-ai dus?” „Ca să nu vină un alt prost în locul popii Banu, şi să facă alte prostii necunoscând oamenii şi obiceiurile de aici. Eu îi cunosc pe oameni şi ei mă ştiu, n-am să mă fac de râs şi nici pe voi. O să vedeţi”. „Oamenii pleacă la oraş, popo, acolo îşi fac botezurile, nunţile şi înmormântările, aşa că nici pe astea n-o ăă le mai poţi face tu aici în sat”. „Dacă pleacă oamenii din sat nu sunt eu de vină, trebuie să facem ceva ca ei să rămână”.

Eu stăteam pe scară, iar ei vorbeau peste mine, ca peste o groapă sau peste o apă. Vorbele lor erau pietre ce şi le aruncau unii în alţii, dar ele numai pe mine mă loveau, îmi simţeam inima lovită de moarte, nu mai aveam aer, nu mai simţeam nimic, decât pietrele acelea care mă loveau numai pe mine. M-am întrebat, iar şi iar, de ce? Noi nu am fost oameni bisericoşi, căci n-am avut timp. Când am venit în sat eram săraci, n-aveam nimic, nici haine de

sărbătoare, de mers la biserică, şi nu ne-am dus decât târziu şi doar la sărbătorile mari. N-aveam vite, aşa că munceam duminica, trebuia să răzbim şi dacă ne-am fi ţinut de toate slujbele popii n-am fi făcut nimic. Oamenii erau atunci mai credincioşi sau poate mai proşti ca acum, dar era după război şi după secetă şi poate oamenii nu-şi reveniseră încă, spaimele din ei nu se scurseseră toate în pământul pe care-l călcau sau în vorbele lor mocnite, puţine şi încă nedezlegate. Când au început să muncească, să are, să semene, să se uite după ploaie sau după soare, s-au mai liniştit şi în vorbele lor se interesau şi de altceva decât de război, mizerie, secetă. Cuprinsă cu toate grijile şi necazurile, eu nu mă rugam lui Dumnezeu să-mi ierte păcatele, că eram tânără, sănătoasă şi nu-mi era frică de moarte, ci mă rugam să-mi fie sănătoasă scroafa, să fete în pace purcei buni, să-mi fie sănătoase vitele, să am noroc la pui, să nu i se întâmple nimic omului meu în pădure, că oameni haini îi puteau face un pocinog lui sau pădurii şi tot omul meu ar fi pătimit, iar de pătimea el nici nouă nu ne-ar fi fost uşor, ci parcă mai greu.

De la târg am cumpărat o icoană pe sticlă, făcută de nişte ţigani din Banat, o am şi acum, e în camera noastră, a bătrânilor, pusă după uşă, că mie nu mi-a plăcut cum erau sfinţii pictaţi, dar n-am găsit alta. Am luat-o ca să aibă popa de bobotează ce să stropească şi să nu zică apoi în sat că nu suntem oameni cu credinţă sau venetici fără Dumnezeu. Asta pentru că odată, în plină biserică, ne-a făcut de râs că nu venim la slujbă, că nu ţinem sărbătorile, multe vorbe de ocară ne-a spus atunci. Omul meu sta, nu zicea nimic, dar eu îl vedeam cum se face negru de supărare şi de ruşine. Când a terminat popa, omul meu i-a zis, acolo, faţă de toţi: „Părinte, eu ţi-am plătit darea, am să plătesc de fiecare dată, pe banii ăia poţi cumpăra ce vrei şi-ţi poţi ţine liniştit slujbele că eu aici în veci nu mai pun piciorul44. I-a întors spatele, s-a uitat după mine, mi-a

făcut semn cu mâna şi am plecat amândoi. De atunci n-a mai pus piciorul în biserică. Ne-am dus noi la nunţi, la botezuri, la înmormântări, dar cu părintele Banu n-a mai vorbit.

Adunând şi scăzind, nu vedeam de ce? Nu vedeam unde am greşit noi în prostia noastră de copilul ăsta voia să se facă popă. Mi-au venit în minte vorbele spuse de el lui Gheorghe; vorbe cu care se sprijinea de frate-său să nu cadă, să nu-l calce nimeni în picioare, ca un pui rătăcit de cloşcă, speriat. Nu la mine, care eram mama lui, căuta el sprijin, ci la străinul ăla, care-i era frate vitreg, că mai bine i-ar fi fost frate bun şi s-ar fi bătut ca fraţii şi s-ar fi certat ca nebunii decât să-l fi cocoloşit a fi ta. Că asta a făcut Gheorghe, în bunătatea lui l-a apărat de toţi ca un uliu; a tras el greul, dar pe ăla micu' să nu cadă un strop de ploaie. Şi l-a legat de el şi l-a făcut sluga bunătăţii lui de bivol blând şi prost. Aşa-i vedeam: Gheorghe un bivol mare, iar Petrea un copil urcat pe spinarea bivolului pe care-l conducea cu o funie legată de un corn. Ei vorbeau, se înţelegeau acolo, în mintea mea. şi-l vedeam pe Petrea cum credea el în prostia lui că el îl conduce pe frate-său, când de fapt bivolul mergea pe drumul lui şi nu-i păsa de greutatea ce-o ducea, cu o scuturătură din coame l-ar fi putut azvârli cât colo, să-l facă praf, să-şi mestece sângele buşit pe nas şi amestecat cu nisipul din drum. Era bun şi blând bivolul, nu-l azvârlea, dar şi-l făcea slugă, lăsându-l să creadă că el e stăpânul, îi dădea liniştea şi siguranţa de care prostul meu avea nevoie ca să se creadă el în sinea lui stăpân şi om pe de-a întregul, dar nu era.

M-am uitat la ei, apoi numai la Gheorghe.

„Tu cu bunătatea ta ţi l-ai făcut slugă pe fratele tău, l-ai făcut neputincios, l-ai legat de tine, de puterea ta de bivol şi toată viaţa va fi un nimeni în lume, trăind lângă umbra ta ca un nimic. Am muncit să vă fac oameni şi nu slugi la alţii, că am fost eu slujnică pentru toţi, iar voi v-aţi

făcut voi între voi slugi, nu v-aţi dus la alţii, că străinul îţi ia numai munca, nu şi puterea, tu i-ai luat puterea minţii, i-ai luat cu asta tot".

„Nu-i adevărat, mamă! Eu am vrut, eu vreau să rămân cu el, să-l ajut, cu ajutorul meu el poate face aici minuni, am planuri mari, mamă, ai să vezi".

„Te-am ştiut slab, dar nu prost". Am intrat în casă şi m-am culcat; am dormit două zile. În vara aia nu l-am văzut pe Petrea decât rar peste zi, doar seara la masă.

Se angajase la colectiv şi toată ziua era pe dealuri, la merii lui. Odată a venit mai devreme, decât toţi ceilalţi, acasă. M-am uitat la el, era slab, parcă mai crescuse, dar tot blând rămăsese. S-a aşezat, pe scară, acolo unde stătusem eu cu o lună înainte şi mi-a spus încet:

„Lasă, mamă, ai să vezi că totul o să fie bine, numai tu să nu mai fi supărată, că mă omori cu asta, mamă! u

Mamă, mamă, lasă mamă. Mă omoram când îi auzeam spunându-mi mamă, că ei mamă mi-au spus numai când tremura inima în ei, când le ardea pământul sub picioare, şi se ascundeau în poala mea. Şi mari mi-au zis mamă numai când le-a fost greu, şi eu îmi închipuiam că-i strâng la pieptul meu, când de fapt ei mă îmbrăţişau şi mă strin& cau la pieptul lor, dar eu tot mici îi vedeam şi atunci.

Eu în lumea asta nu m-am temut mai tare decât când pruncii mei îmi ziceau mamă, tremura carnea pe mine ca atunci când o blestemam pe mama. Pe mama am urât-o şi am blestemat-o cum nimeni pe pământ nu şi-a urât şi blestemat mama. Ea m-a dat slugă la doisprezece ani. Tata era un străin, ea era mamă şi nu trebuia să mă dea slugă peste apă. Pe sora mea, deşi era mai mare, a ţinut-o în sat, pe mine m-a dat la străini. Când a început războiul am trecut apa ascunsă sub un pian, într-un camion. M-am ascuns de frică şi de ruşine, că eu mergeam într-un camion unde era un pian şi oamenii veneau pe jos, cu copii în

braţe. Şoferul nu i-a luat, el trebuia să ducă pianul, ce-i păsa lui de nenorociţii ce mergeau pe jos cu tot avutul lor într-o basma?! Atunci am blestemat-o iar pe mama şi pe stăpânii mei, şi pe ăi de începuseră războiul. Şase ani am fost slujnică şi în timpul foametei m-au trimis acasă, nu mai aveau domnii nevoie de mine. O plapumă, o pernă şi câteva cearşafuri a fost toată plata pe şase ani de muncă. Îmi venea să urlu de supărare, dar nu aveam ce face şi m-am întors acasă. Când m-a văzut mama, parcă a văzut un străin cerşindu-i la poartă. N-a avut ochi să mă vadă, nici nu m-a cunoscut când am ajuns acasă. Şi iar am blestemat-o că m-a dat slugă, dar acum tare să mă audă şi ea şi cei ce făceau ca ea. Noroc cu omul ăsta al meu, că văzând el şi auzind ce şi cum m-a luat de nevastă. De luat nu m-ar fi luat nici el, atunci, de nu i-ar fi murit nevasta şi nu i-ar fi lăsat un prunc. Norocul meu, pruncul meu. Aşa m-am trezit eu, la optsprezece ani, cu un prunc de şase ani. Nu mult după asta bărbatul meu a primit o scrisoare de la un prieten de-al lui din război, care-i scria să vină că i-a găsit de lucru la pădure, ba şi o casă părăsită, şi aici sunt bucate, nu moare lumea de foame.

Mi-am luat pruncul, plapuma, perina, că altceva nu mai aveam decât hainele de schimb şi cele de pe noi, şi bună ziua sat, să nu-ţi calce nimeni pragul până nu-l voi călca eu. În veci nu m-am dus să-l văd, l-am şi uitat şi bine am făcut că l-am uitat că tare l-am urât şi pe el şi pe mama.

Casă, pe care ne-o găsise, era departe de sat, la tăniar, lângă pădure. Oamenii, a cui fusese, muriseră în timpul războiului, nu se ştia cum, erau bătrâni, fără copii, rude în sat nu aveau, aşa că era a nimănui. Când au aflat că bărbatul meu lucrează la pădure, primarul şi oamenii din sat i-au spus să stea liniştit în casă, să aibă grijă de ea, de vie, de pomi şi dacă vom dovedi că suntem oameni de treabă ne vor face acte pe casă şi pe pământul din jurul

casei.

Nu era o gospodărie de oameni slabi, ci de oameni muncitori, chibzuiţi, dar timpul o fărâmiţase, şi timpul şi cei ce trecuseră pe acolo ca printr-o curte fără stăpâni. Omul meu a sleit mai întâi fântâna, că eram departe de sat şi nu aveam de unde lua apă; i-a reparat cumpăna şi în pod am găsit o găleată stricată, a fost bună multă vreme, ca una nouă. I-am ajutat dle-a reparat acoperişul, apoi el s-a dus în treaba lui, la pădure, şi eu am rămas acasă cu pruncul meu şi am spălat, şi am frecat ce bruma de lucruri am găsit şi de toate am fost mulţumită că eu nu aveam de nici care. Noi am ajuns acolo primăvara, era frig, de mâncat nu aveam ce mânca, dar aveam milioane. îşi vânduse omul meu locul de casă, casă, nişte pământ popii din satul nostru şi primise hârtii, milioane, dar porumbul era scump şi aici, trebuia să ţinem banii numai pentru porumb, la grâu nici nu visam. De un lucru nu ne-a fost teamă că se termină: lemnele, toată ziua ardea focul, de ne ameţea căldura şi foamea. Aşteptam să dea frunza şi iarba în pădure, că dacă înverzea eram salvaţi. Când îi puneam în mână pruncului cocoloşul de mămăligă mi se strângea inima în mine şi el zicea: lasă, mamă.

Nevasta prietenului ne-a mai dat câte ceva, până a înverzit pădurea, că atunci nu mi-a mai trebuit nimic. Am curăţat pomii, via, că se sălbăticiseră de atâţia ani nelucraţi. Lângă casă era o grădină plină cu pir, cu buruieni, am săpat-o cu grijă ca să nu tai un fir de mărar sau vreun fir de ceapă ce crescuse ani la rând unul în locul celuilalt, mai putrezind, mai dispărând. Am pus ceapă, cartofi şi porumb, porumb am mai pus şi în alt loc lângă casă, iar bărbatul meu a pus pe o parcelă pe care a primit-o de la serviciul lui. În primăvara şi în vara aceea am mâncat atâtea ciuperci, lobodă, ştevie, macriş, prune crude că mi se acrise, dar tot era ceva decât nimic. Odată ne-a adus omul meu un grăsun mistreţ, ăla ne-a mai

întremat, ne-a dat puteri. Când i-am văzut cum mănâncă, cât sunt de fericiţi, de sătui, şi în casă la mine mirosea a altceva decât ctuperci prăjite, am simţit cum mă cuprinde un val de căldură de mi se păreau lucrurile mai bune, casa nu mi se mai părea străină, ci a mea şi atunci am ştiut că va fi bine, că de aici nu mai plecăm. Ei, dar cum în casă şi în jur le termini o dată şi o dată, m-am dus în sat şi am muncit la alţii la săpat, la secerat, la cules porumbii, la tăiat tuleii. Peste tot m-am dus cu pruncul după mine, îl lăsam în capul locului şi el se juca mai singur, mai cu alţi copii, dar de acolo nu se mişca. Tot în vara aceea m-am certat prima dată cu omul meu că voia să-l dea pe prunc la păzit ciurda satului; i-am zis că eu slugă nu-mi dau pruncu şi el m-a înjurat de plapumă şi de perină şi de domnia mea, că-l cresc între fastele mele ca pe un nimuruc şi nu-l las cu copiii de seama lui. El a zis, el a auzit, că eu mi-am luat pruncu şi m-am dus la ale mele; dar slugă nu l-am dat. Şi Gheorghe al meu mă împăca cu toate zicându-mi: lasă, mamă. Dar odată tot nu m-am lăsat de era cât pe aci să plec, să-l las cu pruncii lui, coi gemenii, şi eu să-mi iau pruncu, pe Gheorghe, că-l bătuse, rău îl bătuse, şi să mă duc unde oi vedea cu ochii. Dacă eu nu l-am bătut niciodată, nici el nu avea voie să-l bată, că el îşi ştia doar drumurile la pădure, grija caso: „a pruncilor era a mea, nu a lui. Iar m-a înjurat de plapumă, de perină, de domnia mea, şi iar m-a împăcat pruncu zicând: lasă, mamă, că tot aşa mi-a zis şi când i-am născut pe gemeni, de m-am trezit deodată cu trei primei în poală, de nu mai ştiam nici cum mă cheamă şi nu aveam pe nimeni să mă înveţe, să mă ajute. Eu o blestemam pe mama mea, iar el îmi zicea: lasă, mamă. Doamne, greu mi-a fost, dar şi mai greu ar fi fost de nu era Gheorghe, că el a fost tot sprijinul şi mângâierea, că nici de l-aş fi făcut eu nu-l făceam mai bun, şi mă rugam să-i fie iertate păcatele femeii ălei a de-l născuse şi-mi dăduse mie, prin moarte, norocul ei şi mângâierea ei.

I-am fost mamă bună, că aşa-mi zicea, mamă bună, numai gemenilor le-a fost greu să-mi zică mamă bună şi mi-au zis Bună. Bună-mi zic azi toţi, până şi pruncii şi oamenii din sat tot Bună-mi zic. Numai când sunt la supărare şi la greu îmi zic mamă, de am ajuns să-mi fie frică când îmi zic mamă, ca atunci când prostul ăla mic s-a făcut popă fără să spună la nimeni nimic.

Acuma stau şi mă întreb de unde a ştiut ficiorul ăla, ce minţea de îngheţau apele, că mie-mi zice Bună? Tu ce crezi, fată? Ce să crea? Nu crezi nimic, poate visezi, iar eu vorbesc ca bătrânii singuri.

*

Casa Mariţei era aşezată într-un capăt de deal, mult retrasă între brazi, iar vecinii, vreo doi-trei, aveau casele azvârlite tot pe dunga dealului. Veniseră prin spate, nu pe drumul drept şi tot coborând se treziră în curtea femeii ce trebăluia pe la porci.

— Bună seara! zise Radu Cristea când fu aproape de femeie.

Mariţa se întoarse şi văzându-l pe doctor faţa i se lumină cu un zâmbet, mâinile începură să frece şorţul, să-l desfacă.

— Bună seara, domnu' doctor, da ştiu că m-aţi găsit pregătită de primit musafiri. Nu-i nimic, intraţi în casă, că într-o clipită împodobesc eu masa, aşa se cade, că la mine nu aţi fost niciodată. Poftiţi, intraţi. Dracii ăştia de copii iama nu pun mâna pe nimic că învaţă, vara sunt la ştrand, aşa că trebuie să le fac pe toate. Poftiţi, poftiţi şi dumneavoastră, îi zise Mariţa omului ce stătea mai deoparte.

— Nu stăm mult, vrem numai să te întrebăm ceva…

— Chiar de aceea, în casă stăm de vorbă ca oamenii, aici stăm ca străinii.

Şorţul fu aruncat pe prispă şi intrară toţi trei în casă. Femeia intră prima şi aprinse lumina în camera din

dreapta. Sub lumina puternică a becului lucrurile prindeau viaţă, culoare. Surprinşi, stăteau în prag şi se uitau roată la lucrurile din cameră. Masa, scaunele, un dulap, o ladă de zestre, o policioară pentru linguri, până şi paturile copiilor, suprapuse şi lipite de căminul ce se încălzea din cealaltă cameră, totul era sculptat; motivul viţei de vie şi al soarelui putea fi văzut pe spătarele scaunelor, pe tăblia mesei şi a paturilor.

— Vă uitaţi la lemnele astea? Eu aşa le spun că nu o dată am vrut să le bag pe foc, că altă treabă nu ştie omul meu să facă decât să cioplească, mai ales iarna, şi eu nu-mi văd capul de treburi. Am tot zis şi am tot cântat, dar degeaba, nu m-a luat nimeni în seamă, până la urmă m-am uitat şi eu să văd ce face şi mi-a plăcut. Da', de tăcut tot n-am tăcut, îi mai zic din când în când, dar el râde.

— Foarte frumos, e minunată camera copiilor. Aşa ceva mi-ar trebui şi mie.

— Iarna bate la uşă, domn doctor, vorbiţi cu el şi vi le face.

— Dau oricât pentru aşa ceva.

— Dacă e vorba de dat, atunci nu mai e vorba de luat, că a mai vrut unu să-l plătească pentru un pat de copii şi s-a ales cu înjurăturile, cât era el de şef peste bărbatul meu. Lăsaţi plata, în plata domnului, că aşa toată viaţa plătim şi de ales nu ne alegem cu nimic, însă când faci un dar, o bucurie cuiva, te bucuri şi tu şi el, mai uiţi de celelalte. Parcă ziceaţi că aveţi ceva de vorbit, cu bărbatul meu vorbesc eu, n-aveţi grijă.

— Uite de ce am venit, zise negriciosul ce nu scosese nicio vorbă până atunci, azi a venit un bărbat la dumneavoastră, la nămol, întrebându-vă dacă nu-i este soţia acolo…

— Da, a venit şi mi-a spus că nu au avut bilet de familist şi au fost cazaţi fiecare în altă parte. El a plecat primul şi nu ştia unde i-a fost cazată femeia. îşi dăduseră

întâlnire la baza de tratament şi voia să vadă de nu-i la noi. Eu mă grăbeam, trebuia să număr cearşafurile, să le împachetez pentru spălătorie, era ultima serie şi voiam să termin cât mai repede, aşa că i-am dat fişele să se uite pe ele, înăuntru nu-l puteam lăsa, iar numele femeii şi al lui nu-l reţinusem. S-a uitat, nu era la noi. M-a rugat să văd dacă nu-i cumva la masaj, nici acolo nu era, dar Viorel şi cu Grigore şi-au bătut joc de mine şi m-am înfuriat pe ăla deşi căuta nevasta şi l-am trimis la cazare, să vadă acolo unde-i fusese repartizată soţia. Râs cu plâns, mai întâi am râs de el, după aceea au râs cei de la masaj de prostia mea, aşa că m-am răzbunat pe om zifcându-i câte mi-au venit la gură, a plecat ca din puşcă, nici măcar nu mi-a mulţumit.

— Vă amintiţi cum a spus că-l cheamă?

— Parcă Leaţu. Nu, Leaţu a spus Viorel sau nea Grigore, că i-ar trebui un leaţ pe spate uitucului. Neaţu, da, Neaţu, a spus că-l cheamă.

— Da, aşa e. Ne puteţi spune cum arăta? o mai întrebă negriciosul.

— Cum arăta? Cum să arate, ca toate brezoaiele ce ies de la tratament.

— Nu pricep, ce înţelegeţi dumneavoastră prin brezoaie?

— Sperietori, nu oameni. Aşa cum umblă după ce ies de la tratament sunt numai buni de pus ca sperietori pentru ciori, prin grădini şi în vii. Era şi el o brezoaie, omul cu nevasta pierdută. Avea pe el un halat de monton şi pe cap un prosop mare, de nu i se vedeau nici ochii, se ştergea mereu de transpiraţie pe faţă. Dacă stau şi mă gândesc nici nu prea m-am uitat la el, că mă grăbeam să predau cearşafurile, iar colega mea era ocupată cu despachetatul femeilor, v-am mai spus, era ultima serie şi ştiţi cum e, te grăbeşti să ajungi mai repede acasă.

— În afară de dumneavoastră nu a mai discutat

nimeni cu el, nu l-a mai văzut nimeni?

— Cine să-l vadă, orbii de la masaj? Nu l-am văzut decât eu, pe coridor nu prea era lume. Poate l-au văzut la celelalte proceduri, zicea că o căutase peste tot.

— Nici dacă v-am arăta o fotografie de-a lui nu l-aţi recunoaşte? Uitaţi-vă la astea, îi zise negriciosul dându-i nişte fotografii. Hârtia era încă umedă. Femeia se uită la fotografii lung, cu atenţie, apoi iar le luă de la început.

— Nu, nu cunosc pe niciunul, şi dacă nu cunosc de ce să-i fac râu cuiva? Eu lucrez la femei, pe ele le-aş mai cunoaşte, dar pe bărbaţii din fotografie nu i-am văzut în viaţa mea. După terminarea programului vin direct acasă, copiii îmi cumpără ce-mi trebuie, au timp să bată staţiunea şi să vadă ce au adus nou la aprozar, în piaţă. Zău, întrebaţi surorile de la celelalte proceduri, poate îşi aduc ele mai bine aminte, l-or fi văzut altfel…

— Femeia a fost căutată numai la nămol şi masaj, în altă parte nu, de aceea v-am ruga să vă gândiţi bine, să ne ajutaţi să-l găsim.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. Uitaţi-vă şi dumneavoastră la ei şi vedeţi de puteţi să spuneţi după aceea: ăsta iirata aşa, celălalt aşa. I s-a întâmplat omului ceva sau femeii?

— Ştiţi, nu o găsim pe femeie…

— Ascultaţi dumneavoastră ce vă spun: dacă pe femeie o căutaţi, şi ziceţi că bărbatul nu a căutat-o decât la noi şi la masaj, atunci înseamnă că el ştia că femeia e acolo şi m-a minţit că nu e, după ce s-a uitat pe fişe, sau… Să ştiţi că aşa este, m-a minţit Viorel spunându-mi că nu are pe nimeni înăuntru şi avertizorul l-a trecut pe „ocupat” ca să nu-l deranjeze nimeni. A vorbit cu mine din dreptul cabinei, nu s-a mişcat de acolo, mânca mere şi glumea. La el să vă duceţi şi să-l întrebaţi cine era femeia din cabină. El e singurul care de foarte aproape zăreşte ceva, ceilalţi sunt orbi complet. Săracul om, l-am drăcuit degeaba, şi el

era supărat că nu-şi găseşte femeia, de n-o fi fost una din alea de-şi caută bărbaţi prin staţiune, că mai sunt şi din astea, dacă-şi găsesc prostu.

— V-am ruga să nu spuneţi la nimeni că am fost aici şi ce am discutat, îi zise doctorul.

— Nu aveţi nicio grijă, nu-mi fac singură moară în cap şi supărare. De nu vreţi să ştie nimeni că aţi fost aici, luaţi-o la stânga, drept înainte până ajungeţi la celelalte case, acolo daţi de o cărare pe care umblă vecinii mei, ieşiţi în spatele policlinicii, un pic mai încolo. Eu o iau pe cărarea noastră, mă duc după dracii de copii, că e târziu.

— Vă mulţumesc, bună seara, zise doctorul Cristea şi negriciosul, apoi ieşiră lăsând-o în cameră pe femeie.

— Imediat suntem jos, cunosc cărarea, de altfel cunosc toate cărările ce pleacă din staţiune, le-am bătut, de când sunt aici, la cele mai ciudate ore din zi şi din noapte. Acum ce facem? De aici am plecat cu mâna goală.

— Într-un fel, dar femeia mi-a confirmat o bănuială a mea: bărbatul a venit îmbrăcat ca toţi pacienţii; aşa nu a atras atenţia, era identic cu o sută alţii ce ieşeau de la tratament. Dumneavoastră veţi merge acasă, iar eu am să fac o verificare, pe baza fotografiilor, a celor cazaţi în staţiune. Sper să-l găsesc la ora aceasta pe şeful oficiului de cazare.

— Şi Neaţu?

— Cu puţin noroc am să dau mâine de el printre cei ce joacă şah sau table. Numele nu-mi spune nimic, a fost reţinut pentru ciudăţenia lui şi nu pentru altceva.

— Femeia… ce veţi face cu femeia? îl întrebă doctorul ţinându-şi răsuflarea.

— Nimic, doctore, absolut nimic. O lăsăm să-şi facă de cap cât vrea, cu cine vrea, să spună câte tâmpenii vrea, e liberă să facă tot ce doreşte, dar de supravegheat va fi supravegheată. Azi am crezut cănu-i necesar şi am greşit. Când ne-am dat seama de gafa produsă azi-dimineaţă, am

încercat să reparăm ceva. Mâine va fi altfel.

— Ce au vrut de fapt să afle?

— Diagnosticul. Bănuiesc, nu sunt sigur. Voiau să afle dacă într-adevăr pe fişă e trecut ceea ce aţi spus dumneavoastră sau e un truc, de aceea au şi împins-o în piaţă, să vadă cum reacţionează. Spectacolul a fost la înălţime, sper că acum o lasă în pace, spuse librarul luând-o pe potecă, la vale.

— Sper că nu ai de gând să-mi ţii de urât în noaptea asta? îi zise lui Dan colonelul. Le-ai transmis celorlalte judeţe rugămintea mea?

— Da, au fost de-a dreptul entuziasmaţi când şi-au dat seama ce le cerem, de aceea mi-au şi spus că povestea va dura, cere timp, eventual mâine seară sau duminică ne vor putea da un răspuns. Totuşi, cei mai entuziasmaţi au fost ai noştri, deşi pentru ei era un control de rutină, mai patrulează şi ei noaptea, nu e scris nicăieri că trebuie să te odihneşti în fiecare noapte. Sconcs-ul a spus ceva?

— Se pare că la ora actuală el are cel mai mult de muncit, deşi lucrurile în mare s-au desfăşurat normâl, şi n-ar fi exclus ca în final toată munca lui să se dovedească zadarnică, dar mai ştii! Nu ştii, s-au primit ceva telefoane de întâi aprilie? I

— Astăzi nu, ar fi fost prea de râsul lumii să-l fi depistat imediat pe Eugen. Probabil mâine sau niciodată.

— E de rău dacă nu se ocupă de Eugen şi caută în altă parte. Sora mea, în furia ei pe mine că i-am luat copilul, de câte ori o întreba cineva unde a fost repartizat Eugen se enerva şi mai tare explicându-le cum fiul ei a dorit un loc călduţ, fără bătaie de cap şi s-a făcut măturător, s-a încadrat la Salubritate. De gura soră-mii nu-l sunau acasă, ci la slujbă, acolo alt scandal. Acum treburile s-au aplanat, se înţeleg bine. Întrucât în clădirea lor sunt n-şpe mii de servicii, de instituţii chiar, oamenii nu se cunosc doi cu doi, e un adevărat labirint, încât nu de

puţine ori oamenii în loc să ajungă la ADAS, ajung la Deservirea, sau la electrică, sau la gaz. Celebrul, „şeful44 lui Eugen, e un burlac înrăit care nu ştie prea multe şi nu iartă nimic în ceea ce priveşte serviciul, de aceea oamenii au fost buni bucuroşi să scape de el din birou şi să se ducă unde o vrea. I-am găsit un birou bun, separat, în cadrul altei instituţii şi omul e fericit, toată viaţa şi-a dorit un birou al lui unde să poată lucra în linişte, să nu mai ştie care ce a gătit, ce rochie sau ruj şi-a cumpărat etc. Nu ştiu cum se face, dar, în situaţii ca aceasta de exemplu, sora mea şi cerberul vorbesc despre Eugen cam în aceeaşi termeni, încât omul nu mai îndrăzneşte să sune a doua oară. Partea hazlie e că omul, care toată viaţa şi-a dorit să fie singur, să nu-i audă pe alţii spunându-şi cum se pun gogoşarii, acum face schimb de reţete cu sora mea.

— Înseamnă că stă bine la etajele superioare, nu are treabă cu complexele…

— Fiecare cu sertăraşul lui cu surprize, ce vrei? Ţenţ unde este?

— A rămas să joace rai, mi-a spus că ne va suna mai târziu, cine ştie ce-i mai trece prin cap. Staicu a întins-o acasă, ceilalţi la fel, aşa că, vreţi nu vreţi, eu tot vă ţin de urât. Sunt curios ce ne va mai spune Sconcs-ul.

Parchetul, dezlipit pe alocuri, amplifica zgomotul paşilor de pe coridor. Uşi închise şi deschise, şoapte, interpelări, râsete şi iarăşi parchetul mişcat crea o senzaţie de gol sub picioare. În balcon se auzea doar freamătul brazilor. Ria scosese un fotoliu şi aştepta să termine camerista ele făcut curăţenie; dacă praful ridicat până în tavan se chema curăţenie, atunci asta făcea.

După câteva minute, camerista îi spuse că a terminat şi o întrebă dacă are nevoie de ceva.

— Nu, vă mulţumesc, îi răspunse Ria. Spuneţi-mi în câte camere faceţi curăţenie?

— În toată vila, doamnă. Acuma, nu că vorbim noi

două, dar vă spun cinstit că aici la dumneavoastră era curat, să vedeţi ce este în alte camere, parcă oamenii ăştia n-ar avea şi ei casă, aşa mizerie fac. Uneori mă supăr şi cred că-şi bat joc de mine, dar nu de mine-şi bat, ci de ei, de omenia lor.

— Cum să vă explic, acasă trebuie să-şi facă ei ordine şi curăţenie, în marea majoritate a cazurilor, aici sunt în concediu şi aşteaptă ca alţii să facă în locul lor.

— Ce ziceţi dumneavoastră se potriveşte şi la noi la colectiv. Să vă spun: înainte, când aveau oamenii pământul lor, lucrau ca nebunii, nici noaptea nu dormeau că se sculau şi dădeau mâncare la boi, la cai, să le fie vitele mâncate şi odihnite dimineaţa când plecau la muncă. Munceau ca orbii, îşi băteau capul cum să facă să iasă mai bine, unde să pună anul ăsta grâu, unde porumb. Acuma dorm liniştiţi lângă muieri, nu se mai gândesc la nimic, au ingineri, brigadieri şi-i lasă pe ăia să gândească în locul lor. Dimineaţa sau seara vine brigadierul sau şeful de echipă şi le spune unde să se ducă a doua zi să lucreze. Uneori îl mai şi înjură pe ăla de vine să-i anunţe, că acolo unde-i trimite nu-s procente multe şi nu se duc. Acuma, gata şi cu boieria, dacă nu se duc li se taie trei zile de muncă, ca la fabrică. Ce, la oraş oamenii fac numai ce le place?

— Dacă e aşa, nu le mai faceţi curăţenie.

— Nu e bine, o dată că mă reclamă şi zic ca dumneavoastră: sunt în concediu şi au plătit să fie serviţi, a doua oară pentru că tot eu trebuie să fac şi îmi e mai greu.

— Uite, facem o înţelegere: cât timp stau eu aici veţi face curat numai când am să vă rog. Coşul îl voi duce eu, în rest nu am nevoie de nimic.

— Colega de cameră ce va spune?

— Am eu grijă. Mai am o rugăminte: spuneţi-mi de ce plânge femeia de la 17?

— De când a venit plânge şi tace. Eu cred că n se înţelege cu doamna ei, nu ştiu precis, dar dacă aflu vă spun. Mă duc la treaba mea.

Ria se uită la ceas: nouă fără un sfert, trebuia să se grăbească. Pe grătarul de la picioarele patului era geamantanul. îl deschide, scoate o pungă, iar după controlul lucrurilor apasă capacul şi închide o clapă. Uşile închise sunt o tentaţie, pe când cele deschise nu interesează pe nimeni. Din pungă scoate o bucată de pâmză şi şterge geamantanul cu amândouă mâinile. E mulţumită, nici urmă de praf. Din baie ia pilaptănul şi şi-l trece prin păr. În faţa uşii s-au oprit nişte paşi. Intră asistenta:

— Vă cheamă tovarăşul director!

— Imediat cobor.

— Acum vă cheamă.

— Îmi iau geanta şi vin.

Grăbită, uită pe geamantan pieptenele şi în locul lui introduce în geantă punga de plastic. Din uşă mai controlează o dată camera.

Asistenta merge înaintea ei ca un şef de pluton de execuţie. Ria se joacă încercând să-i calce pe urme; dacă o vede, va urma un cutremur.

Dezastrul e declanşat însă de doctor care fără nicio reţinere strigă la ea.

— Ţin să vă atrag atenţia că am să vă ridic biletul la prima tâmpenie pe care o veţi face. Sper că azi aţi mâncat şi nu v-aţi ghiftuit, ca să aveţi o nouă scuză pentru rău. V-am trimis la bazin să faceţi mişcare cât mai multă şi nu pentru a vă bălăci ca o raţă. Adunând ziua de ieri şi ziua de azi, ţin să vă mai spun că punctele unu şi doi sunt nişte tâmpenii, punctul trei e ziua de mâine, vom vedea cum vă veţi comporta.

Ria asculta înmărmurită. Mai urma ceva? O văzu însă pe soră arătându-i uşa: întrevederea luase sfârşit.

Deschizând uşa, perdelele începură să bată aerul, să se ridice, încercând să iasă afară, pe fereastră.

— Să nu…

Pocnetul uşii acoperi cuvintele doctorului.

Afară era cald, o căldură prevestitoare de furtună. Ziua bună secunoaşte de dimineaţă, zic unii. Ria nu avea nimic cu ei, ci cu ziua asta prevestitoare de furtună. Următoarele tunete le aştepta din partea lui „dom Buracu14, era imposibil ca din furia de ieri să nu mai fi rămas ceva. „Deci, butonii şi acul de cravată erau simple tâmpenii. Aşa se cunoaşte ziua bună când cineva îţi spune că baţi câmpii”.

La ştrand lucrurile se petrecură aproape invers decât crezuse: îngrijitorul îi deschise imediat, îi dădu cheia cabinei de lângă intrare, de parcă şi ieri fusese tot el de serviciu. Aflase de existenţa ei, oare cine mai aflase?

După ce-şi puse costumul de baie, trecu sub duş. Buracu era la capătul celălalt al bazinului, pe partea dreaptă. Ria ocoli bazinul copiilor pentru a ajunge în partea stângă, nu voia ca drumurile lor să se întâlnească. Doi oameni civilizaţi se pot evita fără ostentaţie. Două linii paralele nu se întâlnesc niciodată, doar în cazuri extreme, dar atunci înseamnă că una din drepte s-a rupt brusc continuându-şi spre dreapta sau spre stânga drumul.

Când Ria atinse cu mâinile peretele bazinului îl descoperi lângă ea pe dom Buracu, care o aştepta; nu era niciun dubiu în privinţa asta, o aştepta. Mormăi un bună ziua şi vru să se întoarcă, dar mâna înmănuşată o prinse de braţ şi o opri.

— Vă rog să mă iertaţi pentru impoliteţea de ieri. Ria îi ascultă cuvintele urmărindu-le intonaţia. Sunau corect, fără nicio urmă de nisip scrâşnit între dinţi, poate prea amabile. Aflase şi el de înrudirea cu directorul sau era starea lui obişnuită? Alese varianta a doua, nu-l credea atât de prost.

— Cinstit, dacă cineva trebuie să prezinte scuze, atunci eu sunt aceea şi ni dumneavoastră.

Linia sprâncenelor, ochii larg deschişi, întrebători o determinară să continue, chiar dacă gândul cenzurator o avertizase că urma o gafă, o tâmpenie nepermisă.

— Îmi cer scuze şi pentru ceea ce am să vă spun acum: mănuşile au declanşat starea mea de rău. Am avut senzaţia că sunt strânse în jurul gâtului meu. Ştiu, ştiu, e o scenă proastă dintr-un film groaznic, penibil, dar nu m-am putut controla. Oboseala, faptul că nu mâncasem a contribuit la pierderea controlului. Azi nu mă mai tem, însă e deg – Jocuri ţie copii parte de mine gândul acceptării definitive a situaţiei. /De ce purtaţi mănuşi?

Buracu îşi retrase mâna, ezitind între a pleca şi a/rămâne. Rămase, totuşi, dar vocea era alta.

— Cine-ţi dă dumitale dreptul de-a spune adevăruri care pe oameni îi lezează? Scuzele prezentate învăluiesc adevărul în compasiune, însă rana provocată e la fel de dureroasă. I

Dalele nu creau hăuri sub ele, apa nu se învolbura să o acopere, trebuia să rămână sub potopul de cuvinte-pietre, ea era singura vinovată de avalanşa de stânci, vorbele ei desferecaseră pietrele ce o plesneau pe cap, pe ochi, pe faţă.

Înţelese că de rezistenţa ei depindea câştigarea jocului, dreptul la ultima replică.

— Privirea oamenilor refuză urâtul, nu-l acceptă. Eu trăiesc printre oameni şi nu am dreptul să-i torturez cu mâinile mele. Furios, îşi scoase mănuşile, le aruncă pe plajă şi întinse mâinile sub ochii ei, întâi faţa, apoi îi arătă palmele. Arsuri, peste tot urme de arsuri. O pieliţă subţire, albicioasă acoperea ligamentele lipsite de came.

Ria îi prinse mâinile, le răsuci de câteva ori uitându-se atent la ele, trecu pulpa degetelor peste pelicula pielii, apoi cu palma dreapta îi atinse întreaga suprafaţă a

mâinilor pline de striaţii. Mâinile nu refuzau examenul, supunerea lor era însă declanşată de o stare nervoasă, altfel nu-şi explica tremurul. Venele de la încheietura mâinii zvâcneau. Când Ria îi lipi palmele pe faţa sa, Buracu şi le trase brusc plesnind apa.

— Complexe mari, complexe mici! Eşti un prost, dom Buracu. Aşa-ţi zic îngrijitorii, „dom Buracu14, eu îţi spun că eşti un prost, un prost complexat ca o domnişoară cu coşuri pe faţă sau ca un puşti disperat de apariţia primului coş…

Dreapta lui Buracu descrise un arc de cerc în aer, dar atât, femeia nu mai era lângă el. După câţiva metri o ajunse şi cu mâna dreaptă îi apăsă capul sub apă. Corpul femeii se zvârcoli, picioarele atinseră dalele şi o lovitură la plexul solar primită de Buracu îl determină să-i dea drumul.

Ochelarii, în contact cu aerul cald, se uscară rapid. Femeia, cu un gest reflex, îi fixă.

— Facem pace! spuse Buracu, având mâinile ridicate în sus, spre cer, spre soare.

Oare de cât timp razele soarelui nu-i atinseseră mâinile?

— Cu o condiţie!

— Nu. Vreau o pace necondiţionată!

— Fără mănuşi!

— Accept.

Mănuşile rămaseră pe plajă mult timp după plecarea lui Buracu, apoi dispărură.

*

În locul straturilor de ceapă şi de roşii creşteau acum viitoare case, mai exact viitoare vile. Majoritatea clădirilor aveau parter şi etaj, unele 4 apartamente, altele două, plus garajele aferente.

Colonelul Stăncioiu opri maşina în faţa casei cu nr. 16. Dora locuia la nr. 20. În faţa casei, un grup de

muncitori cerneau nisipul şi pregăteau mortarul pentru tencuit. Schele înalte înconjurau casa. În stradă, în curte totul era plin de nisip, de ciment, de var.

Stăncioiu regreta că venise, mai mult îi era ciudă pe el însuşi că nu-şi stăpânise curiozitatea, acum însă regretele erau târzii.

Îi salută pe oameni şi-i întrebă dacă Dora este acasă. Unul dintre ei, cu pletele vârâte sub o şapcă de pânză, cândva albă, îi spuse să intre că este înăuntru. Treptele de la intrare erau îmbrăcate în scânduri, fuseseră turnate nu de mult. Uşile larg deschise creau un curent de-ţi ţiuiau urechile. Mirosul de mâncare gătită îl conduse spre o uşă închisă. Bătu şi cineva-l invită să intre. O femeie în vârstă, purtând încă portul oamenilor din satul ei de munte, trebăluia în jurul aragazului. Ştergându-şi mâinile în şorţ, îl întrebă pe cine caută.

— Pe nora dumneavoastră, riscă colonelul, urmărind reacţia femeii.

— Duceţi-vă sus, e acolo.

— Ştiţi, n-aş vrea să murdăresc, sunt plin de praf.

— Nu-i nimic, eu spăl şi dacă am să spăl şi după dumneavoastră n-o să-mi fie nimic.

Vorbele bătrânei şi lucrurile acoperite cu ziare, cu mortar, praf îi erau ostile, îl respingeau. Vru să plece. Mica lui curiozitate, răutăcioasă, putea fi amânată. În debandada de aici nimeni nu va întreba de ce a venitJ de ce a plecat? Dar paşii pe scara interioară îl opriră. Sprijinită de balustradă, Dora Şerban îl privea.

— Sunt dezorientat, spuse Stăncioiu uitându-se în! jurul său.

— Pe cine căutaţi? veni întrebarea Dorei, plată, fără pic de curiozitate, mai mult plictisită, agasată.

— Voiam să vorbesc cu dumneavoastră, dar îmi dau seama că nu am ales o zi fericită.

— Nici următoarele nu vor fi roz. Acum sau peste o

lună este egal, din punctul de vedere al muncitorilor, nu şi din al meu. Eu m-am săturat. Dacă tot sunteţi aici, poftiţi sus, nu e nici acolo raiul pe pământ, dar se mai poate respira şi aer, nu numai praf.

Stăncioiu urcă scările în urma ei. Blugii, strânşi pe coapse, erau plini de vopsea, de praf. O bluză bărbătească, cu mânecile întoarse până peste cot, cu partea de jos legată într-un nod la mijloc, îi dădea Dorei un aer tineresc, de băieţoi căruia nu-i pasă de multe lucruri. Fapt contrazis imediat de vocea ce trăda o mare iritare, contrazis de mâna ce atingea, din când în când, balustrada.

Holul de la capătul scării fusese transformat în depozit pentru lucrurile de la parter.

Dora deschise o uşă şi îl invită înăuntru. Stăncioiu se şterse îndelung pe un preş umezit. Privirea îi fugi dincolo de prag unde era o altă lume, imposibil de imaginat ţinând cont de restul casei. Lucrurile erau aşezate în ordinea lor firească, aerisite.

La îndemnul Dorei, care-l urmărea, se aşeză într-un fotoliu. O măsuţă joasă, pe care era un aparat de cafea, încă fierbinte, îi despărţea.

Momentul adevărului sau al minciunii sosise. Stăncioiu trebuia să aleagă. Frământându-şi mâinile, cu capul puţin aplecat, alese:

— Sunt noul şef de cadre al Institutului unde lucrează fostul dumneavoastră soţ şi am venit să vă întreb câteva lucruri, care mie-mi sunt neclare.

Maxilarele încleştate, gura pungă, mâinile căutând o ţigară, primul fum spuneau mai mult decât ar fi spus chiar Dora. Un zâmbet ciudat cuprinse unghiul buzelor, iar corpul, până acum la pândă, se destinse.

„Fii liniştită, fetiţo, îşi spune Stăncioiu, nu sunt de la controlul averilor, o să vină şi ăia, nu-mi bat eu capul cu asta, am eu altele şi mai mari pe cap”.

— Ce doriţi să ştiţi?

— Cum l-aţi cunoscut şi de ce aţi divorţat? După cum vedeţi, totul.

— De ce nu l-aţi întrebat pe el?

— Când într-o poveste sunt implicaţi doi sau mai mulţi oameni e bine să cunoşti adevărul fiecăruia. Adevărurile uneori coincid, se suprapun, alteori nu, dar din ele poţi descifra adevărul general valabil pentru cei implicaţi.

— În perioada pregătirii lucrării de diplomă m-am dus la profesorul-îndrumător pentru câteva lămuriri şi să-l rog să-mi faciliteze accesul într-un laborator, pentru nişte spectre. Acolo l-am întâlnit într-o zi pe Adrian. Profesorul a profitat de prezenţa lui şi l-a rugat să mă ajute. Iniţial n-a fost încântat de idee, dar la insistenţele profesorului a acceptat. Probabil că ar fi refuzat, însă eram de faţă şi s-a jenat să mă refuze fără niciun motiv. Am lucrat în laborator două săptămâni.

— Singură?

— Câteva zile singură, apoi împreună cu el. Recunosc: mi-a fost de un real ajutor, pentru că acolo, în laborator, în timpul analizelor, mi-am dat seama că nu tot ce-mi imaginasem eu şi calculasem era adevărat. Înainte de repartiţie ne-am căsătorit.

— Timpul a dovedit că v-aţi grăbit, de ce v-aţi căsătorit atât de repede?

— Când eşti flămând, mănânci orice. Viaţa asta idioată a noastră îţi oferă, la un moment dat, un singur fel de mâncare, iar pe tine te obligă să alegi: ori mănânci ce ţi se oferă, ori rămâi flămând. Mie atunci mi s-a oferit un singur fel; între nimic şi Adrian, l-am ales pe ultimul.

Cinismul şi răutatea femeii îl speriară pe colonel. Gândul îi zbură acasă, la Ana. „Oare ei câte feluri de mâncare i se oferiseră? Pe vremea aia eram un amărât de sublocotenent şi un şi mai amărât student la fără frecvenţă încăpăţânat să termine facultatea cu zece. Pentru nouă la

roman am cerut reexaminare, de am ajuns de râs pentru unii. Singurul om care n-a râs a fost ea, deşi nu i-a fost uşor să stea cu mine ore în şir să mă asculte, să mă pună să repet de *n* ori aceeaşi definiţie. Când m-am întors de la reexaminare cu zece, a plâns ca o mucoasă şi mi-a făcut fasole frecată. Ea e pentru mine o iahnie de fasole pe care mi-o doresc şi dimineaţa şi la amiază şi seara, t singurul fel pe care mi-l doresc chiar şi acum, când st & u de vorbă cu femeia asta incapabilă să separe mirosurile unei mâncări de cele ale unei îmbrăţişări. Ea vrea şi frişca. După cum arată are doar o vilă, un moţ".

— Mă ascultaţi? îl întrebă Dora intrigată.

— Evident. Bănuiesc că invidia colegelor dumneavoastră v-a flatat.

— Adrian nu era un necunoscut, dar încântarea nu a ţinut mult.

— De ce?

— La un moment dat s-a creat un post la Institut, chiar la el în secţie şi n-a vrut să mă primească. În locul meu a preferat-o pe una şleampătă, cu un copil mic, bolnav. Bunul şi mărinimosul tovarăş Buracu nu a ţinut cont de copilul ăla nenorocit şi a cărat-o cu el la mama dracului o lună de zile. Ce-i păsa lui?! Analizele să fie făcute la timp, în rest nu-l interesa cum te descurci. Nu aţi ştiut asta?

— Nu. Cum o chema pe femeie?

— Rodica, nu-i ştiu numele întreg. Vă miraţi? Vă puteţi mira cât doriţi, nu i-am cunoscut oamenii cu care lucrează decât atunci când am lucrat pentru teză, i-am văzut la nuntă şi gata. Acasă nu se discuta nimic referitor la ei sau la munca lui. Venea târziu, pleca devreme. La început am crezut că exista undeva vreo femeie, mai bine ar fi fost, dar nu exista nimeni decât apele lui, drumurile lui în toată ţara, pe toate coclaurile. îşi băteau pur şi simplu joc de el, îl chemau şi când săpau o groapă pentru

W.C., Aşa s-a întâmplat o dată, nu mai ştiu unde.

— După câte ştiu a fost şi în străinătate, aproape în fiecare an, pe perioade lungi, aţi fost şi dumneavoastră cu el, nu?

— Dacă în ţară mă mai întâlneam cu prieteni, cunoscuţi, în străinătate eram singură toată ziua. După program se înfunda într-o bibliotecă şi venea seara târziu, obosit. Turbam când se apropia ora de întoarcere acasă cu sărutul pe obraz devenit obişnuinţă, cum obişnuinţă, laitmotiv, era întrebarea: ce ai făcut azi? după care făcea un duş, mânca, lua o carte şi se băga în pat.

— Bine, dar sunt atâtea lucruri de văzut într-un oraş nou, necunoscut?

— Expoziţiile ocazionale, muzeele nu-ţi pot ocupa tot timpul, te saturi. Raidurile prin magazine mă exasperau, cu atât mai mult cu cât aveam mereu sentimentul că sunt urmărită. Odată, într-o sâmbătă, am plecat la nişte prieteni de ai lui, aveau o cabană, undeva la poalele munţilor. La o bifurcaţie am luat-o la dreapta. În spatele nostru am remarcat o maşină care ne semnaliza. Adrian a oprit şi a coborât. L-am văzut discutând cu conducătorul celeilalte maşini, au râs, şi-au strâns mâinile şi Adrian a întors maşina. Greşisem drumul, trebuia să o luăm la stânga. El era liniştit şi-i dădea dreptate celuilalt, îi chiar mulţumea că-l scutise de o sută de kilometri făcuţi inutil.

— Cine era şoferul?

— Nu ştiu. Adrian a râs şi mi-a spus doar atât: „Era îngerul meu păzitor”.

— De ce aţi divorţat?

— Am vrut să văd cum e să fii singură cu adevărat, cum e singurătatea în doi aflasem. Când aveam musafiri venea, stătea câteva minute, ne acorda, vezi doamne, nonă, muritorilor de rând ceva din timpul lui de aur, după care intra în birou şi nu-l mai vedea nimeni. Dacă intram în birou să-i spun ceva, îşi punea cotul pe ceea ce lucra, aşa

cum fac tocilarii şi egoiştii, mă asculta şi în final îmi zicea: „Faci cum vrei şi crezi tu că-i bine”. Aşa că am făcut cum am vrut eu şi e foarte bine.

— În timpul divorţului nu aţi încercat să aplanaţi lucrurile?

— Adrian nu s-a prezentat la proces, deşi era în ţară. Nu am vorbit cu el niciodată de atunci. Uneori îl mai văd pe stradă când merg cu treburi. Am auzit că a avut un accident, în rest nu ştiu nimic. Ce face?

— Ce să facă? E tot pe coclauri sau în laborator. Aveţi o casă frumoasă.

— Munca noastră pe trei ani e băgată aici, plus ce au vândut bătrânii acasă.

— Trei ani?

— După divorţ m-am transferat aici şi m-am recăsătorit, asta voiaţi să ştiţi, nu?

— Ca să fiu sincer, da. De ce nu aţi făcut un copil cu Adrian, poate el ar fi schimbat situaţia?

— Copiii nu se fac de una singură, iar de schimbat nu «în fi schimbat nimic.

— Şi acum, când bănuiesc că aveţi tot ce v-aţi dorit7

— După unii şi în cealaltă căsătorie am avut tot ce mi-am dorit, dar „totul” acela, după mine, nu se limitează la covoare, argintărie, bani mai e nevoie şi de altceva. Or, acel altceva de la un moment dat nu a mai existat. Acum avem încă multe de făcut, vin ei şi copiii la timpul lor.

— Spuneţi-mi, poate după atâta timp ştiţi, v-aţi dat seama, vreau să zic, când a venit acel moment?

— Când a refuzat ca eu să lucrez cu el şi a preferat-o pe şleampăta aia cu copil.

— Nu v-aţi gândit niciodată că el a avut dreptate, că a evitat astfel unele lucruri neplăcute care, probabil, s-ar fi creat, el fiind şeful laboratorului unde urma să lucraţi şi dumneavoastră?

— O supoziţie valabilă pentru alţii, nu şi pentru mine.

Adevărul e că a preferat să mă ştie acolo la abator, în miros şi mizerie, ca să aibă el libertatea lui, să nu ştiu ce face, la ce lucrează.

— Bănuiesc că aţi ştiut, totuşi?

— De atunci nu m-a mai interesat nimic în ce-l priveşte. Voise libertate, i-am dat-o. E târziu şi mai am de făcut nişte drumuri în oraş.

— Mă iertaţi, am uitat că timpul trece.

— Am şi eu o întrebare: de ce nu aţi mers la tribunal să aflaţi de ce am divorţat?

— Hârtiile, scumpă doamnă, mie nu-mi spun nimic, oamenii îmi spun mai mult.

— Mai mult chiar decât vor?

— Să nu mă înţelegeţi greşit: prefer să discut cu oamenii decât să scutur praful de pe nişte dosare. Nu suport praful, care oricum îţi intră şi în ochi. Bună ziua şi încă o dată vă cer scuze pentru vizita mea inoportună, dacă aş fi ştiut că lucraţi la casă aş fi amânat-o pe altă dată.

În drum spre casă Stăncioiu îşi aminti de Dan, el avea marele dar de a-i tămădui pe cei cărora li s-a aruncat praf în ochi, lui i se aruncase un pic, nu ştia cât, dar simţea şi între dinţii ce scrâşneau urme invizibile de nisip fin. Curiozitatea îl adusese aici, voise să vadă cu ochii lui cum arată o piază rea.

În jurul bazinului, pe plajă, era un continuu du-te-vino: unii intrau, alţii ieşeau din apă, stropind în jur. Practic era imposibil de făcut plajă jos, de aceea prevăzătorii se grăbeau să ocupe un loc sus, pe acoperiş. Soarele ardea. De peste deal nori negri veneau să acopere cerul, dar nimeni nu-i lua în seamă.

Un râs chicotit îi atrase atenţia. Încet, se ridică în şezut, îşi cuprinse cu braţele genunchii şi se uită pustiu peste bazin, peste oamenii întinşi pe pături, pe prosoape. Nu departe o văzu pe „draga mea”. Era împreună cu

„Berbecul 11. Bărbatul îi pulveriza pe corp o soluţie „Ecran”, iar ea îi povestea ceva, râzând. Totuşi, Berbecul nu o asculta, atenţia îi era îndreptată în altă direcţie; simularea, însă, era perfectă.

Ria îşi aranja ochelarii strângând între degete rama dreaptă.

Alături de ei, pe pătură, doi tineri jucau cărţi, fapt ce nu-i împiedica să se uite la picioarele femeii, care le surprinsese privirea şi râdea alintat. Cel care făcea cărţile întrebă:

— Şefule, facem un 51?

— De acord. Dacă doamna Sorina doreşte să joace, atunci facem 101. Jucaţi?

— A, nu, vreau să mai prind puţin soare, cerul s-a acoperit de nori, sper să nu plouă.

— Nicio grijă, aici nu va ploua, poate în altă parte.

— Oricum, nu joc. Chibiţez.

— Am o idee. Până vine Pepsi-Cola am să o rog pe colega dumneavoastră de cameră să ne ţină mâna a patra.

— Muta?! Nu te uiţi la ea, săraca, ce figură are? Costumul e de pe vremea bunicii mele, când făcea plajă la cazinoul din Constanţa, dar i se potriveşte de minune. Dezagreabilă femeie. Ştii, matale, cum îţi zice?

— Îmi spuneţi când mă întorc. Încerc.

— Fii te rog galant, îţi îngădui să-i faci şi curte.

Flatat, bărbatul se aplecă, îi sărută mâna insinuant, apoi se îndreptă spre Ria. Ceilalţi simulează jocul, atenţia le este îndreptată înspre prosopul Riei, avizi de-a nu pierde nimic.

— Sărut-mâinile! Cuvintele sunară ca două bile pocnite la biliard.

Ria ridică capul, îşi corectează poziţia ochelarilor cu ticul obişnuit celor ce poartă ochelari, mâna dreaptă întârzie puţin pe ramă, apoi revine peste mâna stângă ce îmbrăţişează genunchii. Pe ceafă simte lanţul ochelarilor,

fierbinte, în pendulările pe care le face.

— Bună ziua, domnule Duică. S-a întâmplat ceva?

— Întrebarea asta mă dezarmează, e rece, distantă. Pentru dumnezeu, altceva nu ştiţi să le spuneţi oamenilor?! vorbind, Duică se lăsă uşor în jos, acum o putea privi în ochi, de aproape.

— În spital, domnule Duică, dacă voiai să ştii ce se mai întâmplă afară, în oraş, aiurea, ţi se răspundea invariabil: s-a întâmplat ceva? întrebarea era de fapt un răspuns bun la toate: te doare ceva? ai nevoie de ceva? nu a fost bun tratamentul sau mâncarea? Cu timpul am renunţat la încercările mele de-a lega o discuţie cu cineva. Faza grea a trecut, m-am obişnuit şi am descoperit că eu am multe să-mi spun şi nu mai simt nevoia să comunic cu ceilalţi.

— Ar trebui să vă gândiţi bine, nu cumva faza aceasta e mai rea?

— Eu mă simt bine, în rest nu mă interesează.

— Acum sunteţi printre oameni, de ce nu încercaţi să vă apropiaţi de ei? Eu, colegii mei, Sorina am fi încântaţi să veniţi cu noi, să jucăm un şeptic, să ne plimbăm.

— Îmi cereţi să mă apropii de oameni, iar dumneavoastră veniţi să mă chemaţi pentru că, întâmplător, vă lipseşte cel de al patrulea partener, atât şi nimic mai mult. E penibil. Evident, eu sunt într-o situaţie penibilă din care nu pot ieşi decât refuzându-vă. De fapt, demersul e inutil, prietenul dumneavoastră urcă scările.

Duică se întoarce, se ridică şi-l vede pe Eugen urcând. Întors cu spatele la Ria îl aşteaptă pe Eugen cu mâna întinsă.

— Te salut, maestre! Hai să facem un şeptic.

Eugen îi arată prin semne pe Ria, în timp ce Duică face o mutră de greaţă, de scârbă.

— Du-mi hainele, vin şi eu imediat. Vreau să o salut întâi pe singuratica doamnă, care, ca toate femeile, are

idei puţine, dar fixe. În plus, sunt curios ca un Sconcs dacă nu s-a întâmplat între timp o minune mică, mică, care să-i fi schimbat sentimentele faţă de noi; ieri, bănuiesc, tăceam parte din categoria lucrurilor ce nu-i plac. Oare ce-i place?

— Întreab-o singur, mie mii-a ajuns până aici conversaţia avută, şi Duică arătă cu mâna undeva deasupra capului. Te las, compania este de neinvidiat.

Ria îi ascultă nemişcată, ca şi cum nimic din ceea ce se discuta nu ar fi privit-o. Eugen aşteptă ca inginerul să-şi reia locul pe pătură victorios:

— Iubito, începu Eugen, făcând pe îndrăgostitul-măseânci.

— Nu suport tâmpeniile! Vă rog să vă controlaţi, e lume aici, iar eu nu sunt măscăriciul dumneavoastră şi al prietenilor dumneavoastră. Am crezut că aseară ne-am spus tot ce aveam de spus. Vă rog să plecaţi.

— Bine, dar ne-aţi promis că veţi veni cu noi la o plimbare. Prietenii mei sunt nişte oameni adorabili, vă pot oferi o companie plăcută, oricum e altceva decât să staţi aici singură pe pătură!

Pentru a scurta, a încheia situaţia penibilă creată, Ria se ridică şi se îndreptă spre treptele ce duceau jos, pe plajă, la bazin. În spate, îl mai auzi pe măscărici:

— Adio, zise contele după ce-şi trase un glonte în gură!

Hohotele de râs o urmăriră până coborî şi se pierdu în mulţime.

— E de spaimă! Eu cred că nu-i normală, spitalul a tâmpit-o în loc să o facă bine, zise Duică.

— Fiecare om cu chichiţele şi cu stolul lui de porumbei, ce poţi să-i faci. Lăsaţi-o în pace, spuse neutru Eugen, cu muţii nu te poţi înţelege.

— Dar chiar e mută? întrebă un coleg de al inginerului.

Un nou hohot de râs tălăzui acoperişul-plajă,

făcându-i pe cei din jur să se uite dezaprobator.

— Nici vorbă, dar e capabilă să tacă ore în şir, ori eu sunt un om comunicativ, pur şi simplu nu mai suport. În afară de bună ziua nu-mi spune nimic. Am vorbit cu o doamnă, dintr-o cameră vecină, şi am să mă mut. îi fac şi ei un serviciu, scapă de bătrâna aia care n-are somn şi stă toată ziua pe coridor. Nici aia nu-i în toate minţile, auziţi ce lipsă de bun simţ: mănâncă în cameră ceapă cu brânză. Vă daţi seama că pe căldura asta e un miros groaznic acolo. Deseară sărbătorim evenimentul, sunteţi invitaţii mei. Totodată, vă fac şi vouă un serviciu, nu mai aveţi obligaţia să fiţi amabili cu ea.

— I-aţi spus că vă mutaţi? Totuşi, gestul e ofensator, zise unul dintre băieţi.

— Nici nu mă gândesc să-i spun, pusă în faţa faptului împlinit comentariile sunt inutile. Dacă mă gândesc bine, îi fac chiar ei un serviciu. Singurul om cu care am văzut-o discutând e femeia aceea, le ofer deci prilejul de a mânca ceapă câtă vor şi să discute despre rântaş, pentru că despre altceva nu o văd capabilă să discute.

— Sunteţi generoasă, tuturor le doriţi numai şi numai binele, ÎI invidiez pe soţul dumneavoastră, credeţi-mă.

— Compliment sau impertinenţă? îi tăie Sorina replica inginerului.

— Faţă de dumneavoastră nu-mi permit nicio nepoliteţe, vorbele mele sunt o mărturie a sentimentelor de preţuire pe care vi le port.

— Nu ai reuşit să mă convingi, sper să te conving eu în schimb că am dreptate în dorinţa mea de a mă muta. Să-ţi spun ce zice, despre mata, muta? După părerea ei ai fi avut mari şanse să devii un bărbat bine, dar Dumnezeu sau natura a încurcat puţin lucrurile în bucătăria lor şi nu te-a asamblat proporţional, aşa că a ieşit un berbec. Berbece, îţi zice! Hai, de ce ai încremenit, spune-mi că sunt generoasă! Ce vă uitaţi toţi la mine aşa, nu eu am făcut

remarca, eu doar v-am relatat-o!

Vorbele aruncate de Sorina loviră dur, implacabil. Toţi tăceau, jenaţi, căutând pe pătură sau în ei un pai, un fir de ceapa ciorilor salvator. Eugen simţi miros de ars, de foc pârjolitor din care nimeni şi nimic nu o mai puteau salva pe Ria, chiar dacă ea se bălăcea în bazin ca o raţă. Mâinile inginerului strângeau convulsiv cărţile de joc, îndoindu-le, mototolindu-le.

— Probabil a fost o glumă, doamnă Sorina, pe care acum la supărare aţi relatat-o îngroşând nuanţele. Recunosc, e o glumă proastă, dar nu trebuie să-i dăm atenţie, să ne stricăm buna dispoziţie. Hai, bătrâne, nu te coborî la o glumă. Intervenţia lui Eugen le aduse tuturor respiraţia, le insuflă din nou viaţă statuilor de piatră de până atunci.

— Şi ziceaţi că-i mută?! Mută, dar gura-i umblă al dracului, ca ferăstrăul. Vreau să mă conving cum stă chestia. Relule, vino să o aruncăm în bazin, să vedem, urlă sau nu.

— Lăsaţi-o în pace, spuse inginerul. Va crede că o aruncaţi pentru că a refuzat să joace şeptic, iar eu doresc să ştie exact pentru ce e pedepsită. Şi glumele proaste se plătesc.

— Şefule, asta e distracţia noastră, restul te priveşte ce ai să faci, cum ai s-o pedepseşti.

Inginerul se uită la el, la Eugen, asupra lui întârziind mai mult privirea iscoditoare, suspicioasă. Eugen i-o întoarse zâmbmd.

— Cu o condiţie, zise Duică în sfârşit, supunem la vot iniţiativa voastră. Dacă ea va întruni adeziunea tuturor, aceasta va fi şi pedeapsa mea. Cine e de acord? întrebă el uitându-se insistent la Eugen.

„Zarurile nu eu le-am aruncat”, îşi zise Eugen şi ridică mâna alături de ceilalţi.

— Aveţi grijă, însă, cum o aruncaţi, să nu dăm de

dracu’ dintr-o joacă, le atrase atenţia Duică.

— Nu e o joacă ceea ce vreţi să faceţi, ci o crimă. Adineaori am auzit-o spunându-vă că a stat în spital. E neomenesc ca pentru o glumă să faceţi o faptă regretabilă, spuse un bărbat ce stătea, pe o saltea pneumatică, alături de ei.

„Există undeva o speranţă? 44

— Soarele e de vină, v-a bătut în cap şi nu mai ştiţi unde e pătrăţica dumneavoastră, zise Relu. Gata, mergem să facem baie, n-avem dreptul nene? Uite, frate, la pirpiriu ce le vede? E pătrăţica matale?

Bărbatul nu le răspunse, îşi aşeză alături cartea şi privi peste oameni. Cei doi coborâră râzând.

Eugen o văzu pe Ria ieşind din bazin, îşi răsucea părul ud, nebănuind nimic din ceea ce urma să se întâmple. Inginerul şi Sorina aşteptau ca pe jăratic numărul. Dintre două rele, Eugen recunoscu că aruncatul în apă era mai puţin grav, decât cine ştie ce mai inventa Duică.

Băieţii erau aproape de Ria. Unul o cuprinse brusc, din spate, de sub braţe, celălalt îi ridică picioarele.

„N-au lovit-o, se poate apăra, mâinile le are libere, îl poate prinde de gât, iar picioarele puţin îndoite pot izbi.

De ce acceptă balansul? De ce nu se apără? De ce? Acum, fii deşteaptă, fă-te ghem! Fă-te pasăre şi ţipă. Ţipă! „Ţipătul femeii le produse un fior de spaimă, pielea de pe corp se încreţi, ca în preajma unui pericol. Ria reveni după câteva secunde la suprafaţă, din nouunţ ipăt îi făcu să tresară. Oamenii din bazin şi de pe plajă nu ştiau ce se întâmplase. Unii văzuseră aruncarea, dar crezuseră cu toţii că e o glumă între prieteni, ceilalţi nu dăduseră atenţie incidentului, nu-i implica.

Odată stins şi cel de al doilea ţipăt, toţi se întoarseră în apa aceea dulce, călduţă din ei, în nepăsare, loviţi de soarele înşelător în moalele capului, în prostia corpului

destins şi în pielea mătăsoasă, sau zbârcită, dar care nu-i mai avertiza că sunt în pericol. Doar un vlăjgan, înalt şi subţire ca un plop tânăr, sărise în apă, înotase până la Ria şi acum o ajuta să iasă din bazin. Mâinile puştiului mai mult o încurcau, dar era acolo lângă ea şi asta era bine.

Inginerul se străduia să îndrepte cărţile de joc, ceea ce se petrecea jos nu-l mai interesa.

— Gata. Aveţi de la mine un Porto, iar băieţii, trei zile de plajă.

— Nu-i gata, spuse Sorina, încet.

Executorii se transformară în viitori executanţi. Bărbatul ce stătuse lângă ei, pirpiriul, Eugen îl recunoscu după slip, îi ţinea, în mod ciudat, de gât. Absorbiţi de ceea ce se petrecuse, nu-l observaseră plecând.

— Haideţi să vedem ce se întâmplă, spuse Sorina.

— Nu coborâm, ne uităm de pe balustradă, o aduse la ordine Duică.

Un chiot de joacă, produs prin eliminarea aerului printre buzele aflate în reverberaţie, un chiot de început de horă sau de joacă răsună de undeva din apropierea duşurilor. Într-o secundă grupul celor trei fu înconjurat de alţi şapte plopi înalţi şi tineri.

Lui Eugen nu-i plăcu. Tăvălugul nu mai putea fi oprit. Văzându-se înconjurat, bărbatul le dădu drumul celor doi, care, crezându-se salvaţi, voiră să plece, căutând un loc mai puţin periculos, printre cei doi mai mici, nişte puşti inofensivi. Masându-şi gâtul se îndreptară spre ei, dar se opriră brusc la cuvintele lui Nichipercea.

— Nu vă sfătuiesc să treceţi pe aici, chiar dacă eu am numai argint. Cu ăla de a luat aurul m-am bătut, nu înţeleg de ce să nu mă bat şi cu voi? Prof. ce se dansează aici?

— Băieţi, asta e pătrăţica mea, aşa că voi staţi pe margine şi priviţi. Facem o lecţie practică de maniere elegante.

— Dom’le, a fost o glumă, zise gâtuit Relu.

— Exact asta vreau să fac şi eu, să glumesc. De ce nu-mi daţi voie? Zicând şi făcând.

Un pumn lovi plexul lui Relu. Se auzi un oh, corpul se îndoi, apoi picioarele, şi pământul e aproape, numai noi uităm uneori că-l călcăm în picioare.

— Pe tine nu te lovesc, ţi-am dat o lecţie de ce poate să se întâmple dacă îmi mai apăreţi în cale, mie, băieţilor şi îndeosebi femeii. Ia-l şi fă-i un duş, înainte de asta uită-te bine la băieţi, nu cumva vreodată să ajungi printre picioarele lor, au tendoane bune.

— Prof. facem o sută de flotări, dar lasă-ne să-l azvârlim în bazin.

— O sută de flotări veţi executa oricum, la ora asta trebuia să fiţi la masă.

— Facem două sute! Suntem seria a doua la masă, deci peste o oră.

— Nu. Ia-ţi, frate, sacul de aici că am terminat. Când îşi revine îi povesteşti ce-i de povestit, căci de aceea te-am lăsat viu şi nevătămat, ca să povesteşti.

Băieţii îl ridicară pe Relu şi i-l dădură.

— Tinu, ajut-o pe femeie să-şi strângă lucrurile. Îţi mulţumesc pentru intervenţie.

— Prof. ai insolaţie?!

— Sac de antrenament te fac. Unde vă sunt chimonourile şi unde e Popică cel mic?

— De serviciu. Fără flotări! Am tras la sorţi ordinea, el a căzut primul.

— Sunteţi nebuni?! Cum aţi îndrăznit să-i daţi lui tot echipamentul, nu v-aţi uitat la măgar când l-aţi încărcat?

— Prof. dacă nu l-am fi inclus în tragerea la sorţi ar fi făcut istericale, ne-ar fi turnat la mama că nu i-am dat atenţie. Măgarul sub samar îşi bătea joc de noi că n-am fost capabili să ne spălăm chimonourile, că jegul atârnă greu, că…

— E în regulă, veniţi după mine.

— Dans, băieţi!

Văzându-i că vin sus, inginerul, Sorina şi Eugen reveniră la pături. Marşul celor opt nu prevestea nimic bun.

— Eu plec, zise Sorina. Am de dat un telefon.

— Linişteşte-te, nu pleci nicăieri, am votat toţi, toţi suportăm consecinţele!

Duritatea din glasul lui Duică o opri pe Sorina din strânsul lucrurilor, inutil, de altfel, pentru că cei opt erau în faţa lor.

— Băieţi, uitaţi-vă bine şi la ăştia!

— Prof. avem voie să ne uităm şi după femei?

— O sută de genuflexiuni pentru intervenţie neavenită.

— Nu merită oboseala!

— Prezentaţi-vă!

— Cum?

— Cât mai elegant, dar să nu vă uite numele.

— O.K! Eu sunt Cavalerul, argint, spuse plopul cel înalt şi subţire. Acum vă rog respectuos să-mi permiteţi să plec, o femeie minunată mă aşteaptă.

— Eu sunt Bărbosul. Locul IV.

Eugen zâmbi: primul ras, prima barbă.

— Eu sunt Spânul, nu din poveste, din realitate. Locul VI.

— Eu: Clasa muncitoare. Argint.

— Studenţimea română, şansele sunt de partea noastră.

— Noi: tinerele speranţe, deocamdată un bronz. El este Popică II, eu Popică I, Popică III lipseşte, dar vă promit solemn că la prima noastră întâlnire, o dorim cu toţii întâmplătoare, o să vi-l prezentăm.

— Sunteţi liberi. Cavalerul să mă aştepte cu femeia la maşină.

— Dar prezentarea nu-i completă, Prof!

— Întotdeauna v-am spus că nu e bine să vă încărcaţi memoria cu lucruri inutile. Nu are nicio importanţă cum se numesc, important e cum arată omul şi mai ales ce face. La masă.

— Ce-au, Prof!

— Ce-au!

Sub tălpile lor tremura acoperişul, asemeni pământului sub picioarele unor mânji în libertate.

— Subalternii dumneavoastră mi-au atras atenţia că aici nu-i pătrăţica mea. Am recunoscut, în sinea mea, că au dreptate, încă nu făcuseră nimic, dar acolo jos, după ce au aruncat-o pe femeie, era pătrăţica mea. Atacarea oamenilor singuri, bătrâni, femei sau copii este inumană, îmi repugnă. Poleiala dată acestor acţiuni, vezi, frate, că e o glumă, o joacă are în ea o doză de sinistru, calculul nu este exclus. Iar voi aţi calculat totul. De ce nu v-aţi apărat subalternii? Pe mine nu chiotul de adunare, de pericol dat de copii m-a oprit, ci v-am aşteptat pe dumneavoastră să coborâţi! V-a fost frică sau aţi evitat complicaţiile gândindu-vă că nu era exclusă posibilitatea venirii organelor de miliţie? În cel de al doilea caz nu cred, eu le-aş fi declarat că e o glumă, o joacă de bărbaţi şi m-ar fi crezut, am încă autoritate morală, iar vorbele şi faptele mele au credit în faţa tuturor. Laşii sunt o specie periculoasă, îndeosebi atunci când actele lor dictatoriale sunt blindate de un scaun de şef. După cele întâmplate nu este exclus ca în faţa subalternilor să nu mai aveţi niciun credit, lecţia pe care au primit-o nu o vor uita. Dumneata de ce nu te-ai opus, pentru că, după câte am observat, femeia nu-ţi este chiar indiferentă?

Întrebarea adresată lui Eugen schimbă brusc direcţia de bătaie a vântului. „Foc, apă, foc!” Spusele bărbatului nu-l impresionaseră prea mult pe inginer, dar, odată pusă întrebarea, ochii, privirea pe sub sprâncene, fixă, trădau încordarea ce cuprinsese întregul corp. „Fântâna e adâncă,

Harap Alb, şi nu e plină cu apă, stai pe un butoi plin ochi cu o pulbere fină, pe care nu o poţi lua în mână să o răsfiri, să o prefiri. Foc?!”

— Niciodată nu am avut veleităţi de Făt-Frumos, salvator al prinţeselor din ghearele balaurilor. Dumneata şi cei şapte pitici aţi salvat-o pe Albă ca Zăpada de la înec, nu cu mărul, ci cu apă, apă, nu vă rămâne decât să sărbătoriţi evenimentul. În cazul în care nu-i măritată şi mata însurat, drept răsplată vă va lua de soţ şi veţi face o nuntă ca în poveşti. Cei 7 pitici, neavând barbă, se vor îmbrăca adecvat, cu chimonouri, eventual veţi împrumuta de la un teatru nişte bărbi lungi. Revenind la minunata realitate, la întrebare e simplu de răspuns: problema nu mă implica, ea a călcat în strâchini şi nu eu. Doriţi un alt răspuns la chestionare?

— Nu, îmi este suficient. Vreau nu vreau, trebuie să recunosc că răspunsul primit este identic cu al prietenu’

9 – Jocuri de copii lui dumitale care n-a scos un cuvânt, deşi el era implicat cu vârf şi îndesat în farsa sinistră pe care aţi pus-o la cale. E edificator răspunsul dumitale şi în ceea ce-i priveşte pe toţi ceilalţi, care au participat, ca spectatori, la pedepsirea unei femei, fără să mişte un deget. Eventual s-au întors de pe spate pe burtă, să nu vadă; nefiind implicaţi, să nu se implice văzând. De ajutor nici vorbă. Şi mai târziu, odată, când vor avea ei nevoie de un ajutor, vor fi scandalizaţi: unde sunt oamenii? vor întreba ei. Nicăieri. Oamenii fac plajă, închid uşile, ferestrele, pentru că o uşă sau o fereastră deschisă presupune existenţa unui om, dar nici ei nu vor să se implice şi închid totul, acolo nu e nimeni care să-ţi sară în ajutor.

— Ne ţineţi o lecţie de etică?

— În viaţa mea am făcut multe prostii, de ce nu aş ţine o lecţie de etică şi unor laşi prostiţi de soare şi de nepăsare? E prea târziu?! Băieţilor mei nu le-am ţinut

niciodată o lecţie de etică, i-am educat în acest spirit. I-am învăţat să vadă, să fie solidari, dar nu în prostie. Erau răsfiraţi pe toată plaja, totuşi au văzut: Cavalerul a sărit; la chiot toţi s-au grupat. Chiar dacă eu nu aş fi fost acolo, rezultatul ar fi fost acelaşi, probabil, însă, consecinţele ar fi fost altele. Închei, dar nu înainte de a vă atrage în mod serios atenţia că dacă de femeie se mai atinge cineva, fie şi cu o floare, va fi dezastru. Băieţii mei au tendoane bune şi o gardă de şapte pitici, ca ei, nu e uşor de spulberat. Atenţie, ei nu savurează glumele proaste!

Eugen se întinse pe prosop. Sprijinit în coate încerca să rupă un fir de aţă. Inginerul se apropie de el. Liniştea aşezată între ei, după plecarea profesorului, fu întreruptă de Sorina.

— Eu plec să dau un telefon, oricum nu mai e timp de plajă. Idiotul m-a agasat cu lecţia lui.

— Ne întâlnim deseară sau după-masă? întrebă Eugen.

— Sigur, dar numai deseară. După-masă mă mut, şi idioata asta va fi acolo. Sper să nu facă istericale.

— N-ai nicio grijă, va fi mai mută ca oricând, ai grijă însă ce vorbeşti, îi atrase atenţia Duică.

— Mă surprinzi; pentru a doua oară, azi, eşti nepoliticos cu mine, cum îţi permiţi să faci o astfel de remarcă?

— Acum nu ne mai lipseşte altceva decât să ne certam noi între noi. Trebuie să înţelegeţi exact situaţia, toţi suntem nervoşi, nu e cazul să ne facem imputări din nimicuri, doar suntem oameni mari, nu copii!

— Să nu se mai repete. Pa!

Inginerul nu-i dădu atenţie, îşi puse fruntea pe mâini şi mormăi în pătură:

— Şobolanii părăsesc corabia pe timp de furtună sau când se scufundă?! Tu nu pleci?

— Corabia e doar în derivă, se va redresa, iar norii

sunt trecători, nu prevestesc furtună, n-am niciun motiv să plec. S-a speriat, gândindu-se probabil la situaţia în care s-ar fi găsit dacă bairamul s-ar fi încheiat la miliţie. Cum i-ar fi explicat soţului ei cele întâmplate? În sfârşit, nu uita că soţul ei e cineva, are o funcţie, nu e un oricine ca noi.

— Vax! Duică se opri dintr-odată şi schimbă registrul: Te credeam un tip cu sfârlează, te iei după ce spune ea? Bag mâna în foc că, din ce ne debitează, nimic nu este adevărat, fabulează, e o mitomană. Mitomania e mai gravă decât boala şi corsetul nenorocitei ălei a, e mai periculoasă.

— Analizând ceea ce spui, am impresia că nu o agreezi, atunci de ce stai în preajma ei, îi cultivi prietenia?

— Fii serios! Nu e genul meu şi nu mi-am imaginat că-şi va întinde tentaculele asupra mea ca o caracatiţă. Să o fi văzut cum se alinta, ca o fetiţă, când am intrat peste ea în cameră. Ştii bine că nu m-am formalizat crezând că acolo stau două tipe pe care le cunoscusem mai înainte, aşa că am intrat. Surpriza a fost mare, mai ales mimarea surprizei, încercările mele de-a repara intrarea bruscă, ce să-ţi spun, doar ştii şi tu tot aurul pus pe masă!

— Sorina, în relatarea ei de azi, a schimbat puţin datele problemei. Colega ei de cameră pentru această intrare bruscă, cum singur recunoşti că a fost, ţi-a spus Berbece; ai intrat dând buzna ca un berbec. Garantez pentru asta, pentru rest nu, s-ar putea să fi zis. Din partea Sorinei a fost o impoliteţe în primul rând faţă de tine, oricum era o bârfă de muieri, fără importanţă, nu avea sens să o povestească.

— Tu de unde ştii?

— Mi-a povestit Sorina cum v-aţi cunoscut şi ce a zis colega ei când i-a relatat întâmplarea. Sorina habar nu avea şi nici acum nu ştie că noi împreună am pus totul la cale, mergând chiar pe cele două variante: fostele tale cunoştinţe sau babetele.

— Dacă aşa stau lucrurile, de ce nu ai contrazis-o?

— Ai încercat vreodată să-i reaminteşti unei femei vorbele spuse de ea cu o oră înainte, sau ai contrazis-o atunci când relata nişte fapte la care tu însuţi participaseşi, dar pe care nu le mai recunoşteai în versiunea prezentată de ea?

— Ferească sfântul? Mă crezi nebun să le reamintesc ce-au spus? Singura mea preocupare e să le fac să uite ce am spus eu şi nu să fac memorialistică de doi bani! înclin să cred varianta ta, e plauzibilă, de fapt aşa am intrat, ca un berbec. Mitomana, în ce prostie m-a azvârlit, iar eu ca un fraier am înghiţit momeala! Fecioara se grăbea să dea telefon, mă exasperează cu telefoanele ei, oare cui îi dă?

— Soţului sau copilului, ştiu eu, unor prieteni?!

— Paravan. Sunt curios să ştiu dacă-i spune soţului cu cine a venit în staţiune, poate-i spune şoferul şi-i face o bucurie, cât casă, blegului.

— Dacă există un şofer implicit există şi un şef?

— La Saivane! Ce, acolo, nu sunt şefi? Orice ai zice nu cred în ideea şefului nici tăiat, am eu goanga mea care-mi şopteşte că tipa minte de îngheaţă apele, de aceea cred varianta ta. Mutei nu-i merge mintea ca fierăstrăul, cum au crezut băieţii. Dacă-i acorzi un gram de atenţie eşti edificat, nu numai corpul, ci şi mintea o are strânsă în corset. Medicii au greşit dimensiunile corsetului. În schimb, mitomana bagă fitile.

— Goanga aia a ta ţi-a bâzâit cu cine a venit?

— Nu. Un prieten m-a văzut cu Sorina şi m-a avertizat, el mi-a spus de existenţa „nepotului”, alt grad de rudenie este exclus cu desăvârşire, în cazul de faţă. Un lucru nu pricep, de ce dracu’ dă atâtea telefoane, ce are să-şi spună prin telefon cu soţul? E foarte ciudată în privinţa telefoanelor şi când a venit la ştrand a mai dat un telefon, acum iar s-a dus să dea. Mă exasperează cu telefoanele ei. Facem mâine o excursie, îi propunem

deseară, să văd poate trăi fără telefon sau nu?!

Aroma ceaiului şi a cafelei, pregătite în două recipiente puse acum pe un stativ, umpleau holul, alungind pentru câteva minute mirosul de substanţe, aerul specific fiecărui laborator. Cu mişcări aduse din bucătăria de acasă sau învăţate şi descoperite aici, oamenii se pregătesc de pauza de masă, în linişte. Setul din pai de orez era aşezat în faţa câte unui scaun liber sau în faţa omului ce despacheta mâncarea. Se tăia pâine, se făceau tartine.

Dan venise la institut trimis fiind de către colonel ca să discute cu Rodica. Care din ele? Aici lucrau două: Rodica-mare şi Rodica-mică. Întrebat, colonelul îi spusese la telefon să o caute pe cea angajată în perioada când a avut copilul bolnav. După calculele lui Dan, trebuia să fie Rodica-mică; cealaltă avea deja copii mari.

Când totul fu gata se aşezară la masă, aşa cum se aşază oamenii când sunt pe câmp, la lucru. Rodica-mare îl văzu şi îi făcu semn să ia loc. Dintr-un cui luă cea de a şasea bucată din set şi i-o aşeză pe masă.

— Vă mulţumesc, nu mănânc. O cafea aş bea.

— Şeful nu-i aici, cu el aveţi treabă? întrebă unul din bărbaţi, ai cărui pantaloni, datorită lungimii lui, niciodată nu-i acopereau ciorapii.

— Ştiu. Cu doamna, cu Rodica-mică am treabă.

— Poftim, spuneţi.

— Lăsaţi, după ce mâncaţi.

Rodica-mică se uită la el, la ceilalţi şi începu să râdă în hohote. Bău apă de la chiuvetă, aduse un pahar plin şi îl puse pe masă.

— Nu vă supăraţi, dar eu zic să mă întrebaţi acum, când suntem cu toţii aici, pentru că mă cunosc, îi cunosc şi pe ei şi ştiu precis că nu veţi fi ieşit dumneavoastră din Institut şi eu le spun tot.

— A, nu, nu-i nimic secret, dar mă gândeam că e mai bine după ce mâncaţi, putem discuta altfel.

— Ea mănâncă puţin, însă pentru două tartine îi trebuie o jumătate de oră, aşa că începeţi, spuse lunganul.

— De când lucraţi aici?

— În 8 martie a împlinit cinci ani, am sărbătorit-o, răspunse în locul ei tot lunganul de Mircea.

— După aceea aţi plecat imediat pe teren, când?

— Peste două zile şi a venit după o Lună, aproape că uitasem de ea, spuse calm Sabin, mai luându-şi o tartină.

— Aţi avut copilul bolnav când v-aţi încadrat?

Se uitară unii la alţii, contrariaţi: uitaseră?

— Răzvan! Nu vă aduceţi aminte că Răzvan făcuse tuse convulsivă? Culmea e că nimeni n-a ştiut, medicul din sat a descoperit şi a avut grijă de el cât timp a stat Rodica la forări. A avut noroc ăla mic atunci, când s-au întors era ca un pepene.

De la începutul discuţiei Rodica-mică nu scosese niciun cuvânt, ceilalţi răspundeau în locul ei ca şi cum întrebările puse i-ar fi vizat pe ei direct.

— Dacă aţi avut copilul bolnav, de ce aţi acceptat să vă transferaţi imediat ştiind că veţi lipsi o lună de acasă?

— În discuţia pe care am avut-o cu Adrian, el mi-a spus clar: acum am nevoie urgentă de un om, şi urgenţe se vor mai ivi, vreau să ştiu dacă mă pot baza pe tine sau nu?! De două ori în viaţă am fost inspirată: o dată când m-am măritat şi a doua oară când am acceptat propunerea lui Adrian.

Peste câteva zile mi-am făcut bagajul: căţel, purcel, oliţă, copil, inclusiv soacra, fără de care nu aş fi făcut nimic. În prima săptămână, lui Răzvan i-a fost încă rău după care s-a liniştit, schimbarea de aer întremându-l şi pe el şi pe mama.

— Şeful cum a reacţionat când v-a văzut „bagajul44? Rodica râde, ceilalţi mustăcesc.

— Soacra mea a fost contrariată, la început, de modul cum ne trata, de atenţia acordată copilului şi nouă. De

atunci sunt cei mai buni prieteni, cred că, în afară de părinţii lui, soacra mea e singurul om căruia Adrian îi aduce lucruri din străinătate.

— Adăugaţi pe listă şi pe copilul meu, zise Dan mândru.

— Nu. Copiii au un regim special, ei primesc jucării, haine, preparate de mâncare, de lapte, toate minunile. Eu vorbeam de oamenii mari, sau există excepţii?

— Nici vorbă, totul se rezumă la copil. Am crezut ca vă aduce mici nimicuri, sunteţi aici două femei, nu?

— „Femeile de aceea au bărbaţi ca să le cumpere ce-şi doresc ele”. L-am citat pe şef. Acesta a fost răspunsul lui la o glumă de-a noastră. Rodica-mare şi-a trecut, o sârmă printr-un tub de hârtie de spectre şi l-a pus la gât. Şeful a văzut-o şi a înţeles, dar s-a simţit jignit.

Practic noi nu avem de ce ne plânge, pentru că ne aduce substanţe, soluţii, hârtie specială pentru spectre, instrumente, aparate. Laboratorul nostru este unul dintre cele mai dotate laboratoare din ţară. În plus, avem o bibliotecă aici, sau la el acasă unde găsim ultimele noutăţi din diverse domenii. Evident, pentru unii nu au valoare, pentru noi în schimb sunt o mină de aur.

— Uneori mai exagerează, nu? Mă refer la programul efectiv de lucru, chiar şi la ţinută.

— Glumiţi. Restul laboratoarelor ne invidiază, ei susţin că noi avem cel mai lejer orar din Institut. Şi e adevărat, într-un sens. Atunci când aveam de rezolvat o problemă, de găsit o soluţie mai bună, mai economică la un nou produs stăm aici zile întregi. Mergem acasă cu schimbul, ca să ne odihnim. Când totul e gata, facem ordine în laborator, închidem şi o săptămână nu ne vede nimeni. Ponderea contractelor încheiate de laboratorul nostru cu diferite întreprinderi are cota cea mai ridicată pe Institut. Glumele şi bancurile spuse aici şi în afară, apropo de ţinuta noastră în laborator, nu le mai ia nimeni în

seamă. Ne-au botezat „moaşele institutului14, din cauza halatelor şi a papucilor de papură, vezi doamne aşa poartă surorile în sala nou-născuţilor.

— Fii cinstit, Sabine, nu numai din cauza asta ne spun aşa, îl aduse la ordine Rodica-mică, ci şi pentru nopţile noastre petrecute în Institut când avem un contract greu sau urgent. Spun că noi clocim sau moşim oul lui Columb. Ei râd, spun bancuri, noi luăm premii, ei ne înjură şi totul e minunat şi frumos.

— Dar aici, în laborator, cum e viaţa? Vă întreb pentru că v-am privit pregătind masa şi nu ştiu de ce mi-am amintit de copilărie, de vremea când mergeam cu toţi ai casei la secerat, atunci eram în vacanţă, şi de amiază întindeam masa la capătul locului.

— Bănuiesc că scenele nu pot fi suprapuse, ce-i lipsea celei de azi? întrebă Sabin cu ochii mijiţi, întorşi eu am în urmă să caute o masă întinsă pe câmp.

— Mirosul de grâu dat în pârg, ulciorul cu apă…

— Ehei, unde sunt ulcioarele de altă dată?! Gata, bărbaţi, la legat snopii, eu strâng masa, spăl cuvele şi le pun la sterilizat.

— Apropo, unde e laboranta, în concediu?

— S-a transferat de la noi.

— De ce? întrebă Dan.

— Are un salar mai mare acolo, cu o sută de lei, şi speră să lucreze efectiv la analize, nu să spele toată ziua recipiente, cuve, containere. Trebuie înţeleasă, are şi ea dreptate, în şcoală a visat un pupitru de cercetare, noi nu i-am putut oferi aşa ceva. E deşteaptă, păcat că s-a înamorat chiar înaintea examenului de admitere şi nu a învăţat, dar dragostea e oarbă, nu vine după un anumit program, ci când vrea ea După cât se pare s-a dus dracului şi amorul, a căzut şi la examen, în orice caz în zilele astea, când a fost pe aici, era la pământ. Am vaga impresie că regretă plecarea. Oricum, dacă nu pleca singură, până la

urmă am fi fost noi nevoiţi să-i punem în vedere să-şi caute alt post, zise Rodica-mare.

Dan afla lucruri noi, surprinzătoare.

— S-a întâmplat ceva în laborator? A făcut ceva?

— Tocmai asta e că în ultima lună n-a făcut nimic, nu asculta, trântea vasele, nu era atentă la ce lucrează. Am dat vina pe amorul ei, dar într-o zi s-a înfuriat şi ne-a spus că nu mai spală, nu mai face nimic, ea, în fond, are o diplomă şi se angajează în altă parte. Adrian i-a găsit post şi s-a transferat.

— Acum ce o să faceţi, când angajaţi pe altcineva?

— E greu. Dacă luăm alta, de vârsta Mihaelei, păţim la fel; dacă luăm una de vârsta noastră se simte jignită; de una mai în vârstă ne este jenă să-i spunem: fă asta, fă cealaltă, explică Rodica-mică.

— Femeile noastre au nu numai pretenţii, ci şi complexe, după cum vedeţi e greu de găsit calea de mijloc, zise Sabin.

— Mihaela nu ar fi o soluţie fericită pentru toată lumea?

Toţi se foiesc pe scaune, îşi caută de lucru evitând să se uite unul la altul.

— Adevărul e că-i simţim lipsa, spuse încet lunganul, nu la spălat cum vă imaginaţi, ci aşa, ca om. Undeva am greşit şi noi, probabil ar fi trebuit să o lăsăm în pace un timp, să nu-i observăm greşelile, nu ştiu precis, dar repet, probabil ar fi depăşit faza proastă şi totul ar fi intrat în normal. Noul loc de muncă nu este o rezolvare pentru ea, dar tace şi rabdă. Cred că s-a întâmplat ceva cu ea şi nu vrea să spună nimănui, nici nouă, bărbaţilor, nici fetelor. Altă dată ne spunea până şi cele mai mici nimicuri, acum tăcea. Miercuri a fost pe la noi, la Institut, după ce a ieşit am văzut-o plângând, dar nu aşa oricum, ci în hohote, nu-şi imagina că o vede cineva.

— Şeful ce spune?

— Să avem răbdare, practic de aceea nici nu angajăm pe altcineva, deocamdată; ne descurcăm cum putem. El e convins că se va întoarce. Am discutat cu un chimist de la „Romaniţa* şi a spus că e mulţumit de ea, face absolut tot ce i se cere, dar are mereu aerul unui om ce vrea să se facă nevăzut, parcă îi este frică să nu greşească ceva, să nu supere pe nimeni, să nu i se facă vizibilă prezenţa. Ceea ce m-a surprins e faptul că nu discută cu nimeni nimic, or aici toată ziua vorbea, ea spunea că ne cântă şi ne descântă ca să nu asurzim, ca să nu uităm să vorbim după terminarea temei. Am cam alintat-o toţi, acolo oamenii au alte preocupări, alte prietenii, nu s-a adaptat. Nu ştim, dar bine nu-i nici pentru ea nici pentru noi. Vocea lui Mircea îi tulbură şi pe ceilalţi.

— Eu sunt străin de dumneavoastră, de Institut, ce-ar fi să vorbesc cu ea, fără a vă implica cu nimic, poate, poate o conving să se întoarcă?

Cinci perechi de ochi fericiţi îl priviră pe Dan, care sub razele astea de fericire se simţi dintr-odată mic: dacă nu va reuşi?

— Promit că voi încerca.

— În caz de reuşită, noi vă promitem o devastare a refrigeratorului, umplut de şef cu pepsi, acesta fiind sectorul lui în aprovizionare.

— Apropo de şef, se descurcă singur la Cenan?

— Analizele pe care urmează să le facă sunt de rutină, nu necesită prezenţa unui alt om, deoarece au fost făcute şi la celelalte izvoare şi cam ştim rezultatele. În cazul în care va avea nevoie de ajutor merge Ştefan, e rândul lui.

— Are la Cenan condiţii de lucru?

— Da, chiar în cadrul lotului este o baracă unde face analizele. Directorul staţiunii i-a pus la dispoziţie şi laboratorul farmaciei unde de asemenea poate lucra. La Cenan sunt condiţii de lucru, în alte părţi e mai greu.

— Atunci ce se întâmplă?

— Pe loc realizează analizele preliminare, după care, în continuare, aduce aici probele de apă. Dacă timpul de la containerizare până la efectuarea analizelor nu e mare. dacă drumul a fost bun, deci apa nu a suportat mari transformări, rezultatele obţinute în laborator au un coeficient de exactitate de 95 – 96%, barem acceptat pe tot globul.

— Sută la sută?

— Nu există. Apa ţâşnind sau curgând pe suprafaţa pământului suferă anumite transformări în contact cu straturile de pământ prin care a trecut, apoi cu aerul, uneori şi cu vasele în care e depozitată. Noi avem containere speciale, astfel evităm o nouă combinaţie a apei cu pereţii vasului. Mă rog, problemele sunt mai complexe, eu vi le-am spus aşa, în linii generale.

— Ca pentru profani. Oricum eu vă mulţumesc şi înainte de-a pleca aş vrea să-mi daţi adresa Mihaelei, poate am noroc, şi o ultimă întrebare pentru Rodica-mică, sau pentru toţi: atunci când Rodica-mică, cum îi spuneţi, a ocupat postul, au mai fost şi alte cereri, alte solicitări?

— Da. Rodica-mică ar trebui să nu audă pentru că, după ceea ce am să vă spun, o să ni se urce în cap. Noi am discutat în laborator toate cererile, pe majoritatea îi cunoşteam, ştiam ce au făcut până atunci, practic ce n-au făcut. Dintre toţi solicitanţii, Rodica-mică, deşi poate cea mai tânără, realizase ceva, îi umbla mintea, cum spunem noi, şi am hotărât, de comun acord, să o primim pe ea.

— S-a ţinut totuşi un concurs?

— Atunci se putea angaja şi numai prin concurs de *sete*, zise Rodica-mare.

— Bine, dar Adrian i-a spus că are nevoie urgentă de un om, când de fapt putea să amâne încadrarea până la vindecarea copilului?

— Adrian nu are nicio vină. Tot ce am făcut atunci a

fost un test, proba de foc a Rodicăi. Oamenii trebuie să fie avertizaţi chiar de la angajare că atunci când Institutul are nevoie de prezenţa lor, oriunde e nevoie, interesele Institutului au prioritate. Viaţa personală, familială o armonizăm cu aceea a Institutului. Poate părea o aberaţie ce spun eu, dar asta e viaţa noastră, gramul nostru de nebunie, dacă vă place. Rodica are dreptate când spune că a fost pentru a doua oară inspirată, dar nu trec prin proba focului pentru prima. Un bărbat care susţine o echipă de fotbal inexistentă, ăla…

— Mircea, ai timp dragă în noaptea revelionului. Dacă nu vă certaţi n-are sare revelionul.

— Nu înţeleg, spuse Dan dezorientat.

— Cât îl vedeţi de lung şi de bărbat, e ca o babă. toţi sunt la fel. Dacă nu facem revelionul numai între noi, ci invităm şi pe alţii, ei încep să se certe pe te miri ce absurdităţi. În urmă cu câţiva ani, de fapt, a fost u. timul revelion la care a participat Dora, toată noaptea s-au certat pe teme de istorie. Cu o lună înainte s-au apucat de învăţat, dar nu aşa, citeşti şi vezi tu ce rămâne, şi-au făcut fişe, au consultat ultimele contribuţii, interpretări, ce mai, puteau să-şi dea statul la istorie fără nicio problemă. Noi n-am ştiut nimic până după revelion, când ne-au arătat fişele. Nebunia, jocul a fost pentru Dora, nu o suportau şi, ca să evite o discuţie cu ea, s-au certat ei doi până la ziuă. Nici voce nu mai aveau. Era suficient ca unul să zică „Aşa-i că la Posada… Celălalt nu aştepta continuarea şi-l contrazicea: „Nu-i aşa. Atunci…” Evident ne-a atras şi pe noi disputa lor, le-am făcut jocul fără să ne dăm seama, iar ei se amuzau, spune Rodica-mare.

— Ce e soţul dumneavoastră? o întrebă Dan pe Rodica-mică.

— Inginer.

— Să nu vă imaginaţi că e „ingi-princi”, e un tip de milioane, fără el suntem legaţi de mâini şi de picioare când

se strică vreun aparat, dar are el nebunia cu echipa aia…

— Mircea, ai de la mine o lamă de ras, ţi-a crescut barba, îi spune Rodica-mică lunganului.

— Să lăsăm gluma, zise Dan, ştiaţi cumva că Dora a vrut să lucreze aici, cu dumneavoastră?

Un arc invizibil îi ridică pe toţi în picioare, singură Rodica-mică rămase pe scaun, uitându-se dezorientată la ei, la Dan.

— V-am întrebat ceva, reluă Dan discuţia.

Tăcerea lor era un răspuns ostentativ, dar nu explicit.

— De ce nu l-aţi întrebat pe Adrian? îi răspunse cu duritate Mircea.

— Până azi nu am ştiut de această dorinţă a Dorei.

— Adrian ne-a spus că are neplăceri acasă din cauza postului, dar că nu va ceda nici unei presiuni. Aveam nevoie de un om care să ne ajute, nu să ne încurce. El o cunoştea mai bine decât noi şi ştia că nu va face faţă. Ei = a prestigiul lui în joc. Iertându-i ei nişte lucruri, ar fi fost pus în situaţia de-a ne ierta şi nouă, până la dezastru drumul e scurt. El cerea muncă şi nu iertări penibile, iar ea n-a înţeles, se pare, nici azi situaţia reală, dacă ne întrebaţi acum. De climatul existent într-un loc de muncă, depind uneori şi rezultatele obţinute. Or, Dora avea pentru noi un uşor dispreţ, îşi încheie Sabin discursul.

— Iar noi pentru ea o dulce indiferenţă, asta ca să ne punem pe noi într-o lumină roz, căci altfel e cam albastră. Adevărul e că nu am privit cu ochi blânzi căsătoria lor rapidă, am bănuit-o pe Dora de meschinărie şi nu ne-am înşelat. Funcţia soţului a interesat-o mai mult decât omul pe care şi-l lua de soţ, n-a avut niciun sentiment pentru el, ci doar pentru funcţie, repet. Cât a fost posibil, continuă Mircea, ne-am evitat reciproc, ea şi noi, aşa cum am evitat posibilele destăinuiri ale lui Adrian. În chestiuni de acest gen nu există umeri disponibili pentru regrete. Proba focului nu e valabilă numai la ocuparea unui post, ci şi în

viaţă.

*

Maşina opri în dreptul scărilor, Ria coborî şi închise portiera. Palma lipită pe geam era un semn de mulţumire şi de liberă trecere. Două mâini ridicate îi răspunseră la salut şi maşina dispăru.

Pe băncile din faţa vilei, moara vorbelor în vânt era în plină activitate. Privirile aţintite asupra ei curioase, devoratoare, aveau un aer de superioritate şi de dispreţ. O femeie singură coborând dintr-o maşină, nevăzută până atunci, nu se poate bucura decât de dispreţ din partea puritanelor momâi, proaspăt îmbăiate şi masate.

„Dumnezeu cu voi şi dracul cu mine; despre el se zice că nu-i bun, dar are idei, de aceea îl prefer. Dumnezeul vostru, în marea lui bunătate, v-a dat un strat gros de osânză, ca să ţină, dar a greşit, doar şi el mai greşeşte din când în când, şi în loc să vi-l pună în alte părţi vi l-a aşezat pe creieri şi pe ochi. Acum degeaba vă uitaţi, tot nu vedeţi nimic decât prostia voastră şi gândurile voastre adormite de neputinţă, de lene. Măcinaţi, măcinaţi, bână nu va mai rămâne din cuvinte nimic, decât un oh perfid, salvator însă pentru voi”.

Aerul rece al holului îi potoli furia. Buna, nelipsita Buna, trichta în fotoliu.

— De ce nu stai afară, la aer, de ce stai singură? o întrebă Ria.

— Dar eu nu sunt singură, tu fată, niciodată, am eu ale mele gânduri de pot să umplu o lume cu ele. Nu-ţi fie cu supărare, dar te-am aşteptat, cu tine mai pot schimba o vorbă ca oamenii, cu alţii ce să-mi caut de lucru, ei le ştiu pe ale lor, eu pe ale mele.

— Hai înăuntru, nu mă simt prea bine şi femeile astea din vilă parcă n-au altceva de făcut decât să treacă prin ciur şi dirmon pe toţi care vin şi pleacă. Toată ziua toca-toca! Mă doare capul!

— Lasă-le, ce vrei să facă? Mâncare nu, treabă nu, dau şi ele drumul la gură, că de aia o au. Culcă-te un pic şi o să-ţi treacă. Poate te-o fi deocheat careva?

— Bună!!

— Tu nu crezi în boscoane şi în deochi, dar eu de multe ori le-am descântat la pruncii mei şi parcă le-am luat cu mâna durerea de cap. Rizi, tu, râzi, dar ai să vezi cum dispare durerea, s-au uitat la tine şi la tinereţea ta cu jind.

— Şi încă cum s-au mai uitat când am coborât din maşină…

Buna se uită la ea, îşi duce mâna la gură şi-şi şterge un zâmbet, dar ochii îl păstrează.

— Sigur te-au deocheat, asupra maşinii n-au putere, degeaba s-au uitat că nu mai au putere nici să se urce în ea, darmite să o deoache.

Ria se uită la rotirile prin cameră ale Bunei, care ia un pahar, îl umple cu apă şi stinge în el nouă chibrituri. În contact cu apa, beţele sfârâie, plutesc câteva secunde, apoi se depun în pahar. Buzele Bunei spun un descântec mut, mâna dreaptă oficiază slujbe, cruci deasupra paharului. Pe ţâţâna uşii pune câţiva stropi de apă, revine în cameră, face iar cruce asupra paharului şi suflă peşte el spre toate punctele cardinale. De pe masă mai ia ceva şi pune în pahar. Ria îi simte pe frunte, pe tâmple, pe obraji, pe ochi, pe gură degetul ud, răcoritor.

— Acuma bea, mai întâi trei guri, apoi încă trei şi încă trei, la sfârşit poţi să o bei toată.

Ria bea, se opreşte, gustul acrişor al apei o înviorează, încet, încet, bea toată apa.

— Eşti o vrăjitoare ultramodernă, Bună, nu te mai mulţumesc cărbunii stinşi, adaugi şi lămâie.

— Degeaba râzi, tu fată, dar bătrânii noştri au ştiut ei ceva, ceea ce noi nu mai ştim azi, despre cărbunii stinşi în apă, despre puterea apei tăiată de cărbunii aprinşi şi despre apa aceea nouă tămăduitoare pentru stomac şi

pentru cap. Voi ăştia tineri nu credeţi decât în pilule, ca ficiorul meu, ăla geamăn cu Petrea, el nu crede, dar ca să-mi facă mie plăcerea bea şi tace, ca şi doamna mea din cameră, asta nu tace ca să-mi facă mie plăcere, ci ca să văd eu că nu mă suferă, ea-i doamnă, iar eu sunt o ţărancă proastă cu care nu are ce vorbi. Vezi, eu în lumea asta n-am putut suferi slugile, domnii şi popii. Eu am fost slugă şi n-am vrut ca şi copiii mei să ajungă slugi, i-am învăţat carte, dar nu ca să se facă domni, ci să se facă oameni. Cartea pe mulţi i-a făcut domni, dar nu oameni, că au ajuns să uite şi cine le-a fost tată şi cine le-a fost mamă şi se ştiu numai pe ei t de parcă ar fi coborât dintr-un scrânciob de aur din cer singuri şi ai nimănui. Nu-i niciun bai că ei sunt singuri, dar aşa-i vor învăţa şi pe pruncii lor, de-i vor avea, să fie singuri, ca lupii. La bătrâneţe e greu singur, îţi rămâne doar pustia de gânduri din trecut, dacă le-ai avut şi le ai, dacă nu, poţi înnebuni de pustiul din jurul tău. Te mai doare capul? Eu nu cred că babele din drum ţi-au făcut tot răul, ci alţii mai în putere te-au speriat, nu tare, dar atât cât să te înfurii pe babe.

— Nişte tâmpiţi m-au aruncat în bazin.

— Doamne, fată, în multe te bagi. Tu n-ai bărbat, copii?

— Bine că mi-ai adus aminte, am uitat ceva. Se ridică din pat şi controlează geamantanul. Pieptenele era la locul lui, nu o interesa cât fusese mişcat, în schimb firul ei de păţiung şi blond, nu din piaptân, ci cel lipit cu salivă pe marginea geamantanului fusese rupt. Ieri avusese doaii impresia cât se umblase prin lucruri, acum avea certitudinea clară a controlului. Trucul cu firul de păr nu-i aparţinea, îi plăcuse însă şi în joacă îl aplicase, rezultatul era excelent. Ce căutase Sorina în geamantan? Ce o interesa? Cele câteva bluze sau unica ei rochie de keară, pusă în ultima clipă printre lucruri, ce-i puteau spune? Simplă curiozitate femeiască? Probabil, oricum lucrurile

murdare îi repugnau, avea nevoie dacă nu de un geamantan nou, atunci de unul curat.

„Bebelyşii nu se pot plimba cu un geamantan prin staţiune, e riscant, iar Buna n-are ce căuta la farmacie! Am nevoie de un om şi o maşină. La dom Buracu nu pot apela, el dacă află, ce şi cum, e capabil să mă strângă de gât fără remuşcări, se va simţi frustrat, minţit, deşi nu are dreptate, şi în alte condiţii m-aş fi purtat la fel, dar până îi explici râurile îşi pot schimba cursul. Singurul om capabil să mă scoată din încurcătură rămâne doctorul Radu Cristea”.

— Ce-i, Bună, ce te uiţi aşa la mine?

— Nimic, fată, mă uit şi eu şi. nu ştiu de unde să te apuc şi unde să-ţi găsesc locul şi sufletul tău neodihnit, că numai Petrea mai face aşa de nu-i pot umbla pe urma gândurilor lui acoperite de pleoape ca o perdea. Tu te ascunzi după ochelari şi nu te văd şi nu te pot prinde, chiar dacă întind mâna, ca acum, şi te ating şi ştiu că eşti lângă mine, dar eu ştiu şi simt că eşti plecată cu gândul în altă parte. Toată eşti risipă şi neodihnă, chiar şi tăcerile tale tot neodihnă se cheamă. Am…

Fraza fu ruptă de intrarea vijelioasă şi mută a Sorinei. Femeile se uitau la ea cum strânge patul, îl face balot, apoi îşi adună de pe etajera din baie lucrurile pe care le pune de-a valma într-o sacoşă. Hainele din dulap sunt îngrămădite în geamantan. Se mişcă prin cameră fără să le vadă, fără să le acorde nici cea mai mică atenţie, de parcă ar fi singură. Când totul e strâns, mai controlează o dată în baie, în cameră, apoi îşi ia hainele de pat şi iese.

— E deocheată, ea a pus prima mâna pe uşă şi la ea s-a dus tot răul, nu vezi cum umblă, parcă-i purtată de rele! Dar dacă se mută e bine. Tu fată, mă laşi să/vin aici cu tine, îţi mai descânt…

— Îmi mai povesteşti. Să vedem ce face, pe cine vrea să-mi aducă, apoi terminăm noi treaba începută de ea.

Sorina revine aducând alte haine de pat şi o plasă. Buna tresare, e plasa ei. Bucuroasă îşi aranjează patul.

— Aşa o doamnă n-am fost niciodată, am şi slugi nu oricum, ci doamne mari.

De afară, de lângă uşă, Sorina mai aduce un geamantan şi o plasă.

— V-am adus şi ceapa, aici puteţi mânca câtă vreţi.

Bum! Uşa vibrează câteva secunde până îşi găseşte locul şi liniştea.

— De rugat nu mă voi ruga lui Dumnezeu să-ţi dea sănătate, dar un mulţam tot îţi voi spune, că m-ai scăpat de un drac. Ceapă n-am pentru ce să mai mănânc, mi-am bătut destul joc de doamna, dar şi de mine, că numai eu ştiu ce rău îmi era după ce mâncam. A meritat însă batjocura, că prea n-avea ochi să mă vadă.

Sună telefonul. Colonelul Stăncioiu se uită la el furios, apoi ridică receptorul.

— V-am cerut să nu fim deranjaţi. Cine? Bine, dă-mi legătura. Cu mâna dreaptă îşi masează fruntea şi spune încet, temându-se parcă să nu declanşeze cu vorbele lui o catastrofă: Băieţi, vom avea o surpriză, exact ce ne lipsea în momentele astea. Se îndreaptă în scaun, iar mâna bate clapele invizibile ale unui pian dezacordat. Te salut, doctore! Spune-mi ce s-a întâmplat. Cum de unde ştiu? Simplu, niciodată nu m-ai sunat ca să mă întrebi de sănătate. Spune-mi ce a făcut nu Oana, ci latina? Lasă întrebările, după atâţia ani m-am obdşnuit, ea face totul. Cum? Mai există, domnule, praştii, nu s-au desfiinţat?! Nu, nu vreau să anulez sau să desfiinţez copilăria, au grijă alţii de problema asta. Da! Te ascut. E nebună! Altceva mai bun n-a găsit în basme? Bine, bine, ştiu, şi eu mai citesc, dar până acolo nu m-a dus mintea. Şi? Câte copci are? Să nu mă minţi că vin acolo şi-ţi aplic şi eu o pedeapsă <n basme. Trei? Excelent. Trebuie adusă aici, internată? Nu?! Ai nevoie de ceva medicamente? Nu?! E nebună! Eu ce să

fac? Nimic? Şi când o să afle o să urle ca o leoaică că sunt un dictator de suflete! Fii liniştit, nu pot veni acum nici de crapă inima în mine. Ai grijă de ea, doctore, că te fac statuie. Îţi mulţumesc! Totuşi, nu ai nevoie de ceva, căci va veni în vizită soţia mea, să schimbe aerul? Bun. Te salut!

Ţine încă receptorul în mână, fără să scoată un cuvânt, ceilalţi îl privesc întrebători, speriaţi. După câteva clipe, formează un număr. Bea apă, îşi mişcă capul de la stânga la dreapta, nu acceptă încă situaţia.

— Sărut mâna! Ce faci? Itamama am o rugăminte, nu te duci azi, dacă poţi acum, la Livezi? Eu am mult de lucru, n-am să prea vin acasă, nu te duci pentru câteva zile acolo? Nu s-a întâmplat nimic grav, dar mi-ar face plăcere să te duci, i-ai ajuta puţin pe bătrâni. N-are nimic grav, dragă. Mi-a spus doctorul. Da. Şi-a spart capul, are doar o copcă. îţi repet, nu-i nimic grav. Ce să duci? Goleşte frigiderul, eu şi aşa nu trec pe acasă. Mergi cu autobuzul, vezi la ce oră pleacă primul. Lasă-l, dragă, pe Eugen, ce, sunt copiii lui? N-are decât să urle, ce o să urle leoaica nu mă spală nici Jiul. Bine. Rezolv. Te mai rog două lucruri: nu-i telefona soră-mii şi, când ajungi, dă-mi un telefon imediat, nu fi zgârcită, plătesc eu. Întotdeauna eu plătesc. Îţi mulţumesc! Sărută-i pe copii.

Capul aplecat, dinţii muşcând buza inferioară, mâna încleştată pe receptor, toate la un loc nu prevestesc nimic bun.

— Dacă Eugen sau leoaica află ceva e bine să vă scrieţi cu mâna voastră, acum, demisia. În caz contrar vă dau eu afară fără nicio remuşcare. Sper că înţelegeţi exact situaţia. Eugen trebuie să rămână acolo unde este şi nu să umble după febleţuri. Dobitocul dracului, mai bine s-ar însura.

— Meciul s-a încheiat aprins, cu capete sparte? îndrăzni să întrebe Ţenţ pândind posibila piatră trimisă de colonel.

— Aiurea! A trecut Prinţesa la basme. Doamne, ce-i poate trece prin cap. E nebună de legat. Să vedeţi: toţi patru, că nu sunt mai puţini, au complotat ceva. Cineva a spus, deşi varianta aceasta nu o accept, bănuiesc că bunicii s-au prins, au ei antenele lor speciale, şi i-a pedepsit. Prinţesa s-a revoltat, i-a acuzat că au spus, că nu şi-au ţinut gura. Ceilalţi au negat şi atunci a avut minu

10 – Jocuri de copilnata idee de a trage toţi, deodată, cu praştia în sus/şi pe cine va lovi piatra acela e trădătorul. Subliniez, din momentul în care trăgeau trebuiau să se facă statui, nimeni nu avea voie să se mişte. A însemnat pietrele şi au tras. Evident, ceilalţi s-au mişcat, ea a rămas statuie. Nu piatra ei a lovit-o, ci alta, a ei a căzut, ca în basme, la picioarele zăpăcitei. Probabil doctorul m-a minţit, dacă spunea cinci îl credeam, trei nu. Nici Itamama nu m-a crezut când i-am spus una. îşi imaginează trei şi va descoperi cinci. Acum e linişte şi pace în casă. Prinţesa, cu minunata ei coroană, nu vorbeşte cu nimeni: de ce s-au mişcat? Pentru ea asta e important acum şi nu copcile. Am noroc cu doctorul, e un medic bun, altfel nu ştiu ce m-aş face. Vacanţele sunt pentru mine un chin, mereu fac ceva.

— De ce vă neliniştiţi, doar nu sunt copiii dumneavoastră?

— Dacă mai scoţi un cuvânt închizi urgent uşa pe dinafară!

— A trecut ea proba focului, dar acum, nişte copci? Un fleac, zise Staicu.

— Când a trecut proba focului şi în ce constă? Nu de alta, dar azi cineva, la Institut, mi-a vorbit de o probă *a* focului, spuse Dan.

— În vacanţa cealaltă. Au avut iarăşi o dispută şi, cum seara făcuseră foc în curte, le-a spus să treacă prin resturile rămase de la foc. Ea a trecut prima, a răscolit cu picioarele resturile şi s-a ars. Jos mai era spuză fierbinte.

— Proba focului la Institut e simbolică, dar cu

repercusiuni asupra probatorului: o trece – rămâne, nu, pleacă.

— Să o lăsăm pe Prinţesă cu basmele ei şi să revenim la ale noastre. Cum e basmul ăla cu angajarea femeii? Avea sau nu copilul bolnav?

— Da. Pe teren a plecat cu soacra şi copilul, spre norocul lui. Schimbarea de aer i-a rezolvat tusa convulsivă, pe care medicii de aici o puneau, fiind la început, pe seama unei răceli zdravene.

— E nebun prietenul tău. Dane?

— Din spusele colaboratorilor săi nu a reieşit, probabil toţi sunt nebuni, întrucât toţi au fost de acord cu angajarea femeii. Aşa stând lucruirle, nici ea nu e zdravănă la cap din moment ce a acceptat. Ascultând povestea Prinţesei, am avut pentru o clipă impresia că sunt tot la Institut, nimic nou sub soare, aceeaşi atmosferă, aceleaşi probleme, griji.

— Concluzia trasă ar fi că toţi suntem nebuni?!

— Nu. Concluzia exactă e că eu nu particip, nu sunt integrat într-o asemenea secţie sau laborator, ci rămân un simplu spectator ros de invidie.

— Exagerezi, nu eşti spectator, ci observator federal. Nu-ţi place denumirea? Spune-mi, de ce nu a angajat-o, la Institut, Adrian pe fosta lui soţie?

— Întrucât părţile implicate nu se suportau: ea ave i pentru ei un dulce dispreţ, iar ei pentru ea o dulce indiferenţă, drept pentru care s-au opus angajării ei la Institut. De fapt, nici Adrian nu a vrut.

— Ciudat om prietenul tău, pus în faţa alegerii: soţia sau Institutul, a ales Institutul, nu e chiar zdravăn orice ai zice. Mai am o întrebare, la care nu ştiu dacă-mi vei putea răspunde: ştii ceva de o plimbare a lor în străinătate, când un tip i-a oprit spunându-le că greşiseră drumul?

— Dacă v-a spus că era şi ea în maşină să ştiţi că minte. Adrian a fost singur, el ne-a povestit întâmplarea

făcând haz. Tipul respectiv era îngerul lui păzitor, dat nu de cer, ci de cei de la Institutul unde lucra. Lui Adrian i s-a părut firesc să aibă un înger păzitor, deoarece în Institut se efectuau cercetări de interes major pentru ţara respectivă, se investiseră sume importante, deci oamenii au luat şi măsuri de prevenire a eventualelor tentative de sustragere a documentelor, ei supravegheau chiar şi pe propriii lor salariaţi nu numai pe străinii ce lucrau în cadrul Institutului. Practica este întâlnită peste tot, fiecare îşi apără munca, rezultatele muncii; de ce să se trezească la un moment dat că produsul la care ei lucrau a apărut pe piaţă lansat de o altă firmă, despre care se ştie că nu avea şi nici nu are inclus în planul de cercetare produsul respectiv? Concurenţa este stimulatoare, spionajul industrial e o catastrofă pentru centrele de cercetare, de aceea se iau măsuri drastice. Dora vorbeşte prostii, fără să-şi dea seama. Probabil v-a spus că a fost şi ea urmărită. Nu cred, minte. Dar mai ştii, poate au luat şi ăia plasa ca şi naivul în materie de femei, care este Adrian, şi au crezut că aerul de prostie nu e chiar prostie, ci o inteligenţă bine camuflată. Însă eu personal nu cred că s-au lăsat păcăliţi ca prietenul meu, tâmpitul dracului, că altceva mai bun nu şi-a găsit să facă decât să se însoare peste noapte cu ea. Dacă l-aş fi cunoscut atunci, mă opuneam, nu-l lăsam.

— Mă bucur întotdeauna când aud cum se iubesc oamenii între ei, văd că şi tu o iubeşti tot atât de mult ca şi ceilalţi… Nu am ce face decât să merg pe mâna voastră, am încredere în părerile voastre, nu însă şi atunci când vorbiţi despre bărbatul care şi-a pierdut nevasta: trebuie căutat, chiar dacă maşina cu număr ciudat nu a fost semnalată în zona Cenanului.

Băieţi, ştiţi ce aş face eu dacă aş avea puteri depline, altfel spus dacă mi-aş putea permite să-mi fac de cap? Aş răscoli Cenanul, în două ore treaba ar fi terminată, dar cine-mi dă voie să fac aşa ceva? Ştiu precis că omul e

acolo, nu a plecat, dar cine e? Daciile roşii semnalate în Cenan sunt cuminţi, curate, cea pe care o căutăm noi nu a fost descoperită, deşi sunt capabil să trec şi eu proba focului în ideea că maşina este acolo, undeva, ascunsă, poate, dar este. Prietenul lui Eugen a fost trimis de către şeful lotului să-l caute pe Buracu, iar miercuri a intrat mai repede în schimb, aproape că a lucrat în două schimburi şi în cel de după-masă şi noaptea. El nu e bărbatul care şir-a pierdut nevasta, nu avea cum, din moment ce era cu Eugen la vânătoare de fuste.

Dan parcă maşina la începutul străzii, era imposibil să pătrundă mai departe prin noroiul frământat de camioanele grele şi autobasculante. Cei de la canalizare săpaseră şanţuri adânci pentru conducte, iar ploaia măcinase pământul prelingându-l în şanţ sau în stradă, unde maşinile îl purtaseră peste tot, umplând cu el gropile existente, băltite, măcinând şi mine înd din asfalt. Casa Mihaelei era undeva pe la mijlocul străzii. Peste tot, dincolo de garduri, în curţi, în grădini se simţea o mişcare, o fremătare. Grădinile nu mai fuseseră semănate, nici pomii îngrijiţi, celelalte nimicuri din jurul caselor fuseseră sparte, urma, nu peste mult timp, ca şi casele să fie dărâmate, în locul lor înălţându-se blocuri, un nou cartier.

Deşi amplasat în apropierea gării, cartierul era liniştit, pomii, foarte mulţi pomi, atenuau zgomotul. Dan descoperi plăcuţa cu numărul casei şi intră în curte. O potecă pietruită, străjuită de un gard viu, lega strada de casă.

Nu se simţea nicio mişcare, nici afară, nici înăuntru. Totuşi ea trebuia să fie acasă, lucra în schimbul de după masă, căci la Institut fusese miercuri dimineaţa, era de necrezut ca pentru o vizită de curtoazie să-şi fi cerut bilet de voie. Apăsă pe butonul soneriei, lăsând să sune lung.

După câteva minute, uşa se deschise atât cât îi permitea lanţul din interior. Dan o văzu pe Mihaela

ducându-şi mâna la gură, încercând să ascundă ah-ul surprizei.

— Bună, Mihaela, te-am speriat?

— Nu, vă deschid imediat, dar vă rog să aşteptaţi puţin ca să mă îmbrac.

Lanţul lovi marginea uşii care continuă să rămână întredeschisă. Dan intră după ce paşii se îndepărtară. Din hol o uşă dădea într-o cameră de zi, inundată de soare.

Îmbrăcată într-un capot lung de al maică-sii, cu părul legat cu un şnur, Mihaela reveni şi-l invită să ia loc.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea aranjându-şi faldurile capotului.

— Trebuia să se întâmple ceva, undeva? o întrebă la rându-i Dan, neslăbind-o din ochi, urmărindu-i mişcările precipitate, inutile.

— Nu, dar vizita dumneavoastră aici e pentru mine o surpriză. Sunteţi ultimul om la care mă aşteptam să mă viziteze. De ce aţi venit?

— Simplu. M-am întâlnit zilele trecute cu Mircea şi de la el am aflat că nu mai lucrezi cu ei, că ţi-ai cerut transferul. Din câte am înţeles lor le pare rău că ai plecat, aşa că neavând ce face m-am gândit să vorbesc cu tine, poate reuşesc eu să te conving să te întorci la Institut. Fii te rog atentă, dacă reuşesc, Mircea mi-a promis că facem un chef straşnic, devastează stocul de pepsi al şefului. Ce zici, ne destrăbălăm?

— Dacă numai pentru asta aţi venit, atunci răspunsul e nu. Nu mă întorc la Institut. Aici, la noul loc de muncă, am un salar mai mare, iar eu aeiim am nevoie de bani, cât mai mulţi bani. Că nu e aceeaşi atmosferă ca acolo, asta deja nu mă mai interesează, principalul sunt banii.

— Te căsătoreşti de ai nevoie de bani? Acum îmi aduc aminte că Mircea mi-a spus că ai un prieten…

— Mai exact v-a spus că am avut un prieten, că din cauza lui am neglijat pregătirea pentru examen, că din

cauza lui mi-am cerut, probabil, transferul etc. etc. Toate din cauza lui, nu? Vinovată sunt eu însă, numai eu şi prostia mea din cap. Mai am atâta drum de cinste în mine încât să recunosc că vina o port singură pentru toate oalele sparte, dacă nu chiar sparte, atunci lovite.

— Mihaela, de ce ai tu nevoie de bani?

— Dumneavoastră unde trăiţi? Cu ce trăiţi? Cu aer? De îmbrăcat vă îmbrăcaţi ca împăratul din poveste? Nu văd şi nu cred.

— Să zicem că momentan ai avut sau ai nevoie de bani, de ce nu le-ai spus? Sunt convins că te-ar fi ajutat. Şi apoi, mai există procentele ce vă revin din contractele încheiate peste planul de cercetare, deci practic nu văd cum tu nu te descurci cu banii.

— Eu vreau un ban sigur, lunar, nu omul care vine la sfântul aşteaptă. De altfel, nici nu cred că Mircea sau ceilalţi ar mai dori să mă întorc, ştiu sigur acest lucru. Nu pot uita privirile lor, încordarea şi aşteptarea lor, tresărirea care urma după ce aşezam un vas pe masa de laborator. Atunci trânteam totul, i-aş fi trântit şi pe ei numai să mă lase să plec. O să-mi spuneţi că de aceea nu au scos niciun cuvânt când eu trânteam şi spărgeam, pentru că m-au înţeles şi m-au lăsat în bobii mei. Eu nu de astfel de înţelegere aveam nevoie! Nici eu nu ştiu ce aş fi dorit, în orice caz nu de o înţelegere geamănă cu o conjuraţie a tăcerii aveam nevoie atunci, ci de altceva.

— De o bătaie soră geamănă cu moartea cred că aveai nevoie, iar ei proştii nu s-au priceput, au uitat că au fost tineri.

— Sunt încă tineri, uneori mai tineri decât mine, care sunt, după ani, cea mai tânără dintre ei, de o bătaie tot aş fi avut nevoie.

— Timpul nu-i încă trecut, întoarce-te şi-ţi garantez eu bătaia.

— Dacă mă voi întoarce vreodată, am să mă întorc pe

uşa din faţu, nu vreau să mă întorc oricum. îmi este suficientă plecarea mea umilitoare pentru o întreagă viaţă.

Tot ce vă rog să le spuneţi e că-i iubesc, îi iubesc mult mai mult decât cred ei că-i pot iubi.

— Frumos spus, păcat însă că te limitezi numai la vorbe. Dovedeşte-le-o!

— Asta şi încerc, tovarăşe Berinde! E târziu, trebuie să mă pregătesc pentru lucru.

— Părinţii tăi sau prietenul tău ştiu că ţi-ai schimbat locul de muncă? Ce au zis?

— Despre morţi numai bine, iar părinţii mei au şi aşa destule pe cap cu demolarea casei, încât problemele mele li se par simple bagatele. De fapt, nu se pot plânge de nimic; muncesc, îmi văd de treburi ca înainte, nu s-a schimbat nimic pe lume prin transferul meu. Bănuiesc că nu sunt nici primul nici ultimul om care-şi cere transferul, nu?

— Da, ai dreptate. Mi-ar fi plăcut să discut şi cu ei, dar văd că nu am noroc, unde sunt?

— La bunica, se reîntorc la sfârşitul săptămânii viitoare. Tata a avut nişte zile libere şi au plecat la ţară. Eu oricum vă mulţumesc că aţi venit, dar să nu mai veniţi, vă rog. Dacă vreodată, ce ştiu eu când, voi avea nevoie de dumneavoastră, pot să vă caut?

— Oricând, Mihaela, acasă, la serviciu, spui doar că te numeşti Mihaela şi cei care vor primi mesajul, în absenţa mea, îmi vor transmite. E o promisiune pe care doresc să o şi înfăptuieşti. Te aştept, dar nu lăsa timpul să treacă prea mult, oamenii obosesc, treptat încep să uite, iar eu nu vreau ca tu să uiţi ce mi-ai promis.

— Nu uit şi am să-mi ţin promisiunea chiar şi cu riscul a două palme zdravene.

— Chestia aceea cu bătaia a fost o glumă, doar nu o iei în serios?

— Vom vedea mai târziu dacă a fost glumă sau nu.

Am să vă conduc.

— Mă descurc, nu mai veni.

Dan părăsi casa şi curtea neştiind încă unde începe gluma, jocul copiilor încăpăţânaţi, şi unde se termină, Gluma Mihaelei cu transferul, setea ei de bani o puneau într-o altă lumină care nu avea nimic comun cu declaraţia ei patetică de iubire pentru foştii colegi. Când glumea şi ce fel de glumă era toată povestea? Despre morţi numai bine, dar ea trăia încă, însă cum? Banii pot fi un motiv, însă nu suficient, şi apoi de ce avea nevoie de bani? Ce voia să facă cu ei? Să fie căderea la examen motivul principal? Faptul că nimeni din laborator nu a văzut cu ochi buni amorul ei, dar cine-l cunoştea pe bărbat? Nimeni! Atunci ce voiau? Erau geloşi asemeni tuturor părinţilor? Nu, astea sunt tâmpenii sentimentale amestecate prost cu nevoia de bani. Fals, totul e fals, e minciună!

— Bună ziua, tovarăşe Berinde! Treceţi pe lângă oameni şi nici nu-i vedeţi?!

Mirat, Dan se uită lung la lunganul din faţa lui, care nu era altul decât Mircea.

— Scuze, nu v-am observat. A treia oară cine dă de băut? Ne întâlnim azi pentru un an întreg. Ce căutaţi pe aici?

— Cum să vă explic? Vreau să discut ceva cu Mihaela. După ce aţi plecat de la Institut m-a sunat un prieten, inginer chimist la întreprinderea unde lucrează ea acum.

— Ce-i acolo? A făcut Mihaela vreo boacănă?

— Şi da şi nu. Prietenul meu m-a întrebat despre nişte haine, rochii, pantaloni pe care ea vrea să le vândă. Pur şi simplu m-a jignit întrebându-mă dacă nu cumva le-a furat de la noi. O fi având ea ciudăţeniile ei, dar de furat nu fură. Întrebarea pusă de el m-a lămurit încă o dată asupra atmosferei de acolo, a suspiciunilor create prin transfer şi ca totul să fie minunat se apucă să-şi vândă

lucrurile în laborator. De trenţele ei nu mă doare capul, poate doreşte să scape de ele, nu mai sunt la modă, eu ştiu? Ceea ce mă înfurie şi mă neliniştеşte e vânzarea lanţului cu medalion, pe care l-a primit de la bunică-sa când a împlinit optsprezece ani. Aşa ceva nu se face şi nu am s-o las să-l vândă.

— Ştiţi cumva cât cere pe el?

— Patru mii, dar valorează zece. Nu mă interesează valoarea lui exactă în bani, ci, cum să vă spun, sentimentală. Amintirile nu pot fi vândute, nici cumpărate, îi dau eu bani, numai să nu-l vândă.

— Au fost arrfatori pentru haine, pentru lanţ?

— Pentru haine da, pentru lanţ nu prea, li se pare suma prea mare.

— Spuneţi că sunteţi dispus să-i daţi banii, da?

— Exact.

— Atunci facem altceva: nu-i daţi ei banii, ci prietenului dumneavoastră care va cumpăra tot, şi hainele şi lanţul. Evident, nu el va cumpăra hainele, ci va pune pe cineva să le cumpere, el însă va plăti. În felul acesta Mihaela nu va avea posibilitatea să-şi înstrăineze lucrurile, iar cu banii vom vedea ce vrea să facă. Am eu grijă ca banii strânşi să nu fie făcuţi peremere. Când are loc schimbul?

— Azi e zi de salar, deci după-masă va primi banii.

— De aceea se grăbea, mai precis mă trimitea pe mine la plimbare, ca să-şi împacheteze hainele. Oricâte presupuneri aş fi făcut, tot nu aş fi ajuns la adevăr. Văd că mă priviţi puţin mirat, aţi uitat că v-am promis marea şi sarea, lămurirea Mihaelei de-a se întoarce? Am încercat, nu ştiu însă cât e de adâncă manea ei poveste, cât de sărată şi mai ales cât de necuprinsă şi de învolburată. În orice caz am vaga promisiune că va veni, adică mă va căuta, sunt doar intermediarul dumneavoastră, nu?

— De bani să nu vă faceţi probleme, am pierdut la viaţa mea lucruri mai de preţ, principalul rămâne însă

întoarcerea Mihaelei la Institut. Mă duc la C.E.C. să ridic banii şi-i duc prietenului meu.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot conduce, eu rămân, undeva trebuie să găsesc un telefon.

— Nimic mai simplu, pe prima stradă la dreapta, strada Locomotivei, este un debit de tutun şi au telefon, l-am remarcat venind de la staţia de autobuz.

— Vă mulţumesc, sunteţi o mină de aur pentru mine pe ziua de azi. Pe cât e posibil, vă rog, nu le spuneţi colegilor nimic, e mai bine.

— Am înţeles. Sănătate!

Lunganul, cu pasul lui kilometric, străbătu strada Locomotivei ca propulsat de un reactor. Dan intră în debit, unde vânzătoarea croşeta un pulover gros, de iarnă.

— Ce doriţi? îl întrebă femeia punându-şi lucrul în poală.

— Un telefon, zise Dan şi formă numărul sperând sâna fie ocupat şi unchiul să fie acasă. Unchiul era acasă, mare noroc. Sărut mâna, unchiule! Dan e la telefon! Sunt în strada Locomotivei, nu ştiu dacă ai auzit în ultimul timp despre o asemenea stradă, şi am nevoie urgentă de Ţenţ. Nu se poate? Atunci de frate-său! Exact. Îl aştept., sărut-mâna, unchiule! Puse receptorul în furcă şi-i mulţumi vânzătoarei.

„Numai de n-ar pleca până vine Staicu! auzi, frate, iar umblă Ţenţ după idei fixe! Barem de le-ar prinde şi să bată un par mare că n-ar fi rău! mai scăpăm şi de idei şi de necazuri. Ce băşcălie va face şeful pentru „sărut mâna, unchiule1. Sper să nu devină o fixaţie şi pe viitor să-mi ceară să-l salut la fel. E o idee!”

*

Numai o baie fierbinte ar fi avut darul de a-l face pe Dan să transpire, or el nu intrase în nicio cadă plină cu apă, îmbrăcat şi totuşi cămaşa şi căptuşeala hainei erau îmbibate cu apă de puteai să le storci.

Stăncioiu se uită la Dan întrebător, nedumerit de apa ce curgea pe el.

— Ce-i cu tine, Dane, în halul acesta? Te-ai întâlnit cu o fantomă care stropea străzile?

— Ar fi fost minunat. I-am dat maşina lui Staicu, iar eu am prins un autobuz ce venea spre noi.

— Ce ai căutat tu pe strada Locomotivei? Sper că nu ai luat-o pe urmele lui Ţenţ, care n-a suflat un cuvânt privind telefonul promis?

— Eu am făcut mai rău, nu v-am spus că laboranta lui Adrian şi-a cerut transferul şi l-a obţinut cu o săptămână înainte de a pleca el în străinătate, spuse Dan dintr-o răsuflare.

— Nu văd nimic grav până acum, nu e primul om care-şi cere transferul, îi răspunse Stăncioiu răsfoind nişte hârtii de pe birou. Grave sau promiţătoare sunt telefoanele de întâi aprilie.

— Am crezut şi eu la fel, clar venind de la Mihaela, unde m-am dus ca să tatonez terenul, să văd de nu vrea să se întoarcă, le-am promis celor de la Institut că încerc, m-am întâlnit cu unul din cercetători care mergea şi el la Mihaela, însă nu pentru a o convinge să se întoarcă, ci pentru a afla de ce are nevoie de bani, de foarte mulţi bani.

Hârtiile fură uitate, lăsate să cadă pe birou. Colonelul era numai ochi mijiţi şi urechi ascuţite.

— Şi? A aflat pentru ce-i trebuie banii?

— Probabil că nu veţi fi de acord cu ideea mea, dar na l-am lăsat să discute cu Mihaela şi, pentru că tot se oferise să-i dea bani, l-am rugat să-i dea prietenului lui banii, ca acesta să cumpere lucrurile pe care urmează să le vândă după-masă, azi iau salariul.

— Dacă fata nu are niciun amestec în ciorba noastră, ne alegem noi sau el cu boarfele?

— Lunganul a spus că e dispus să rişte, numai şi numai ca ea să nu facă vreo prostie. Staicu o va

supraveghea, azi, la noapte, mâine, cât timp va fi nevoie, până aflăm pentru ce are nevoie de bani. Recunosc, mi-am însuşit nişte drepturi pe care nu le am, însă Mihaela trebuie urmărită deoarece de ea se leagă foarte multe lucruri: Fericitul câştigător al Daciei cu numărul O-HT-2848 locuieşte pe strada Locomotivei, foarte aproape de ea, ceea ce mă determină să cred că în perioada respectivă l-a cunoscut pe prietenul ei despre care azi îmi spunea „despre morţi, numai bine”; ori a fost urmărită de cel care şi-a însuşit numărul. Tot ce se poate să nu am dreptate, în a miercuri dimineaţa a fost la Institut, să-i vadă, nu ştiu precis pentru ce, ceea ce ştiu însă precis e faptul că miercuri noaptea locuinţa lui Adrian a fost discret vizitată. Simple coincidenţe?! Şi banii, de ce are nevoie de bani? Staicu va vedea cu cine se întâlneşte, ce face cu suma obţinută prin vânzarea lucrurilor.

— „Despre morţi, numai bine”, cine este?, cei de la Institut ştiu ceva?

— Din cele relatate de ei nu a reieşit că ştiu cine e, iar ea nu a spus nimic mai mult, vorbe în doi peri, care atunci aveau un sens, acum au alt sens. Mi-a spus că se va întoarce la Institut numai pe uşa din faţă, adică va intra la anul la facultate sau ce? Ciudat, dar mi-a zis că-i iubeşte pe foştii ei colegi mai mult decât cred ei. Când i-am spus că acestea sunt vorbe şi că trebuie să le-o dovedească, mi-a spus foarte sigură de ea: asta şi fac. Dacă nu m-aş fi întâlnit cu Mircea, le consideram doar vorbe, acum însă ele ascund mai mult, au mai multe înţelesuri. Cum le dovedeşte şi ce vrea să le dovedească nu înţeleg, iar pe ea n-a fost chip să o întreb pentru că m-a cam poftit afară, se grăbea să-şi strângă lucrurile de vânzare.

— Din ce mi-ai spus mă interesează mai mult cea de a doua coincidenţă: miercuri, Adrian rămâne la o agapă ce se presupunea a fi prelungită, miercuri dimineaţa Mihaela face o vizită la Institut şi tot miercuri, noaptea, se

pătrunde în apartamentul din Aleea Florilor, unde vizitatorul nu a găsit nimic, pentru că nu a dispărut nimic din casă, dar de căutat a căutat. Ce? Să fi căutat acelaşi obiect şi Mihaela la Institut şi, negăsindu-l, tipii să fie obligaţi să intre în casă sperând să-l găsească acolo?! Dar ce? Ai făcut foarte bine că ai dat-o în paza lui Staicu, în cazul în care nu face nicio mişcare o chemăm aici, poate ne ajută să-l găsim pe bărbatul care şi-a pierdut nevasta. Mai înainte, mi-au sosit fotografiile făcute de Sconcs, însă până acum din ceea ce a făcut el nimic nu-i concludent; butonii şi acul de cravată sunt curaţi; pe baza fotografiilor s-a făcut verificarea fără niciun rezultat. Eugen, împreună cu prietenul lui şi cu o femeie, se ţine de glume proaste. Azi au votat aruncarea unei femei în bazin. Nu-i exclus ca gluma să fi fost făcută pentru verificarea lui Eugen, să vadă cum reacţionează. Fii liniştit, nu s-a dezminţit, a stat ca un nesimţit pe pătură şi a savurat poanta. Gluma s-a îngroşat însă prin intervenţia unei grupe de judocani şi a profesorului lor, care...

— Asta ne mai lipsea: miliţia pe capul nostru.

— Lucrurile s-au aplanat întrucât profesorul le-a oferit o lecţie practică de karate, nu de judo, şi una de bun simţ, avertizându-i că, dacă se mai apropie de femeie, băieţii lui au tendoane bune şi nu gustă bancurile proaste.

— Cine este femeia?

— Locuieşte la Cenan în camera alăturată celei în care stă Adrian. Se numeşte Maria Faur şi e contabilă la Vinalcool, unde s-a înregistrat şi primul telefon. Ascultând banda, am aflat printre altele că a fost internată în spital, cei de la serviciu nu-i ştiu adresa exactă întrucât a divorţat sau e în curs de divorţ. Locuia la o prietenă, Geta nu-i cunosc numele întreg decât Geta. Acum nu mai ştiu un Ue locuieşte, întrucât Maria nu a fost demult la serviciu. A căutat-o un fost coleg. Acelaşi coleg bănuiesc că a căutat-o şi la cele 6 familii Faur câte sunt în cartea de telefon, cert

e că a căutat-o şi la familia Olimpiu Faur unde a ieşit puţin scandal când soţul şi-a chemat soţia la telefon. Apoi a fost căutat Eugen la slujbă, acasă nu era nimeni, probabil va reveni mai spre seară. Nu mă interesează ce şi-au spus, ci vocea celui care căuta: este una şi aceeaşi peste tot, în plus se aude şi declicul, sunetul produs de telefoanele interurbane la terminarea convorbirii. După fondul sonor din cameră se poate afla ora la care a telefonat, întrucât era un aparat de radio deschis. Acest fapt nu mă interesează, decât ca divertisment, distracţie, cum vezi, am destulă, căci una peste alta dă un zero cât capul meu.

— Cine e femeia cu care era Eugen şi prietenul lui?

— Se numeşte Sorina Cişmaşu, soţul ei a deţinut cândva o funcţie destul de importantă în cadrul Consiliului popular dintr-un orăşel nu chiar uittat de dumnezeu. Din cauza ei, soţul şi-a dat demisia, acum e director la un complex avicol, mic şi nenorocit. Ce să-i faci, omul se gândeşte că are o fetiţă.

— Compania e minunată, şi să o fi comandat nu ieşea atât de promiţătoare. Pe această Sorină au controlat-o?

— Bănuiesc, însă nu mă interesează. Ceea ce mi se pare ciudat e că la spital nu au controlat nici fostul coleg, nici altcineva. Să se fi mulţumit cu răspunsul de la serviciu? Parcă n-aş crede.

— Nici eu nu cred. Vreau în schimb să vă FOG ceva: după ce vom termina ancheta…

— Tu de fapt ce vrei? Să-mi ridic toată instituţia în cap?

— Nu chiar toată, doar pe un anumit tip, mai exact pe şeful meu, care nu uită să-mi amintească de fiecare dată povestea cu câinele, şi în felul acesta mă trece pe linie moartă, la arhivă.

— Povestea cu câinele era povestea mea şi a ta, amândoi am fost deopotrivă de vinovaţi. Am recunoscut acest lucru la vremea respectivă, iar forurile noastre

superioare nu ne-au reproşat nimic, atunci de unde îşi ia el dreptul de-a pedepsi pentru o greşeală care nu l-a implicat şi faţă de care nu are nicio răspundere? Eu am răspuns pentru ea.

— Şi aţi fost mutat.

Pumnul masiv al colonelului Stăncioiu atinse biroul, făcând să sune lucrurile aşezate pe el. Neirvos, se ridică în picioare şi începu să măsoare încăperea, apoi se îndreptă spre fereastră şi o deschise. Un timp nu se auzi nimic, decât huruitul autobuzelor din stradă.

— Asta era deci: el crede că am fost mutat disciplinai şi atunci pe tine te poate pune pe râzătoare. Am greşit, trebuia să te iau cu mine, dar m-am lăsat îmbrobodit de vorbele lui: că eşti un om de bază al secţiei, tu cunoşti tot mecanismul, ai toate şansele de avansare etc. Bine lucrat. Nu mă discreditează pe mine direct, ci pe foştii mei oameni, lovitura e indirectă, parşivă, dar e mai a dracului. E în regulă. După ce rezolvăm tărăşenia asta, îţi promit să o rezolv şi pe cealaltă, nu de alta, dar nu-mi place ca oamenii la care eu ţin să fie trecuţi pe linie moartă.

Indiferent ce va face Mihaela cu banii, mâine o aduci aici, vreau să ştiu cine este „despre morţi, numai bine”. Mortul ei este viu pentru mine şi nu-i exclus ca el să-şi fi pierdut nevasta la Cenan. În acest caz mai prindem şi noi un fir viu; moarte avem destule.

Ria intră tiptil în cameră, închise uşa încet şi se strecură în baie. Voia să se vadă ea mai întâi în oglindă şi abia după aceea să dea ochii cu Buna. Nici ei nu-i plăcea, dar la coafor nu mai avusese timp, se enervase că nu o pieptănase bine, încât până la urmă de-abia aşteptase să plece de acolo, să nu le mai vadă cât sunt de neîndemânatice, de neajutorate. Coafeza se zăpăcise văzând că nu iese cum vrea ea şi-i turnase lac din belşug, abia aşa reuşise să mai aranjeze ceva, să arate cât de cât pieptănat părul, nu numai încâlcit. Când în sfârşit se văzu

în oglindă, fără spectatori, fu convinsă că Buna îi va zice ceva de un caz la Galaţi, merita, mai bine ar fi stat acasă şi nu în duhoarea aceea de lacuri, săpunuri proaste, mici bârfe – amintiri din staţiune. Kitch-uri!

„Începutul e promiţător, sper să nu observe nimeni, ci să îmi admire coafura, luând-o drept model à la Cenan. Singura soluţie ar fi un spălat rapid, dar orirât de rapid ar fi nu mai am timp, trebuie să mă îmbrac şi să mă odihnesc puţin. Nu mă pot duce cu ochii injectaţi de oboseală şi cu picioarele ca nişte butuci…”

Vru să intre în cameră, însă Buna o privea din uşă:

— Umbli ca hoţii, că nici nu te aude omul pe unde calci, deşi sandalele tale fac mare larmă. Acum să-mi spui drept cu cine te-ai bătut sau nu te-ai bătut, ci numai te-ai încăierat? Te-a durut sau numai părul ţi l-a încurcat, da bine ţi l-a încurcat că nici într-o săptămână n-ai să poţi băga pieptenele în el.

— Bună, te rog, şi eu văd, dar…

— De ce? Tu nu erai acolo când ţi-a făcut turiţa asta în cap, n-ai văzut? Dacă ai văzut de ce nu te-ai spălat, că mâine, de ai curajul să te bagi în bazin cu chilul de lac în păr, nici cu dârluşul nu te descurc. Nici cânepa care nu-i topită şi meliţată bine nu se piaptănă ca lumea, dar părul tău aspru ca sirma!

— Nu mai am timp, trebuie să plec.

— Ei, atunci scoate-ţi hainele din geamantan şi îmbracă-te, că doar nu ai de gând să te duci în combinezonul acela de pe scaun, sau e cămaşă de noapte şi tu mă minţi că pleci undeva?

Ria simte cum se înfurie, dar Buna se uită la ea şi râde de parcă ar vedea un pom înflorit în mijlocul iernii, ori aşa ceva nu există, şi Buna râde de merii din ea, din gândurile ei.

— Am uitat ce mi-ai spus, de întrebat ştiu că te-am întrebat, măritată eşti fată?

— Ţi-am mai spus: am doi copii mari…

— Şi o soacră, acum mi-am adus aminte. Îmbracă-te, că-i târziu, mai zise Buna şi se duse spre pat, se aşeză, iar privirea ei fugi afară, plecă dincolo de uşă sau se întoarse iarăşi în ea, în merii ei înfloriţi.

— Odată, ştii, când îşi făcea Petre casă, mai trebuiau nişte cuie, dar toţi eram luaţi cu treaba şi nu aveam pe cine trimite în sat. Petre i-a zis noru-mii să se îmbrace, să se ducă ea. Fata s-a dus în casă, a luat banii şi era gata de ducă, când îl văd pe Petre că lasă ciocanul, fuge după ea şi o bagă cu forţa în casă. Geamul era deschis, aşa că am auzit tot ce şi-au spus: „Acasă umbli îmbrăcată cum e rostul trebii pe care-l faci, în sat mergi îmbrăcată cum trebuie, căci mergi între oameni şi ei nu au de unde şti că tu te grăbeşti, că eşti obosită, ei atâta ştiu: cine eşti şi în funcţie de asta te judecă”. „Sunt obosită, Petre”, i-a zis fata. „Şi eu sunt obosit. Am să stau cu tine până te îmbraci. îţi promit că te conduc până la capătul fânaţului”. A stat cu ea până s-a gătat fain, mi-au adus pruncii mei numai nurori faine. Cât a stat în casă, Petre a uitat de oboseală, de cuie, de ciocan, de grinzile ce trebuiau înălţate pe acoperiş. Fata s-a dus, s-a întors, iar popa al meu tot fluiera sus pe crucea casei. Eşti gata, fată, sau ai adormit? o întrebă Buna întorcându-se spre ea. Am ştiut eu că-i frumoasă rochia, dar chiar aşa să-ţi stea de bine n-am crezut. Păcat că pruncii mi-s însuraţi, fată, că te-aş lua de noră de mi te-ar da cineva. Şi acuma ce faci, stai ca o pupăză până vine cine vine?

— De-ai şti Bună ce aş mai dormi!

— Îmbrăcată eşti, de pieptănat nu mai zic nimic, că am zis destule, Buna îţi face perna sul şi te întinzi puţin. De adormi, grija mea şi a celui de-a veni. De vine pruncul cel mincinos, nu te las, de vine…

— Lasă, Bună, nu-i înşira, că tot nu-ţi spun cine trebuie să vină. Vine el… Tu, Bună, îi arunci pe oameni cu

scrânciobul în rai şi, de nu-ţi place ceva, dar cu ei de pământ.

— Altfel uită să calce pe pământ ca oamenii, se cred mari şi deştepţi, de aia dau cu ei de pământ ca să nu uite.

— Bună, tu ai copii şi aşa şi aşa…

— Ba, numai tu în prostia ta crezi că eu am copii şi aşa şi aşa, eu am numai aşa, că toţi sunt ai mei, mai aleis când greşesc şi nu mai văd bine drumul. Pruncii mei niciodată n-au zis aşa ca tine, ei au fost totdeauna fraţi buni şi s-au ajutat ca fraţii, au ţinut şi ţin unul la altul de parcă ar fi crescut toţi într-o cămaşă. Numai odată era să-mi ardă casă, că i-am bătut pe gemeni, erau mărişori. Gheorghe era la liceu. Din bătaia aceea am simţit eu că-mi poate lua foc casa şi nu mult a lipsit. După ce i-am bătut, numai ce-l aud pe Gheorghe, eu frământam pâinea: „Pe ei îi baţi că-s pruncii tăi, pe mine nu m-ai bătut niciodată”. „Tu ai fost prunc bun, ăştia sunt răi ca nişte draci”. „N-am fost prunc bun, am fost numai prunc, dar pe mine nu m-ai bătut că nu am fost al tău”, zicea el stând pe scăunel. „Măi copile, ţi-am fost mamă bună până acum?” „Fost, dar pe mine nu m-ai bătut, pe gemeni una-două îi baţi, pe mine nu. De ce?” „Eşti. bun, prostule, de aia nu te bat”. „Nu-i adevărat, nu mă baţi că nu-ţi sunt prunc”. Aşa m-a tocat o vreme, de nu ştiam ce să mai zic şi ce să fac. Dracii de gemeni uitaseră bătaia şi se căţăraseră în porumbar. Dacă am văzut că nu am capăt cu prostul, m-am supărat foc pe el şi odată mi-am scos mâinile din aluat, l-am ridicat de pe scăunel, cât era de mare, şi l-am bătut măr, că avea pantalonii şi cămaşa în spate plină cu făină, l-am frământat ca pe aluat până a plâns bine. „Gata, pruncule, acum ţi-s mamă bună, mai hai tu la mine cu panazlu, că-ţi mai dau”. L-am făcut scăpat şi m-am apucat de frământat, dar n-am putut de plâns şi m-am jelit, cum nu mă jelisem de când m-a dat mama slugă. Ei plângeau afară toţi trei şi-l curăţau pe Gheorghe de făină, de aluat, iar eu plângeam în casă.

Pâinea nu mi-a crescut, s-a acrit în cuptor. După o vreme a venit în casă Gheorghe, s-a lipit de mine şi iar a zis „lasă, mamă11, şi ăla a fost plâns de nu ştiau ceilalţi ce-i cu noi şi bărbatu-meu m-a înjurat iar de plapumă, de pernă. Nici până atunci nici de atunci Gheorghe al meu nu mi-a mai zis că el nu-i pruncu meu, dar nici eu nu i-am mai bătut pe gemeni, mi s-a acrit o dată pâinea, nu mai voiam.

Ştiu eu de ce m-ai întrebat, de Florea m-ai întrebat, el a fost mai anii trecuţi ghimpele inimii mele, el m-a îmbătrânit, el m-a albit, el şi drumurile lui pe toate şantierele, că nicăieri nu-şi găsea locul, oameni cu care să lucreze, să se înţeleagă. El voia mai bine, mai mult, şi eu am vrut asta, dar am stat într-un loc şi am dus şi greul şi binele, el nu, îşi lua nevasta şi se muta, azi aici, mâine dincolo. Uneori mă gândeam că mai bine i-aş fi lăsat lui pruncu, nu să-l creştem noi, să vadă ce greu e să te muţi cu un copil în braţe. De scris, scria rar şi eu mueam de la o scrisoare la alta, de venit acasă venea şi mai rar, de parcă n-ar fi avut copil care să-l cheme cu dorul lui. Pruncu nici nu i-a ştiut de mamă sau de tată, a crescut cu ai lui Gheorghe, şi la toţi le zidea tată şi mamă, a crescut dintr-un braţ în altul, dar nu în braţele mamei lui şi ale tatălui lui. Şi acum ar fi tot pe drumuri de nu se îmbolnăvea fata asta, a mijlocie, că o storseseră de puteri drumurile şi ideile lui Florea. Atunci Gheorghe a zis gata: „Fata şi pruncu rămân aici, tu, de nu vrei, poţi să-ţi baţi potecile invers de cât le-ai bătut, că numai pe drumuri ai stat şi nu într-o casă de oameni şi cu oameni, numai drumul a fost al tău”. Nu ştiu, poate i s-o fi urât şi lui, o fi fost obosit, că n-a zis nimic şi a rămas. Un an de zile a fost fata bolnavă, de nu mai ştiam ce să mai facem cu ea, la toţi doctorii am dus-o şi toţi ne-au spus că nu are nimic, daieste extenuată şi de nu se îngrijeşte e rău. Tot mă întrebam: cum a putut Florea să-şi bată joc de un om drag, cum a putut să-şi bată joc de el, de tinereţea lui, că numai bătaie de joc s-au chemat

până la urmă toate drumurile lui? Banii? Bani aveau şi ăştialalţi destui, câştigaţi nu uşor, dar mai uşor, mai omeneşte, nu ca el. Voia să stea la oraş şi nu cu noi? Nu l-am oprit, avea bani de apartament, de ce nu s-a aşezat undeva? Nu ştiu, nici azi nu ştiu. „Te-am albit, mamă”, mi-a zis el mai la urmă. „M-ai albit, pruncule, tu cu drumurile tale şi cu scrisorile tale nescrise1.

Acum e bine, a ajuns şi Florea pe mâinile lui Gheorghe, îi am pe toţi acasă, pot muri mâine că ştiu că i-am lăsat pe mâini bune.

Asta-i, fată, nu ce crezi tu. Nu mai crezi nimic, că iar dormi şi de te-ntreb de ai bărbat rizi şi mă laşi să cred ce ai vrea tu să cred, nu ceea ce cred eu.

De n-ai avea bărbat şi casa ta şi liniştea ta n-ai dormi acum ca pruncii, care unde-şi pun capul adorm, ci te-ai necăji, te-ai supăra, foc te-ai face că întârzie, că nu vine. Dormi, fată, că nu vine, iar tu te-ai: îmbrăcat degeaba. E mai bine că nu vine, că doamne rău îţi stă pieptănată, cu turiţa aia în cap.

*

— Turcoazul este o culoare sensibilă, depinde de lumină, chiar de apă, dar nu în ultimul rând de cine o poartă. Unu.

— Dacă memoria nu mă înşală, în prima seară te-am avertizat că nu suport să fiu taxat de fraier, nu suport băşcălia. De bătut nu mă bat cu tine, ar fi absurd după ce te-am văzut, atunci, cum îţi masai latul palmei, dar…

— Mă poţi expedia. N-ai să faci nici acest gest, e inutil. Doi.

— De fapt ce urmăreşti? Nu e nimic din ce-ţi fluieră ţie prin cap, pui şi simplu am pentru ea un mare respect, o mare recunoştinţă, pe care tu nu ai cum s-o înţelegi exact, îi datorez enorm.

— Nu-i datorezi nimic, e în firea acestor oameni de a-şi crea complicaţii fără ca ei să aibă măcar idee de

avalanşa provocată. Când o descoperă nu rid, ci pun între tine şi ei o mie de perne. O pernă pe o rană duce sigur la cangrenă. E un mod de-a fugi, de-a se apăra de un lucru minunat, din punctul tău de vedere, dar care pe ei îi paralizează. îi vei auzi spunând „nu asta am vrut, am vrut ca lucrurile să decurgă normal! să fie fireşti între noi”. Tot ce pentru ei e „normal, firesc”, pentru noi în anumite momente nu este, are o altă nuanţă. Dacă am reuşi să ne cenzurăm, să fim lucizi, probabil că am realiza exact situaţia, dar nu ştiu în ce măsură am accepta luciditatea, tentaţia e prea mare şi ne aruncăm orbeşte într-o plasă extrem de fină pe care noi am ţesut-o în jurul lor şi nu ei, în jurul nostru, asemeni păianjenului. Nu ei vor să ne devore, ci noi suntem cei care ne oferim. O ofertă inutilă, gratuită. Trezirea bruscă duce la ură, la o ură cumplită; cealaltă trezire, lentă, treptată, fără zvârcoliri te păstrează în preajma lor şi începi să-i cunoşti, să-i înţelegi, sfârşeşti prin a-i clasifica drept incurabili, în naivitatea şi bunătatea lor. Dacă gramul acela de nebunie ce te-a adus lângă ei îl mai ai, atunci e bine ca în numele lui să încerci să-i fereşti, să-i aperi.

— Transformându-te în păianjen, sufocându-i treptat?

— Nu mai eşti păianjen în acest caz, ci un monstru, care a depistat slăbiciunile şi distruge tot, chiar şi pe el, în final, se autodevoră.

— Pledoaria ta, Eugen, e ciudată şi dezvăluitoare în acelaşi timp. Panglicile tale se dovedesc încă o dată că sunt o scamatorie, atropină în ochii bolnavilor ca să te creadă dur, puternic, de neînduplecat. Realitatea e alta, jocul tău îţi ascunde marea timiditate. Sentimentalismul tău desuet, ce nu ţi se potriveşte nici cu vârsta, nici cu profesia, te poate pierde la un moment dat. În cazul acesta te salvează cineva?

— Întotdeauna se va găsi un om care să ne salveze, să ne aducă în linia normală a lucrurilor, nu la linia de

plutire, aceea e o minciună. Oamenii despre care ţi-am vorbit nu mint, te poţi încrede în ei, în vorbele lor.

— Oamenii ăştia fac parte dintr-o Mafie de ajutorare?

— Nu. Sunt atât de puţini încât, într-o viaţă, îi poţi număra pe degetele de la o mână, dar există, trebuie doar să-i căutăm. Şi dacă tot suntem la o şuetă, aş vrea să nu mă mai acuzi, căci nici tu nu eşti altfel. Ce înseamnă oare aerul tău de arici, tras la ultimul fermoar, pedanteria, ordinea decât o spaimă cumplită că nefăcând aşa s-ar putea descoperi în tine marele timid, omul care-şi doreşte cu orice preţ să-şi poată permite să se dezbrace de cum intră în casă, aruncând lucrurile pe unde apucă?

Tu ai reuşit să te controlezi cu un efort de voinţă demn de admirat, eu nu încerc, mi se pare de prisos.

Dacă colonelul Stăncioiu ne-ar auzi cum discutăm ar presupune că eu am înnebunit, că aşa ceva nu există. El s-a limitat să te privească, stând în picioare, la nivelul frunţii, n-a coborât decât eventual la ochi. Îl interesau problemele somităţii, ale securităţii cercetărilor, mai puţin omul, la el n-a coborât. Undeva îl înţeleg, încărcându-te cu problemele mici, personale ale oamenilor, poţi pierde din vedere esenţialul, devii suspicios datorită unor sentimente sau resentimente ale lor. Gândindu-mă bine îmi dau seama că n-am întru totul dreptate în ceea ce-l priveşte pe şef, e şi el vulnerabil la acest capitol, clar am crezut întotdeauna că e vulnerabil numai vis-à-vis de noi, colaboratorii lui, dincolo cine ştie?!

— Eu.

— Te înşeli, doi la sută a fost creditul ce ţi s-a acordat.

— Enorm, ţinând cont de faptul că totul se baza pe senzaţii… acum e simplu, atunci ai fi spus: cred, dar sunt dator să verific. Ce să verifici? Că eu sunt sau nu obsedat de ideea urmăririi, că gânt bolnav, obosit, de ce nu, nebun?

— Exagerezi!

— Te aduc cu picioarele pe pământ, prea te crezi deţinătorul tuturor secretelor. Să spunem că lecţia ta, aducerea mea la ordine nu e o divagaţie pe o temă dată, de unde ştii atâtea lucruri despre ea?

— Fiind vecinele noastre de cameră, a trebuit să mă informez, nu am nevoie de surprize.

— Cealaltă cine e?

— Prea multe nu ştiu despre ea, de fapt asta nu intră în atribuţiile mele, îşi făcu Eugen vânt la aripi, ca să iasă din colţ.

— De ocupat cu ce se ocupă?

— După cum povesteşte n-ai să deduci niciodată cu ce se ocupă exact, lasă să se înţeleagă că deţine pâinea şi cuţitul la o şcoală de maiştri, pentru industria siderurgică. Necazul e că vorbeşte extraordinar de mult pe această temă, bate frişca, dar, adunând şi scăzând, un cap deştept află lucruri fantastice: necesarul nostru de maiştri în siderurgie poate fi raportat la numărul de muncitori, schimburi, de ce nu la producţie? E o sursă inepuizabilă; tipa vine şi cu cifre exacte. Bănuiesc că e secretară la şcoala de maiştri şi nu directoare, cum ar vrea ea.

— Nu o poţi opri?

— Ce, vrei să o trimit acasă? Oricum e prea târziu şi într-un fel am nevoie de ea.

— Tu ai verificat, ceilalţi au stat cu mâinile în sân?

— O mică precizare: nu eu am verificat. Ceilalţi cred că au muşcat pentru că, undeva, nişte becuri au semnalizat alarmă, deşi deocamdată e linişte. Deseară mergem la restaurant, a fost ideea ei, vrea să sărbătorească despărţirea de prietena ta. Între ele s-a declanşat un război al uşilor trântite, iar ea fiind o doamnă preferă să plece decât să stea cu o amărâtă, o oarecare contabilă care tace tot timpul. Văd că nu eşti de acord cu caracterizarea, dar părerea ta în acest context nu contează şi e foarte bine. Vine şi inginerul Duică, scutierul ei.

— Inginerul Duică? Mi-ai mai vorbit tu despre inginerul Duică, dar nu ţi-am dat importanţă; un inginer Duică nu există, ci doar un maistru-şef de echipă.

Eugen tace. În minte îi vin cuvintele amărâtei: „un tip care are mâinile cât două lopeţi, bătătorite şi impregnate cu uleiuri, care nu se duc oricât s-ar spăla, nu e inginer11.

— Asta-i mania lui să se prezinte „inginer Duică", mierea de viespe pe care o întinde proştilor, mai exact fetelor singure, neconsolate. Lucrează în ture de noapte ca ziua să fie liber, vezi doamne, un inginer are mai multă libertate. Cu alura lui de baschetbalist, înălţat la coş, prinde în plasă destule muşte rătăcite.

— Prietena ta l-a botezat „Berbec". Ea susţine că decupat pe bucăţele e un bărbat bine, dar că Dumnezeu în marea lui grabă l-a asamblat prost, nu i-a dat totul proporţional şi a ieşit o harababură. Crezi că numai din cauza femeilor lucrează noaptea?

— Nu ştiu, aşa se zice.

— Duică a lucrat şi pe alte şantiere?

— Probabil. Eu îl cunosc de la primele sonde forate aici, la Cenan. Inimos, prezent la orice oră din zi şi din noapte, te poţi baza pe el. Avea şi atunci aceeaşi manie: femeile. Serios, din câte povestea, n-a fost legat de nici vina, e tânăr, se distrează.

— Ai idee cât mai durează până daţi de apă?

— Aici nu se ştie niciodată ora şi ziua exactă.

— Zilele trecute Duică a lucrat de noapte?

— În timpul forărilor se lucrează zi şi noapte, numai în perioada montării instalaţiei se lucrează ziua. Să nu-ţi imaginezi că aici sunt în schimburi foarte mulţi, ca la sondele de petrol sau gaze. În cazul forărilor pentru apă pericolul de incendii este mic, gazele inflamabile degajate în timpul forării sunt slabe, iar cazuri de intoxicaţie nu am întâlnit. Gazele radioactive pot provoca anumite reacţii, dar slabe şi în decurs de câteva zile organismul le elimină,

chiar şi pe cele mad rezistente. Cunosc cazuri de astmatici, de nevrotici care lucrând la sonde s-au vindecat. Evident, aici a intervenit şi şederea lor, mai mult sau mai puţin prelungită, în staţiuni. Apa caldă din baie este apă carbogazoasă-sulfuroasă, excelentă pentru reumatism, stomac, ficat, pentru cei cu afecţiuni cardio-vasculare.

— Prefer pepsi, numai când îi simt mirosul mi se şi întoarce stomacul pe dos. Ai sursa de tratament în baie, dar ca să-ţi speli rufele te duci la „Magnolia14. Am înţeles raţiunea încălzirii cu apă termală în blocuri, însă oamenii se mai spală, cred că e de spaimă să miroşi încontinuu a sulf sau a iod. Te miri că oamenii folosesc sprayurile, detergenţi care mai târziu trec în râuri şi le poluează?

— Interesantă ideea cu sprayurile folosite de oamenii care se spală în mod curent cu apă iodată sau sulfuroasă. Mirosul lor combinat cu sprayul, cu transpiraţia degajează cele mai ciudate mirosuri. Noi am făcut testările, când am lucrat pentru fabrica de cosmetice, pe oamenii din Institut. Ne interesa reacţia epidermei, persistenţa în timp. Dar toţi cei testaţi se spălau cu apă normală, mai mult sau mai puţin dură, nu cu apă carbo-gazoasă. Trebuie să urmăresc reacţia la aceşti oameni, cred că aici poate fi dezlegat misterul mirosului de la mine din birou.

A fost un om de aici! zise Adrian şi îşi pocni palma stingă cu pumnul mâinii drepte.

— Calmo, calmo, Harap Alb! De la fabulaţie până la sărit peste cal nu este decât un pas. Ai înnebunit? Vrei să ieşi în parc, la fanfară, să urli: veniţi oameni buni să vă vindec de toate mirosurile?! Stai cuminte şi nu face gafe. Dacă nu te vei comporta normal ca până acum, ci vei începe să faci pe detectivul, suspectându-i pe toţi, se scufundă pluta şi nimeni nu ne va întinde colacul salvator. Ocupă-te în continuare de femeia pentru care ai cumpărat casca turcoaz.

— Cum e corect: am înţeles, să trăiţi sau să trăiţi, am

înţeles? Nu de alta, dar inversarea cuvintelor le schimbă greutatea, înţelesul exact: ce e mai important, să înţeleagă subalternul sau să trăiască şeful?

— Tu să înţelegi cât mai exact problema, de asta depinde cât mai avem de trăit. Uite, frate, cu ce chichiţe umblă somităţile! Ascultă, zilele astea de trai neneacă cine ţi le plăteşte, că de lucrat n-ai prea lucrat? Statul, drăguţul, te plăteşte ca tu să faci baie, să faci curte femeilor, să le cumperi căşti turcoaz, nu?

— A mai crezut unul odată că dacă statul mă plăteşte, el poate să-şi bată joc de mine, dar nu i-a mers; i-a mers în schimb duhul întâmplării şi de atunci nimeni n-a mai îndrăznit. De lucrat am lucrat, nu purta grija satului. Mi-am instalat la baracă şi la farmacie aparatele de care am nevoie pentru analize, i-am mai ajutat pe geologi.

— Accesul la baracă e permis tuturor? Este exclusă posibilitatea pătrunderii intruşilor?

— Toţi cei de la lot au aoces în baracă. Nu te uita cu atâta disperare la mine, pentru că acolo sus s-a întâmplat ceva bun: paza a fost schimbată. Îţi spune ceva schimbarea?

— Mă duce doar cu gândul la colonelul Stăncioiu. Au fost comentarii?

— Nu. Paznicii au fost rotaţi continuu, deci nimic de remarcat în afara normalului.

— Tu cum ţi-ai dat seama?

— Am recunoscut, în unul din paznici, pe un amic de al lui Dan.

— Şi aţi tras o şuetă împreună?

— Ţi-am mai spus că doar un singur om m-a crezut prost, nu-i călca pe urme că te trimit acasă.

— Mă exasperezi cu chestia asta. Uite, eu mă bărbieresc şi tu-mi povesteşti, aşa am să fiu edificat pe viitor, să ştiu ce surprize îmi va oferi alteţa voastră.

— Nu am timp, vreau să verific ceva, altă dată, da.

Adrian se aşază la masă, îşi aranjează hârtiile de scris, apoi din trusa de pixuri scoate unul. Celelalte patru sunt încă capsate, aşa cum le-a cumpărat. Capsarea truselor de pixuri e o idee bună, pasta nu e supusă uscării, volatilizării, durabilitatea ei în timp e mărită prin acest procedeu simplu.

Eugen revine din baie şi câteva clipe se uită la pagina plină deja de formule. Nişte hieroglife sau formulele de pe hârtie pentru el sunt tot atâtea porţi închise.

— Sper că hieroglifele tale nu au nicio legătură cu discuţia noastră?

— Teoretic da, practic voi încerca să rezolv problema mirosului mai târziu.

— Pari în roate ne lipseau, că pietre există! Lasă chestia asta pe altă dată, rupe foile, fă orice altceva.

— Fii liniştit, duc totul la farmacie când termin, nu păstrez nimic aici.

— Cu reproşurile stau excelent, nu-mi doresc altele: am avut, fraţilor, o idee genială, dar nu am avut posibilitatea să mă desfăşor! Scrie, frate, scrie, însă mai pune sub pagină ceva că scârţâie pixul, mă deranjează!

— Probabil sticla măreşte rezonanţa apăsării. Fac totul pentru tine, dacă-mi răspunzi la o întrebare: de când o cunoaşte doctorul Cristsea pe Maria Faur? Eşti surprins sau simulezi surprinderea?

— Realmente sunt surprins, nu ştiu nimic. Dacă întrebarea ta are la bază invitaţia doctorului de-a cina îm – preună, atunci să ştii că eu am aranjat. Tu rămâi acasă, nu te duci nicăieri cât lipsesc eu.

— Deducţia ta e doar pe jumătate justă. Revin: de când ocunoaşte doctorul?

— Iar eu îţi repet: nu ştiu.

— Cine e de fapt Maria Faur? Văd că ştii despre ea foarte multe lucruri, unele de suflet.

— Contabilă, doi copii. De amestecul doctorului acum

aflu, dar îţi promit că am să mă interesez.

— Îmi promiţi mie sau ţie?

— Tuturor celor interesaţi.

— Tu fată, scoală cu mama, că avem musafiri. Ria îşi trase picioarele jos din pat şi câteva minute rămase frântă de mijloc, aplecată peste genunchi. Nu înţelegea nimic din cele întâmplate, adormise legănată de povestea femeii, iar acum era întuneric în cameră, timpul trecuse, cât era ora?

— Ra, spuse Ria mai mult întrebând decât adresându-se direct cuiva.

— Îmi pare rău, dar eu sunt Adrian Buracu şi nu doctorul Radu Cristea.

— Ra poate tot atât de bine să însemne rac, rai, rafturi, Raluca, ram, rană, rapsodie şi nu numai Radu Cristea. Fiţi liniştit, n-am luat-o razna, dar nu m-am trezit încă. Bună, aprinde te rog lumina în cameră.

— O aprind eu, spuse Adrian.

„De fapt ce-am crezut atunci când m-am împopoţonat ca o maimuţă, că va veni şi ne vom duce să furăm trandafiri? La furat de trandafiri nu mergi în rochie de seară şi la 33 de ani, îi furi la 20, desculţă şi în pantaloni, ca să poţi fugi. Ai avut atâţia ani la dispoziţie ca să înveţi, doctore, nişte lucruri elementare, dar tu pe toate le faci şi acum asemeni racului. La 18 ani te-aş fi blestemat greu, azi însă n-are niciun rost, pentru tine de mult nu mai mut munţii. Odată, demult, a uitat, aşa ca tine, doctore Cristea, să vină un alt bărbat. O zi şi o noapte n-am mâncat şi n-am vorbit cu nimeni. Toată noaptea m-am plimbat prin curte, dimineaţa a venit o ploaie mare, cu pulberi şi clăbuci. Ridicându-mă în mâini, am lăsat ploaia să-mi spele tălpile, să-mi spele urmele paşilor făcuţi împreună pe Dealul Viilor, în vale la Podiţ, şi iarăşi în deal, la bobtănărie, apoi până departe la Tufanul lui Buzata. Mâinile se mişcau pe pământ de la miazăzi la miazănoapte, de la răsăritul soarelui la apus, nu-l căutau însă pe el, ci ştergeau urmele

paşilor făcuţi împreună, ştergeau totul. Tălpile spălate de ploaie şi de uitare puteau atinge din nou pământul, nimic nu mă mai lega de el, postul meu, nesomnul şi ploaia alungaseră şi rupseseră legăturile fragile cu ziua de alaltăieri. Când m-am ridicat în picioare şi m-am uitat căutând urmele mâinilor nu mai era nimic, pământul nu avea nicio urmă, nicio rană. Lângă poartă stătea mama, cu mătura de adunat puii în mână, şi tata, amândoi uzi leoarcă şi puţin speriaţi. Am alergat râzând spre ei, i-am sărutat şi am ieşit în drum să le fac vapoare copiilor Ioanei, nepoată-mea, fata vară-mi Veta. Râsul lumii: nepoată-mea era mai mare decât mine, care-i eram după toate regulile de rudenie mătuşă.

Vergică şi Nuţa erau ciuciulete, hârtia vapoarelor se topea înainte de-a fi atins apa. Sub acoperişul de la poartă am făcut vapoarele şi le-am dat drumul pe şuvoiul de apă ce curgea vijelios la vale. Ioana a ieşit în drum şi a început să mă drăcuie, că n-am mai multă minte decât copiii, nu-i văd că-s uzi ca nişte ciori, de ce nu-i trimit dracu' în casă? Pe noi însă nimic nu ne clintea din loc. Încet, ploaia s-a oprit şi odată cu ea s-a subţiat şi pârâul până a dispărut transformându-se în baltă. Atunci am luat copiii, ca pe doi saci, şi i-am dus în tindă, i-am dezbrăcat, i-am şters, apoi i-am îmbrăcat cu hainele aduse de Ioana şi i-am băgat sub plapumă. «Ai zis că ne dai ţuică fiartă», a bolmojit Vergică. «Ţuică fiartă se bea la Bobotează, mai e până la iarnă». «Da, dar atunci iar n-ai să fii acasă şi nu ne dă nimeni». «Bine, vă fierbe unchiu-tău ţuică».

Ţuica fiartă, îndulcită, am băut-o noi, cei mari, puii de cioară, dând de căldură, adormiseră. De atunci n-am mai blestemat pe nimeni aşa, dar de fiecare dată când mă simţeam înşelată simţeam cum mă dor braţele, simţeam că din acel moment nu mai pot mişca pentru ei nici măcar un fir de pai, de munţi nici vorbă.

Pentru o clipă am crezut, doctore, că am să mai pot

muta pentru tine munţii, dar foarfecele tale mi-au tăiat pentru a doua oară mâinile. A treia oară nu mai încerc. Gata, sunt dispusă să-mi recunosc naivitatea sau prostia, cum doreşti să o numeşti, dar e pentru ultima oară”.

Pe umăr simţi mâna Bunei, scuturând-o.

— Tu fată, dormi?

— S-a întâmplat ceva, tovarăşe Buracu?

— Nu. Am venit să vă invit la…

Ria se ridică în picioare şi se îndreptă spre el, dar privirea bărbatului o opri locului.

— Totuşi, ce s-a întâmplat de vă uitaţi aşa la mine?

— Vă repet, nu s-a întâmplat nimic, vreau doar să veniţi cu mine.

— Îmi iau pantofii şi plecăm.

— Nu vă supăraţi, dar este imposibil să veniţi aşa îmbrăcată.

— Mă schimb imediat. Ria intră în baie şi după câteva minute reveni în blugi şi bluză. Sper că e bine. Ce urmează?

— Să vă înveliţi capul cu un batic. În cazul în care aveţi la dumneavoastră bascheţi, să-i luaţi. Saboţii alunecă, nu fac priză.

Adrian îi urmări mişcările de robot, mecanice, ce excludeau de la bun început participarea, realizau doar comanda iniţială. Turbanul înfăşurat în jurul capului îi dădea un aer sever, de pasăre de pradă, gata să se arunce asupra unui biet şoarece. „Şoarecele sunt eu, singur am intrat în cursă, nimeni altul nu e vinovat că fulgerele vor cădea asupra capului meu. Doctore, doctore* ce păcate nu ţi se iartă?”

— Doamne, tu fată, dar râu îţi stă cu cârpa aia, uite-ţi dau eu un batic. Am să te leg ca nevestele la noi în sat, mai zise Buna şi-i întinse o năframă moale.

Ria prinse cu mâinile spătarul scaunului şi strânse cu putere până i se albiră degetele. „Orgoliul e un spectacol

penibil nu numai la ceilalţi, ci şi atunci când tu eşti pe scenă. Gata! A fost un fleac, de ce sânu-i acord circumstanţe atenuante? Sigur e că n-a venit, dar dacă n-a putut, dacă s-a întâmplat ceva imprevizibil? Dom Buracu e aici, viu şi nevătămat, deci totul e în ordine, ba l-a apucat şi mila văzând că nu vine doctorul şi doreşte să-mi ofere o bomboană drept recompensă”.

— De fapt, unde mergem?

— Voiam să vă arăt Vâlva Pădurilor.

— Ce?! zise Ria trăgându-şi de pe cap turbanul şi îndesându-şi în locul lui o şapcă à la Gavroche.

— Vâlva Pădurilor. Ţineam mult să v-o arăt, dar nu-i obligatoriu să mă însoţiţi dacă nu vă face plăcere.

— De trezit m-aţi trezit, de îmbrăcat m-am îmbrăcat, nu ne rămâne altceva de făcut, ca doi oameni mari ce suntem, decât să umblăm după Vâlva Pădurilor. Sper că şapca e bună. Mai sunt alte obiecţii?

— Nu, putem pleca, zise Adrian.

— Griji de fata asta, domnule, că are un bărbat cât un urs şi mă tem că ţi-a rupe şalele de nu te vei purta omeneşte.

— Bună!

— Eu am zis ce-am avut de zis, acum plecaţi.

Pauzele psihologice trebuie căutate cu luminarea în filme, în viaţă ele se numesc altfel, uneori, situaţii penibile, alteori, gafe mari sau mici. „Are Buna nişte idei de-ţi vine să sari de la etaj, dar şi atunci ar fi capabilă să spună cine ştie ce. Remediul situaţiilor echivoce e să schimbi subiectul. Ce să-l întreb? Câte culori şi nuanţe are curcubeul?”

— Ce-i cu Vâlva Pădurilor?

— O să vedeţi când vom ajunge, nu mai are niciun sens toată povestea, dacă o spun acum.

Trandafirii şi florile din parc îmbătau aerul cu parfumul lor. Băncile de pe alee fuseseră luate cu asalt.

Muzica, amplificată la maximum, tălăzuia, interferându-se, încât din când în când, când undele se suprapuneau, îţi plesneau timpanul. Pe porţiunea dintre baza de tratamente şi cinematograf oamenii se plimbau, deşi în paralel, spre cinematograf mergeau pe partea dreaptă iar spre bază pe partea stângă, ei realizau un cerc ameţitor de voci, de paşi târşiţi pe asfalt. Momâile îşi părăsiseră găoacele, asemeni fluturilor din viermii de mătase, şi deveniseră fluturi de noapte, fascinaţi de plimbarea dementă de la ora aceea.

— Eu o iau înainte, încercaţi să vă ţineţi după mine, altfel nu vom scăpa din înghesuială nici peste o oră. Mă cheamă Adrian, strigaţi şi am să mă întorc.

Adrian îşi făcu loc printre plimbăreţi, urmat îndeaproape de Ria, doar câţiva metri. Între ei se interpuseră alţi plimbăreţi sau grăbiţi. Coatele veneau din toate părţile, intrându-i în spate, în stomac. „Nu se poate merge aşa, încerc să rămân pe loc, să mă găsească dacă-i trece prin cap că m-a pierdut. Şi eu care mă lăudam că nu m-a pierdut nimeni niciodată!” îşi strânse mâinile în jurul trupului să-l apere de lovituri. Deodată îl văzu lângă ea pe dom Buracu, mai exact mâna lui întinsă printre trupuri, o prinse şi se lăsă mai mult smulsă decât trasă prin îngrămădeala aceea de trupuri vorbitoare.

După un timp, renunţă la politicosul „scuzaţi”, inutil în această împrejurare. Hainele li se lipiseră de trupurile transpirate.

— Iadul pe pământ! Nu aţi găsât o altă oră mai prielnică Vâlvei Pădurilor decât asta? Toată sunt acoperită de vânătăi. Eu mor, iar lor nici nu le pasă, se plimbă în cerc şi nici nu văd cercul. Orbilor! Momâilor! Fluturi de noapte! Urlu în pustiu, nu mă aude nimeni, nici nu vor să audă sau să vadă.

— Ce? Dangătul clopotelor tale? Fii atentă pe unde calci şi taci, păstrează-ţi respiraţia că avem de urcat.

„Mai înainte, chiar de te-ar fi călcat în picioare, n-ai fi

scos un sunet, n-ai fi zis *Au*, căci A vine de la Adrian, aşa cum Ra vine de la Radu şi nu de la razna. Eu o iau razna acum, punându-mi mintea cu tine, orgolioaso! Te-aş fi chemat mai repede, dar îl aşteptai pe doctor, iar eu ştiam că-l aştepţi şi aş fi fost un caraghios refuzat. De o jumătate de oră sunt însă un caraghios acceptat. N-are rost să-ţi spun ce gândesc, pentru că oricum te-aş fi adus să vezi Vâlva Pădurilor, dacă nu azi, atunci mâine sau poimâine. Nimănui nu i-am vorbit despre Vâlva Pădurilor, m-am mulţumit să o văd întotdeauna singur. Dacă vei râde, va fi sfârşitul lumii, înseamnă că ai minţit tot timpul, că ai mimat bucuria, supărarea, tristeţea, şi adevărat în tine e doar orgoliul! Nu cred, nu poate fi adevărat!”

Cărarea depăşise ultimele case şi urca spre pădurea de brazi. Femeia venea în urma lui, la un pas. Respira normal. Miros de cetină, de castani în floare, de tei în pârg îi întâmpină de departe. Drumul intră pieptiş în pădure, se răsuceşte şi lasă din nou doar o potecă. Linişte. Până aici nu ajung zgomotele de jos, doar ecoul poate străbate în noapte staţiunea, pierzându-se apoi în brazii de pe celălalt versant.

— Fără ochelari, vezi de aproape?

— Da.

— Îi dai jos şi am să-ţi spun când să-i pui, te rog.

„De mi-ai fi cerut toate astea ieri, ar fi ieşit scântei.

Recunosc că şi eu sunt puţin scrântită, dar mă întreci, băiete, mă baţi de departe, cale de trei poşte, mai mult nu, însă e suficient şi atât, ca să mă pot ţine de tine, cât de cât”.

Părăsiră poteca luând-o printre brazi. Undeva, spre dreapta, se văzu un loc liber, un luminiş, ziua, iar noaptea, un loc încercuit de brazi. Ria îşi retrase mâna şi se opri. Jur-împrejurul ei pluteau lumini, mii de luminiţe ce se stingeau în fracţiuni de secundă, răsărind şi stingându-se altele, mereu altele. În faţă, în stânga, în dreapta, peste

tot, de la pământ până sus, peste ea, un dans de luminiţe nemaivăzut. Întinse mâinile să prindă sclipirile, dar ele dispăreau şi apăreau peste doi-trei metri.

„Dacă aprind un chibrit sare muntele în aer? E gaz? Ochelarii, lentilele se adaptează luminii, de ce nu şi întunericului?” Prin lentile, luminiţele prinseră o strălucire fosforescentă. Zborul scânteilor se descifra clar. În mijlocul poienii erau puzderii luminând mai puternic aerul, luând forme de flori, de păsări, de vânt. Faţa lui Adrian în mijlocul flăcărilor de o clipită avea o culoare palidă – <3 u reflexe de fosfor.

— Fantastic! Licurici! N-am văzut niciodată atât de mulţi.

Urmări traiectoria unei bătăi de aripă, dar nu reuşi să o prindă. Încet, înotând prin puzderia de argint, se întinse pe iarbă chiar sub stratul de lumini. Stele mii căzătoare şi înălţătoare, stele reci, dar cântătoare în fluturarea lor de aripi.

Stând culcată în iarbă, cu roiul de licurici deasupra, ce i se păreau nebuloase ale unor stele îndepărtate, se minţi spunându-şi că nu sunt licurici, ci stele – stele pe care ea avea puterea să le mişte, numai dacă ar fi vrut, ridicând o mână; se crezu un uriaş stăpân pe lună şi stele, putea să-şi umple buzunarele cu cioburi de stele, să şi le resfire în păr. Fără ochelari, vraja era mai puternică. Vedea doar licărul, nu şi zborul. Totul în jur avea alt contur, depăşind realitatea, trecând în basm, în minunea clipei aromată de cetină de brad. Câtva timp îşi reţinu respiraţia, de teamă să nu le facă rău, dar şi aşteptând încordată ca stelele fosforescente să i se aşeze pe faţă, pe mâini. Ridică mâinile căuş şi prinse o luminiţă vie, ce-i lumină palmele în zborul captiv, bezmetic, rapid de pe un deget pe altul, apoi tot mai încet, şi mai încet, sfârşind în podul palmei nemailuminat. Ria deschise mâinile; după o respiraţie urmată de o bătaie luminoasă de aripă, scânteia îşi luă

zborul spre înălţimi pierzându-se între celelalte chinezării ale serii. „Pentru Vâlva Pădurii te iert dom Buracu de toate păcatele trecute şi viitoare”. Adrian se aşează lângă ea şi-i puse în mână, asemeni orbului, un măr.

— Praznic împărătesc în împărăţia Vâlvei Pădurilor, zise Ria şi muşcă din măr.

„Un rând de stele dedesubt, deasupra alte stele” străjuite de brazii înalţi şi falnici, de foşnetul lor abia perceput în liniştea adâncă a nopţii de vară. Dar deodată un fâlfâit de arâpi însoţit de fluierături ascuţite trecu peste ei. Ria se ridică, însă în aceeaşi secundă Adrian o lipi, înapoi, de pământ.

— Liliecii! în apropiere e o peşteră cu mofete radioactive foarte vechi, ca datare. Acolo îşi au adăpostul. Datorită reflectoarelor foarte puternice, folosite în timpul cercetării peşterii, i-am paralizat, nu ne-au creat probleme. Lumina licuricilor nu-i impresionează. Întâlnindu-ne în zborul lor, nu scăpăm nepieptănaţi, asta în cel mai bun sau prost caz.

— Liliecii au foarfeci?

— Racii au, liliecii nu.

— Păcat, îmi făceau un serviciu, mi-ar fi tăiat părul pentru că altfel nu ştiu cum îl mai descurc, mi-a turnat pe puţin un kil de lac. Nu ştii, le place lacul?

— Şi

— O

Racilor le place lacul cu ape dulci. Totuşi, ei trebuie spălaţi în nenumărate ape înainte de-a fi puşi la fiert. Oricât de fierbinte e apa, iei se înroşesc doar, de luminat nu luminează nici cât un licurici, darmite ca soarele. Ra înseamnă soare, nu?

cutie de plastic transparentă, unde am vârât câţiva licurici. Vreau să-i duc colegului meu de cameră.

— Vor muri până la vilă.

— Nici vorbă, cutia e plină de găuri mici, ca o plasă.

«Iar dacă ai să ajungi în împărăţia Vâlvei Pădurilor să-mi aduci de acolo, ca să te cred că ai fost cu adevărat, câţiva slujitori de-ai împăratului licuricilor şi atunci te voi crede, dar să-i aduci vii ca să-mi lumineze masa şi să moară de invidie vecinii mei, ceilalţi împăraţi». «Tu ce ai să faci cât timp eu colind prim împărăţia luminilor?»

— «Am să râd în pumni. Du-te odată să-ţi pregăteşti lasoul sau capcana, căci eu te aştept aşa cum ne-am înţeles».

— Ştiai că nu va veni doctorul?

— Ştiam că te voi aduce aici, azi sau mâine sau poimâine, într-o seară. Mai vrei un măr?

— Singurul lucru pe care mi-l doresc e să ajung cât mai repede la vilă, dar acum, imediat, altfel simt că mor, că-mi plesneşte inima. Nu-mi pasă de lilieci, vreau la vilă!

— Pentru dumnezeu, ce s-a întâmplat? Ce-am făcut?

— Nimic, nimic! Nu pot să-ţi explic, dar am sentimentul că la vilă s-a întâmplat ceva. Trebuie să ajung acolo cât mai repede. Te implor, cunoşti drumul, ia-o înainte şi fugi cât poţi de tare. Am să rezist, nu am corsetul pe mine, pot alerga. Înţelege-mă, ceva nu e în ordine, nu ştiu ce, dar nu e bine.

— Plecăm. De la cinematograf o vom lua pe drumul ce dă în spatele vilei, e mai scurt şi nu ne vom întâlni cu nimeni, sper că fluturii tăi de noapte s-au culcat.

Ieşiră în potecă şi coborâră de parcă din spate ar fi venit pe urmele lor Muma pădurii sau Muma zmeilor. Panta uşor înclinată, a dealului, le accelera viteza paşilor, ameninţându-le echilibrul. Vreascurile trosneau sub bascheţi. Brazii şi castanii fugeau din calea lor, ascunzându-şi neclintirea în faţa trupurilor purtate de vânt şi spaimă. Staţiunea părea un brâu de licurici prinşi în ace de gămălie.

Ria îl depăşi în apropierea cinematografului şi, fără să-şi schimbe cadenţa, ritmul, coti pe drumul ce ducea la

vilă. Rarii trecători se uitau cu mirare la veşnica sută de metri a alergătorilor din mijlocul drumului.

În apropierea vilei, Ria simţi că nu mai rezistă, mii de ace îi cuprinseseră gâtul sufocând-o, însă paşii ce veneau din spate o obligară să continue. Nu mai era mult, ocoli vila, luminile ardeau în ambele camere, nimic rău sau nimic bun deocamdată. Pe scări se opri. Picioarele nu o mai ascultau, respiraţia precipitată, scurtă o sufoca. Adrian o târî după el, pe scări, pe coridor, deschise uşa camerei ei, dar înăuntru nu era nimeni. Rezemată de tocul uşii strigă sugrumată.

— Bună! Bună!

Buna apăru însă din camera lui Adrian.

— Doamne, mult aţi mai stat, poate muri omul până tveniţi voi. Îi este rău prietenului dumneavoastră.

Ultimele reverberaţii ale unui arc nevăzut o propulsară pe Ria în cameră. Eugen, palid, verde, cu brotioane reci de transpiraţie pe faţă, tremura sub maldărul de pături aruncate peste el. Ria trase păturile de pe el şitl obligă să se ridice.

— En, mă auzi? Vreau să-mi răspunzi clar la tot ce te voi întreba. Ce te doare?

— Capul şi stomacul. Mor. Acoperă-mă, îmi este frig.

— En, deschide ochii, şi uită-te la mine. Dacă nu execuţi tot ce-ţi cer, nu te pot ajuta. Prinde-mi mâinile şi strânge cât poţi mai tare, mai tare, En. Bun. Culcă-te. Bună, dă-mi repede un ac.

Buna trase un ac de croşetat din ciorapii la care lucra. Ria ridică păturile de pe picioarele lui Eugen şi-i înţepă tălpile. En îşi retrase picioarele mormăind un *au* stins.

— Daţi drumul apei calde de la chiuvetă. Bună, adu-mi te rog bicarbonatul, am văzut că ai un pachet. Pe masă sunt câteva lămâi, dacă mai ai ceapă ad-o. Geanta mea unde este?

— Nu te speria, e aici.

— Unde ai fost şi cu cine?

— La restaurant, la „Căprioara”, cu inginerul Duică şi cu colega ta de cameră.

— Cine a ales masa şi meniul? Ce aţi mâncat?

— Prostii. Eu am găsit masa, altceva nu aveau de mâncare decât salată de vinete, tartan sau grătar cu salată de castraveţi. Am mâncat salată şi tartan.

— S-a ridicat cineva de la masă, în timpul cinei?

— Doamna a dat un telefon acasă. Lasă prostiile, meu bine cheamă doctorul.

— Nu chem pe nimeni En, încerc să rezolv eu ce se poate rezolva, niciun doctor nu te poate ajuta mai mult. Bănuiesc o intoxicaţie alimentară, dar, în cazul în care în noaptea asta te vor vizita ciocli, înseamnă că e mai mult decât o simplă intoxicaţie. Riscurile intră în arta ta, cascadorule!

— Îmi e tot mai rău, nu-ţi dai seama ce faci?

— Ba da. După fuga trasă, acum mă relaxez, aştept. Aţi băut ceva?

— Ei, o sută de coniac, cu pepsi.

— Cum ţi-o fi norocul, băieţaş! Bună, curăţă ceapa şi toac-o. Eu îi pregătesc frumosului un coctail. Luă cana mare de pe masă, o umplu cu apă caldă, puse bicarbonat, iar Adrian stoarse două lămâi. Ria deschise geanta, răsturnă conţinutul pe pat, o deplie, pipăi buburuzele colorate şi apăsă din exterior până simţi în palmă o capsulă albă.

— En, iei pilula şi bei apă cât poţi de multă, trebuie să vomiţi. Nu mă obliga să-ţi torn cu forţa apa în gură.

— Miroase îngrozitor a ouă clocite, nu o suport!

— Şi salata ta de vinete sau tartarul miroseau a ouă clocite, dar le-ai mâncat, acum bea aghiazmă, drace!

Eugen înghiţi capsula, dar cu greu reuşi să bea

jumătate din apă. Ria îi luă paharul, îl umplu, apoi i-l turnă cu forţa, ţinându-l de nas. Adrian stătea lângă ei cu cana de apă, atent să umple cât mai rapid paharul.

Livid, transpirat de moarte, Eugen refuză cel de al cincilea pahar.

— Zece bei, băieţaş, chiar dacă pentru asta va trebui să te bat. Fă-mă fericită, En, bea şi vomită.

— Nu mai pot, Rea ai milă, te implor.

— Mila nu intră în sectorul sentimentelor mele. En, te rog să te ridici şi să mergi la baie.

— Nu pot, capul mi-e de plumb.

— Am câteva cuve în portbagaj, le aduc imediat, zise Adrian şi dispăru.

— Bună, vezi, nu ţi-ai uitat vreun ac în camera unde ai stat? Mă gândesc că fosta mea tovarăşă de tăcere l-a găsit şi nu ştie ce să facă cu el.

— Pe toate le ştii, tu fată, mi se desfăcea ciorapul fără să văd, zise Buna, ascunzând în mâneca bluzei acul.

— Pământule bun, aşa-i că nu mă laşi? E o intoxicaţie stupidă şi atâta tot, nu-i aşa?

— Fii liniştit, te salvez, am taşca plină cu minuni. N-a vrut Sconcs-ul să mi le dea, dar până la urmă n-a avut încotro. Când aduce cuvele, am să-ţi dau să miroşi ceapa tocată de Buna lui Dumnezeu, te rog, En, să o aspiri, altfel te oblig.

— Zâna…

— Haplea? A vomat la viaţa ei cât pentru două vieţi, apoi a mâncat de parcă nimic nu s-ar fifi întâmplat. Îţi aminteşti când a avut pojar şi zicea ca şi line că nu mai

Î

toate? Totuşi a rezistat, a ascultat şi a luat medicamenele, deşi puroiul îi curgea, nu alta, în gât.

— Rea, îmi vâjiie capul, nu mai pot, simt cum toate zboară în jurul meu, chiar şi eu. Şi nu mai vine…

— Am adus cuvele.

— Îţi aplic compresa de ceapă. Suntem numai noi, En, totul e în regulă.

— Bună, să vină Buna. Închide uşa şi ieşi pe balcon. Am să beau coctailul pregătit de tine, dar te rog să ieşi.

— En?!

— Te rog pleacă, nu mai rezist. Ia-l şi pe el.

Lumina le arunca umbra trupurilor jos în iarba crudă şi înaltă. Bordura balconului era rece. Ria îşi lipi fruntea şi braţele de ea, rămase aşa până ce piatra îi fură căldura trupului şi aburul de zăpăceală, de nebunie al frunţii. „Pentru a-i convinge pe ceilalţi că am dreptate, trebuie să cred eu în ceea ce vreau să fac. Nu există niciun risc, îşi va reveni. Şi dacă totuşi există un cât de mic lise şi fac două greşeli fatale dintr-odată? Prima e viaţa lui En, a dloua, de ce nu? a mea. În cazul în care nu e intoxicaţie, ei ştiu că acum îi este rău, deci trebuie chemată salvarea, medicul. Eu nu trebuie să exist. Prezenţa şi intervenţia mea îi vor duce urgent la mine, eu voi deveni ţinta numărul unu. Pentru cine? Cine sunt vânătorii? De cine va trebui să mă apăr? Deocamdată e necesar să-l apăr pe En şi pe prostul ăsta de dom Buracu, care, odată plecat En cu salvarea, devine ţinta numărul unu, el este doar vânatul cel mare, pe el îl vor, dar viu şi cât mai deştept posibil, el e mina de aur căutată şi descoperită nu după Vâlva Băilor ci după Vâlva descoperirilor lui! N-am ce-i face, el va coborî să dea telefon, de la recepţie14.

— Îl cauţi pe doctor, din pământ din iarbă verde, din carul cu fân, de unde ştii, îl aduci aici, chiar de crapă pământul.

— Crezi că e altceva, mai grav?

— Nu ştiu, tot ce ştiu e că am nevoie de doctor.

— Maşina…

— Nicio maşină, dai telefon. Sub niciun motiv nu părăseşti vila. Am ieşit ca proştii pe balcon, suntem nişte ţinte minunate pentru lupii singuratici.

— Şi eu sunt un lup singuratic, iar numele meu e Adrian.

— Am impresia că mă crezi chiar tâmpită de-mi repeţi pentru a n-a oară că te numeşti Adrian. îmi spui şi cum să pronunţ? Ca pe un stadion: A-dri-an! Ca în filme: A-dri-a-a-an?

— Să-mi spui simplu: Adrian. Într-un cuvânt. Încă ceva: tâmpiţii nici în vis nu văd Vâlva Pădurilor, deşteapta pământului! După cum te comporţi, însă, cred că nu eşti normală, eşti cam nebună.

— Am calculat, mă baţi, cale de trei poşte, nu mai mult, altfel nu mă pot ţine de tine. Vorbeam de telefon, nu? Se pare că En e la capătul puterilor. Cum e, Bună?

— S-a liniştit. Doamne, greu i-a fost! mai trebuie să bea apă, că m-am săturat eu numai uitându-mă, dar el, săracu'?

— Fericiţi cei săraci cu duhul! Dacă nu ar fi băut ar fi avut fericirea să se transforme în îngeraş. Aripile îţi lipsesc, băieţaş, în rest arăţi destul de bine, eşti cald. asta e un semn bun. Va trebui să mai înghiţi o pastilă şi apoi te învelim, dar nu ai voie să dormi. Fără surprize proaste.

— Am dat tot afară, nu mai vreau ceapă în viaţa mea. Vreau să dorm.

— Eşti încă în fântână, Harap Alb, dacă adormi creşte apa şi tu nu ai s-o simţi cum te cuprinde. După ce vine doctorul, îţi promit că te las să dormi.

— E grav, Rea? Ai spus că nu-l chemi şi totuşi…

— Înghite pastila şi-ţi explic. Aşa, eşti un copil adorabil. Nu te strâmba, vei fi cel mai apretat bărbat din lume. Bună, stai jos şi spune-mi: ai găsit acul?

— Le-am stricat seara, cu mirosul meu de ceapă. Să le fi văzut cum au sărit să deschidă uşa, geamurile, de parcă intrase o dihanie în cameră. Nu are nimic, îşi punea moaţele în păr şi-i umbla gura, ca o morişcă.

— Celălalt? întrebă Eugen.

— Nu ştiu, probabil coniacul i-a salvat, dacă era cazul. Cine-mi poate spune adevărul? Tu, nici într-un caz, chiar dacă începi să ai un puls normal, numai să nu-mi tragi clapa şi să mă minţi. Spune-mi ceva, orice; în schimb, am să-ţi dau o lămâie să o sugi încet, nu te strâmba, am să fiu bună şi nu-ţi dau zahăr, o mănânci aşa. Când o termini, îţi mai dau una. Spune-mi ce te-ai fi făcut dacă mâncam eu ciuperci bolinde?

— Mă doare capul şi ochii. Lumina e prea tare, stinge-o!

— Prefer să te doară doar pe tine capul şi nu pe amândoi, deşi nici al meu nu mai rezistă mult.

— Unde ai fost?

— Ziceai că te doare capul, dar văd că-ţi bubuie, umbli cu subtilităţi. Vrei să verifici ce ţi-a spus dom Buracu.

— Nu mi-a spus nimic privind programul vostru comun. Din pricina plimbărilor voastre puteam da ortul popii, ce-ţi pasă ţie? Te plimbi. Nu ştiam că eşti amatoare de plimbări târzii, pe viitor voi avea grijă, eu îţi voi alege partenerii şi le voi fixa cu stricteţe itinerariul şi ora la care să te aducă acasă. Ascultă, încercarea lui Eugen de a se ridica se frânse la jumătate, ascultă, eu l-am rugat pe doctor să te invite la restaurant. Fii liniştită, i-am spus că eu plătesc masa. Ce mă enervează e că tu-l cunoşti de mai demult pe doctor, aşa-i? De unde? Eu nu ştiu nimic de existenţa lui.

— De fapt, ce ştii tu despre mine? În primul rând, că am o fată nebună, nebună de legat. Fals. Am doi copii, minunaţi şi normali, în acelaşi timp, ca toţi copiii de pe pământ. Când pe tine te amuză minunile lor, mie îmi vine să-i arunc de la etajul şase, vreau cinci minute de linişte, fără întrebări, fără uşi trântite, fără fazan. Doi: întotdeauna zici că nu ţi-ai dori o soţie aiurită, aşa cum e soţul meu. Aici te înşeli cel mai rău şi de fapt te minţi pe

tine însuţi: e cel mai tandru soţ şi părinte din câţi cunosc…

— Repară chiuvetele când curg, prizele când sar în aer…

— Spre deosebire de tine, el recunoaşte că nu face nimic în casă, tu în schimb te lauzi că faci totul. Trei: Ce ştii tu despre parcurile pline cu trandafiri îmbobociţi, despre trandafirii ce înfloreau a doua zi în toate camerele de la căminul de fete? Nimic. Află că pe doctor îl ştiu de la furtul de trandafiri, pe vremea aia tu înnodai coade zmeielor, băieţaş. Cine dracu' te-a adus pe tine în biroul meu, n-ai găsit un alt scaun liber în altă parte? Culmea e că abia te-ai aşezat şi ai şi început să te crezi stăpân peste toate lucrurile, mărinimosule! Altă dată, te descurci singur, nu te mai iau cu mine.

— Aiurea, eu am cerut să vii cu mine, ţie nu-ţi trecea prin cap nici tăiată bucăţele.

— Gata! Ce-a spus doctorul? L-ai găsit?

— Vine imediat. Abia am reuşit să dau de el şi să mi-l aducă la telefon. S-a întâmplat ceva la policlinică, dar a promis că vine. Nu străluceşti, bătrâne, însă te-ai colorat, nu mai eşti întruchiparea suferinţei pe pământ.

— Noi suntem de prisos din moment ce vine trimisul lui Hipocrat. Tu mănâncă lămâia, e coaptă, nu-i aguridă şi nu mai fă mutra asta de răstignit, ai scăpat.

— De ce l-ai mai chemat?

— Am nevoie de prezenţa lui aici, el e cel care te-a salvat, el şi Buna, să vă intre la toţi în cap acest lucru. Ai auzit, Bună?

— Eu nu pricep ce faceţi voi, dar proastă nu sunt, aveţi voi treburile voastre de umblaţi unul după altul ca nebunii şi tot ziceţi că nu vă cunoaşteţi. Lucru bun nu-i, orice aţi zice voi, parcă sunteţi ficiorii mei când n-au ochi să se vadă unul pe altul şi de supărare umblă unu în picioarele celuilalt, că eu toată tremur că acu-acu se iau la bătaie şi fac moarte de om. Când intru în casă, iar se iau la

ceartă pentru mine: de ce trebuie să le ştie mama pe toate? Proştii, habar n-au că eu ştiu totul chiar şi atunci când nu-s de faţă. Stai, fată, jos, lasă supărările pe trandafiri, că-ţi fur mâine un braţ. A venit şi lupu, să văd cine pleacă?

— Bună seara, zise doctorul intrând în cameră.

Ria se uită la el mirată. Radu, îmbrăcat în halat, arăta aburit, prăbuşit, de nerecunoscut, îmbătrânit, cu firele de păr lipite de chelie. Transpiraţia îi curgea continuu pe lângă perciuni.

— Ce ai mâncat? Vinete sau tartan?

— Amândouă.

— Felicitări! Eşti al 17, până la ora asta. Cel mai grav e un copil, am cerut să-mi trimită salvarea şi medicamente, să vină sanepidul. Îi dau afară pe toţi de la restaurant, le voi servi specialitatea casei: mătura, să mănânce în altă parte nu aici. Rea, cât timp îl consult, pregăteşte într-o cană…

— Nu mai e nevoie, l-am curăţat, cu un vomitiv şi o compresă cu ceapă, care a făcut minimi. I-am făcut un coctail: apă caldă de la chiuvetă, deci carbo-gazoasă, sulfurată, bicarbonat şi lămâie. Apoi i-am dat un amidon miraculos. Văd că a început să devină scorţos de apretat ce e.

Radu se aplecă şi-i luă mina în mâinile lui mari, transpirate, tremurânde da oboseală, o bătu încet, dojenitor.

— Vomitiv nu-i mai pot da copilului, i-am administrat deja o doză puternică şi degeaba, am să încerc ideea cu ceapa. Am însă nevoie de amidonul tău fermecat, îţi dau în schimb ceai de muşeţel, două-trei zile va ţine regim. Te-ai descurcat de minune, de ce m-ai chemat?

— Nu ştiam dacă e intoxicaţie sau altceva, şi într-un caz şi în celălalt tu trebuia să-l tratezi, să-i dai medicamentaţia necesară. Nu?

— Ai o şapcă grozavă! Toate privirile din sală s-ar fi întors după noi, ce mândru aş fi fost.

— Ra, uite medicamentele, ţi le dau pe toate câte le am, pleacă şi nu mai vorbi tâmpenii! Află că m-am dus la coafor, şi mi-a făcut un cap cât o turiţă, m-am împopoţonat ca o pupăză, ca o varză creaţă! Mă bucur că nu ai venit, mă bucur că-ţi place şapca mea şi să ştii că-s fericită că mâţa asta stoarsă şi întinsă la soare are doar o simplă intoxicaţie!

Dan strânse de pe măsuţă resturile de mâncare, le puse pe tavă, alături de ceştile de cafea şi le duse dincolo, în biroul secretarei. Umplu o cană cu apă şi reveni în biroul colonelului. Stăncioiu îşi aprinse oţ igară şi îşi aşeză picioarele pe un scaun.

— De mâncat am mâncat, de dormit vom mai vedea. Acum să-mi spui ce veşti ai despre Mihaela.

— Aproape nimic. Şi-a vândut lucrurile după ce au luat salariul, nu a cerut învoire să plece undeva şi de vizitat la fabrică nu a vizitat-o nimeni. La ieşirea din schimb a cerut un taxi, fată deşteaptă, dacă ţinem cont că avea la ea în jur de zece mii. Cât timp a fost la lucru nu a căutat-o nimeni acasă, nici măcar întâmplător sau din greşeală. Ajungând acasă, cu taxiul, l-a rugat pe şofer să o conducă până în casă, omul a mers cu ea, după care a plecat. E prea mare spaima ca să fie motivată numai de simplul fapt că avea banii la ea. A blocat uşa şi pe întuneric s-a culcat. Să vedem mâine dimineaţă ce face sau cine vine să-i facă o vizită, nu mai e mult până atunci, scăpăm de o grijă sau dăm peste altele. Zvâcnetul telefonului îi făcu să tresară.

— Asculţi şi tu, îţi notezi totul şi apoi confruntăm, nu trebuie să ne scape nimic, trebuie să fie oamenii noştri cu maşina, zise colonelul şi ridică receptorul în acelaşi timp cu Dan, care ridicase aparatul de ascultat şi îşi pregătea pixul pentru scris.

— Să trăiţi, tovarăşe colonel, spuse Ţenţ rapid, fără a-i lăsa interlocutorului timp să zică ceva. Am reuşit, vă vorbesc din apartamentul lui Adrian Buracu. Dacă nu era tâmpitul de Sconcs şi de Dan atunci în bucătărie, rezolvam pe loc şi la timp misterul pătrunderii în apartament. M-am bazat pe ajutorul lor dezinteresat şi am intrat ca prostul pe uşă. Nu pe uşă se intră şi nici cu magnet. Cred că Sconcs-ul avea un magnet pe creierul mic, de nu mai vedea în jurul lui decât supermagnete, poveşti ştiinţifico-fantastice brodate pe o treabă veche de când lumea, un fleac în fond. Intrarea şi ieşirea din apartament, fără vizita făcută familiei Crăciun, durează totuşi 23 de minute, am cronometrat chiar şi bâjbâiala mea, care nu este exclus să o fi avut şi celălalt, doar nu în fiecare zi intră în apartamente situate la etajul opt, venind de pe acoperiş.

În plus, eu am mai făcut o dată drumul, deci mi-a fost mai uşor. Alo! Mă ascultaţi?

— Te ascult, alpinistule! însă, dacă bine îmi aduc aminte şi sper că nu m-a părăsit încă memoria, eu ţi-am interzis escaladările.

— Exact, dar eu am coborât. E o mică diferenţă, nu, între a escalada şi a cobori?

— De diferenţa aceasta am să ţin cont altă dată. Acum ce vrei, să-ţi ridic o statuie?

— E imposibil, sunt la etajul opt şi nu am văzut în viaţa mea o statuie atât de mare. îi ridic eu una lin Dan, care se ţine de bancuri proaste. Nu putea să-mi spună că s-a ieşit prin apartamentul familiei Crăciun, evident, trecând prin bucătărie şi nu prin sufragerie?

— Nu, nu avea cum, întrucât tu te jucai cu ţâncii, în ţarină, bambilici.

— Eroare, de două ori eroare: una, că ne-am jucat pe asfalt şi a doua, că ne-am jucat de-a raiul.

— Vezi, ai grijă să nu zbori. De la etajul opt, până ajungi pe raiul desenat de tine pe pământ, ai toate şansele

să devii îngeraş.

— Serios? Credeţi că s-ar putea să am vizitatori? întrebă Ţenţ fără urmă de glumă, mai degrabă speriat de cursa în care intrase.

— Acum e târziu, poţi să te culci liniştit, însă pentru următoarele nopţi nu-ţi garantez. Somn uşor îngeraş, îţi doresc să visezi numai raiuri, dar, înainte de-a închide, spune-mi ce se întâmpla dacă-ţi spunea Dan pe unde a ieşit vizitatorul?

— Nu eram la un pas de a-mi frânge gâtul ieri noapte! Uşa şi fereastra de la bucătărie nu au putut fi închise cu magnetul cum dorea Sconcs-ul şi nu din cauza ploii cum s-a crezut, ci pentru că nu se închid pur şi simplu. Aşa stând lucrurile, am vrut să cobor prin balcoanele de la sufragerie, aici uşa se închidea, dar când m-am trezit pe acoperiş mi-am dat seama că îmi este frică, mi-a fost imposibil să-mi învingfrica şi să cobor. Azi, când am aflat că s-a ieşit prin apartamentul familiei Crăciun, am fost convins că numai prin balconul de la bucătărie s-a intrat şi s-a ieşit. Am refăcut drumul şi am putut intra fără magneţi şi alte minuni.

— Cum ai făcut?

— Dan trebuie să vină să-mi deschidă uşa; dacă vine în noaptea asta, să vină direct pe balcon şi-i arăt, altfel vă spun noapte bună şi spor la dezlegarea cuvintelor încrucişate!

— Noapte bună, băftosule!

*

Crengile brazilor, adiate de boarea dimineţii, rupeau primele raze ale soarelui, împrăştiindu-le peste stropii de rouă în mii de culori. Din când în când se auzeau scurte ciocănituri urmate de o chemare, „Mariana!”, şi iar două nuci lovite sunau în liniştea pădurii, când mai apropiate, când mai îndepărtate.

Veveriţele chemate toate cu acelaşi nume de fata

veneau la chemarea celor fără de somn, îşi primeau nuca şi dispăreau, ca un vis, pe creanga unui brad. În vilă era linişte. Parchetul dezlipit, de pe hol, aştepta somnolind primele uşi deschise, primii paşi ce ar fi adus cu ei dacă nu alte uşi deschise, atunci cu siguranţă ar fi pus în mişcare zecile de robinete şi duşuri cântătoare.

Palid, cu cearcăne imense, Eugen stătea în pat neîndrăznind să se mişte. Fiecare mişcare se reverbera până în creier producându-i dureri şi aşa de nesuportat. Totul în jur i se părea îmbibat în sulf, cu iz de cocleală şi acru. Adrian, mult aplecat peste masă, într-o poziţie incorectă, scria. Filele pline cu formule le aşeza în partea stângă cu grijă, să nu-l trezească pe Eugen. Precauţie inutilă întrucât acesta îl urmărea de mai multă vreme, fiind deopotrivă atent la pagina terminată şi la ceas. Cronometra un anume scârţâit al pixului pe care durerea lui de cap îl amplifica de mii de ori, până la exacerbare. Era acelaşi sunet auzit ieri după-masă când îl rugase pe Adrian să aşeze sub fila de scris un ziar. Adrian, concentrat asupra celor scrise, nu sesiza poticnirea şi scârţâitul pixului, în schimb pe Eugen, datorită durerii de cap, îl enerva, îl deranja. Făcând o medie a paginilor scrise şi a sunetelor auzite, ajunse la concluzia că fiecărei pagini îi reveneau trei-patru sunete, nu multe, dar pentru el enorme. Cronometrul nu-i spusese nimic, totul depindea de pagină, de ritmul de scris, când mai lent, când mai grăbit, febril.

„Rău am ajuns dacă-i calc pe urme deşteptei ăleia de nu-i plac butonii şi acele de cravată. Mie nu-mi plac pixurile. Faţă de ea, eu am o scuză, scuza şoricelului: «da, dar eu am fost şi bolnav. Râdă cine o vrea, dar mie nu-mi plac pixurile”.

— Academiciene, de unde ai tu pixurile, cine ţi le-a făcut cadou?

Adrian se întoarse brusc, scaunul scârţâi prelung,

obligându-l pe Eugen să-şi prindă capul în mâini, respirând sacadat, aiurea.

— Scuză-mă, n-am vrut, am crezut că dormi. Am umblat ca o pisică prin cameră, să nu te trezesc. Să-ţi fac un ceai?

— Pixurile, de unde le ai?

— Le-am cumpărat în timpul congresului, sunt excelente. Pasta scrie uniform, nu se întinde ca a noastră după ce scrii câteva pagini şi se încălzeşte puţin pixul. Acestea îmi ajung aproape doi ani. Acolo, dacă-ţi cumperi un pix sau două eşti în pierdere, pentru că luate separat fac, ca preţ, cât o trusă, aşa că eu mi-am luat un set. Ce te deranjează?

— Sunetul, poticnirea pe care o au din când în când. Colegilor tăi le-ai adus tot pixuri din astea?

— Nu, pentru ei am adus tuburi cu pastă, fiecare are pixul său de ani de zile. S-au obişnuit şi nu vor să-l schimbe. Mai întâi nu ţi-au plăcut butonii, acum pixurile, cred că exagerezi.

— Butonii, ei nu i-au plăcut şi ştiu de ce, mai exact bănuiesc: i s-a părut caraghios ca un bărbat să iasă de la ştrand pus la şapte ace. Însă de la butoni am ajuns eu la pix, trebuie să verific de ce se poticneşte din când în când. Cheam-o, te rog.

— Eşti nebun, la ora asta? Tu nu-ţi dai seama că e încă devreme, doarme?

— De ce îţi este frică tot nu scapi şi mai slăbeşte-mă cu aerele tale de domnişoară bătrână, garnisită până în vârful unghiilor cu pudoare. Ieşi pe balcon, te mai uiţi ce fac veveriţele, vezi dacă au uşa deschisă, o chemi şi de nu-ţi răspunde intri în cameră. Mie un costum de baie îmi spune mai mult decât o cămaşă de noapte, ţie nu?

— Degeaba încerci să-mi explici, e cu totul altceva ceea ce îmi ceri.

— Perfect, nu-ţi rămâne decât să te îmbraci ca pentru

o vizita, nu uita florile, şi poftim pe uşa din faţă. Dacă Buna e acasă surpriza va fi dublă, ai grijă ce vorbeşti şi pleacă o dată.

Adrian se îndreptă spre balcon cu aerul condamnatului la ghilotină. Parşiv, Eugen e atent la fiecare mişcare, vrea să-l audă cum o strigă, însă pe balcon nu se aude nimic, apoi paşii lui Adrian care se întoarce şi peste câteva clipe pe uşă intră Ria îmbrăcată cu un capod, peste cămaşa de noapte. Ochelarii îi ascund ochii cârpiţi de somn. Mâinile nu ştiu ce să cuprindă mai repede, faldurile capotului sau părul răvăşit. Se apropie, împleticindu-se, de patul lui Eugen, îi pune mâna pe frunte.

— Ce s-a întâmplat? îţi este rău?

— Mă doare capul îngrozitor, dar nu asta-i important. Iei pixurile şi te duci cu ele la farmacie. Sconcs-ul să le controleze cu mare atenţie, imediat.

— Eu? Eu nu am voie să mă apropiu de farmacie, iar la ora asta încă nu-i deschisă oficial.

— Indiferent că a fost intoxicaţie alimentară sau nu, din acest moment Adrian nu va mai face niciun pas fără unul din noi, pe el în aceste condiţii nu-l pot trimite singur. Alege, ori te duci singură, ori te duci cu el, dar acum.

— Mergem împreună, zise Adrian. După câte ştiţi, bănuiesc că şi ei ştiu, eu am o parte din aparate instalate la farmacie, astfel nu va părea suspectă vizita mea. Te îmbraci pentru înviorarea de dimineaţă, vom alerga până la farmacie, poate aşa reuşim să acoperim crosul de aseară, altfel bătaia puştii lor are o ţintă fixă.

— Ai dreptate, în două secunde sunt înapoi. Buna e dusă în piaţă după brânză proaspătă, când vine va sta aici, chiar numai simpla ei prezenţă te poate apăra de surprize.

După plecarea Riei, Adrian îşi strânse hârtiile de pe masă şi le puse într-o mapă.

— Tu vorbeşti serios, chiar te gândeşti la o eventuală atacare a mea? Te întreb pentru că eu nu mă ştiu apăra, nu

mă ştiu bate; în cazul acesta nu văd cum aş apăra-o pe ea, când pe mine însumi nu sunt în stare, iar ea cu corsetul ei medical…

— Ai intrat deja în panică? Fii liniştit, ea este cea care te va apăra şi nu tu trebuie să o aperi, se descurcă mai bine ca mine, nu-ţi fie teamă. Eşti în mâini bune. Cu o condiţie: să nu îndrăzneşti să vorbeşti urât despre mere că te bate măr-măr.

La o masă lungă, joasă, cu scaune ce frecau cimentul de înnebuneau urechile, câţiva oameni completau formularele. Mihaela se ridică prima şi când se întoarse spre ghişeu se izbi de un bărbat înalt, ce stătuse tot timpul în spatele ei.

— Ah!

Ochii şi mâinile fetei căutau disperaţi o portiţă de salvare.

— Dan Berinde ne este prieten la amândoi, ieri i-ai promis că-l cauţi. Caută-l acum, înainte de a expedia banii, altfel nu te va putea salva. Trimiţând aceşti bani, viaţa ta e în pericol.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, n-am auzit în viaţa mea de Dan şi mai cum? Ce vreţi de la mine?

— Mihaela, nu te juca! Viaţa ta şi a lui Adrian Buracu depind de trimiterea acestor bani. 3 n buzunarul fetâng al hainei am o legitimaţie, scoate-o tu ca să nu crezi că vreau să-ţi fac vreun rău. Dacă nu crezi, dă-i un telefon lui Dan şi o să-ţi spună el că de ieri eu sunt îngerul tău bun. Dar nu mai e nevoie de nimic, cea mai bună dovadă e chiar Dan în came şi oase.

— Bună, Mihaela, vii cu noi sau nu?

— V-aţi grăbit, peste un sfert de oră veneam oricum la dumneavoastră, din pură curiozitate: voiam să văd cum stăm cu cele două palme, zise Mihaela şi băgă în geantă formularul de expediere.

— Cum stăm, Staicule, merită sau nu cele două palme?

— Peste un sfert de oră merita o bătaie bună, acum merită, zău că merită altceva, şi Staicu se aplecă şi o sărută în creştetul capului.

— Vii cu mine cu maşina sau cu el? o întrebă Dan.

— Cu îngerul meu păzitor, asta parcă încercaţi mai înainte să-mi explicaţi că sunteţi?

— Atât numai, altfel mă omoară nevasta şi copiii.

Colonelul Stăncioiu îi aşteptă în biroul său uitându-se la setul de fotografii mărite.

Cei trei intrară calmi, degajaţi, doar florile lipseau şi o gazdă gata oricând să primească musafiri neaşteptaţi.

— Te laşi aşteptată, Mihaela, zise colonelul şi îi indică un fotoliu, să ia loc.

— Când un om semnează, fără să-şi dea seama, o poliţă în alb, nu ştie niciodată exact pentru ce şi pentru cât a semnat, care este suma exactă. Mai întâi, trebuia să-mi achit poliţa, trimiţând considerabil mai mulţi bani decât mi-au fost daţi. Apoi, aş fi venit aici deoarece sunt sigură că aş fi fost urmărită, pentru dobânzi imaginare, de cel ce mi-a dat banii.

— Un singur lucru nu ai avut în vedere, reacţia imediată a celui care primeşte banii. Mal. ai formularul, vreau să văd şi eu cui îi trimiţi banii.

Mihaela deschise geanta şi-i întinse formularul. În timp ce-l citea, biroul fu străbătut de un fluierat lung.

— Scrii aici că „Suntem chit”; crezi cumva că el se va mulţumi doar cu primirea banilor?

— Nu cred, de aceea i-am spus tovarăşului Berinde că o dată, cândva, îl voi căuta. Azi era acel cândva.

— Pentru început, ca să nu existe niciun dubiu în privinţa identităţii destinatarului, te rog să te uiţi peste fotografiile astea şi să-mi spui dacă recunoşti pe cineva.

Mihaela luă fotografiile. Multe din ele nu-i spuseră

nimic şi le aşează pe birou.

— Şeful meu? Ce face aici, cu mâinile ridicate? I s-a întâmplat ceva?

— Încă nu. Deocamdată, acolo, încheie pace.

— Fără mănuşi! E prima dată când îl văd fără mănuşi. Dintr-odată un val de abur roşu i se aşează pe frunte, pe obraji. Cine-i femeia? întrebă Mihaela.

— Femeia? Nu are importanţă, pe noi altceva ne interesează.

— Aveţi dreptate. În aceste două fotografii este destinatarul mandatului. În rest, în afară de şeful meu, nu recunosc pe nimeni.

— Uită-te bine, în linişte, poate mai recunoşti pe cineva, poate l-ai văzut împreună cu prietenul tău…

— Nu, el venea întotdeauna singur. La început, este adevărat, nu m-am uitat să văd de unde vine, cu cine, dar de la un timp am fost atentă, atentă chiar şi la pietrele pe care călcam. Nu o să mă credeţi, dar când eram singură, pe o stradă, mergeam pe mijlocul drumului de frică, însă niciodată nu am observat ceva în neregulă, deşi ajunsesem să mă tem şi de umbra mea. Cel mai tare mi-a fost frică de mine, că nu am să rezisst ameninţărilor şi bătăii şi am să spun lucruri ce i-ar fi nenorocit pe colegii mei, nu numai pe mine.

— Să o luăm sistematic, cu ce începem?

— Cu începutul. Ştiu lecţia pe dinafară, asta a fost rugăciunea mea de dimineaţa până seara din ultimele luni. L-am cunoscut în urmă cu aproape trei luni, într-o seară la dans, la Discotecă. Amabil, manierat, sclipitor în vorbe, atent până la cel mai neînsemnat gest. După dans, m-a condus acasă. A doua zi ne-am întâlnit iarăşi, întâmplător, aşa am crezut atunci, dar nu era adevărat, de asta mi-am dat seama mai târziu, practic mă urmărea, mă căuta. Ne-am plimbat, mi-a povestit despre el, despre munca lui la mină, spunea că este inginer miner. Comparându-l cu

oamenii mei din laborator, care sunt şi ei ingineri, matematicieni, chimişti, mi-am dat seama că exista o diferenţă. De la început balanţa s-a înclinat în favoarea lor; cu timpul, în locul lui, în balanţă, am descoperit un mare gol. Credeam că mina e de vină, dar singurul vinovat era aburul şi ceaţa de pe ochii mei; amorul meu era un balon umflat. Dar toate acestea le-am văzut târziu, când mi s-a clătinat un dinte în gură, până atunci, nu. Ne vedeam destul de des, absenţele erau motivate cu munca la mină, drumul până acolo. De fiecare dată, îmi aducea mici fleacuri, dar suficiente ca eu să nu văd pe unde calc. Le-am vândut pe toate, ieri. Am vrut să-l prezint părinţilor mei şi colegilor, dar nu a vrut, pretextând că încă nu e momentul, iar el nu are vârsta puţoilor ce mi-au făcut mie curte şi au rezemat gardul casei noastre. Când va considera el momentul potrivit, va veni să mă ceară părinţilor mei în mod oficial. Odată mi-a adus o rochie superbă, trebuia să o îmbrac în seara respectivă urmând ca la ora opt să mă ia cu taxiul de acasă. La restaurant am aflat surpriza pe care mi-o pregătise: ne logodeam, dar logodna trebuia să rămână marele nostru secret. Logodna mea de pleu ordinar! Degeaba îmi repet că am fost o proastă, că nu mai pot schimba cu nimic lucrurile. În seara logodnei am avut tot timpul sentimentul dedublării, eram fericită, clar un pitic mic-mic îmi spunea că sunt o caraghioasă în rochia aceea lungă şi pretenţioasă stând dreaptă şi nepierzându-l din ochi, ca un viţel. Aş fi vrut să fiu în pantaloni şi să mă simt degajat, nu să stau ca o paiaţă. După câteva zile, când ne-am întâlnit din nou, nu ştiu ce mi-a venit şi am făcut pe ameţita, m-am alintat, şi i-am spus că am băut la Institut de fericire că terminasem un contract, beneficiarul era mulţumit şi ne-a adus whisky. Aiurea, băusem pepsi şi spusesem bancuri, iar şeful ne promisese că ne va duce la Cenan, când vor începe forările. Am făcut mii de planuri, unii voiau să mergem cu corturile, alţii nu, dar în principiu

am fost cu toţii de acord ca în tot acest timp bărbaţii să fie cei care pregătesc masa şi au grijă de copii. După ce mi-a ascultat tot alintul, mi-a cerut să-i aduc indigourile pe care se bătuse la maşină tema din contract şi el o să-mi arate o mică şmecherie. Am râs ca de o glumă şi am continuat să fac pe ameţita. A doua zi n-am mai râs. Primul lucru pe care mi l-a spus când ne-am întâlnit a fost întrebarea dacă i-am adus indigourile. M-am făcut că nu ştiu despre ce vorbeşte şi atunci mi-a dat două palme de mi-a vuit capul o săptămână, iar un dinte mi s-a clătinat până mi l-a prins doctorul cu o croşetă de ceilalţi. N-am ştiut până atunci ce înseamnă două palme ca două lopeţi, dar oamenii învaţă şi descoperă multe lucruri pe propria lor piele, aşa am învăţat şi eu. Mi-a cerut ca a doua zi săi aduc, de unde ştiu, indigourile sau o copie după lucrare.

În zadar i-am explicat că nu pot, nu l-a interesat, trebuia să-i aduc în acest caz notiţele după care lucrează colegii mei. Cel mai minunat lucru spus de el a fost că nu de dragul ochilor mei sau al mersului meu şlampăt mi-a cumpărat bijuteriile şi hainele, ci ca să-l ajut. În cazul în care nu-l ajut sau lui i se va întâmplă ceva, eu şi părinţii mei vom arde, într-o noapte, ca nişte şobolani. Ca să fie cât mai convingător, mi-a arătat în geanta lui o sticlă care are darul de-a arde tot ce întâlneşte în cale. Din acel moment m-a urmărit încontinuu, cerându-mi cu insistenţă rezultatele cercetărilor. I-am repetat că nu am de unde să le iau, că indigourile sunt arse în crematoriul nostru, iar exemplarele dactilografiate au fost predate beneficiarului, CNŞT-uluii, iar cel de al treilea a intrat la documentarea secretă a Institutului. Am avut o idee salvatoare: dacă mi-ar fi spus dinainte altfel ar fi stat lucrurile, dar acum e prea târziu, nu pot să fac nimic. A fost de acord cu mine, dar mi-a mai arătat o dată sticla şi mi-a mai dat două palme ca să nu uit şi să-mi piară orice urmă de iniţiativă. Mi-a cerut ca în viitor să-i copiez ciornele analizelor şi să i

le predau. Tovarăşul Buracu urma să plece la congres în străinătate, i-am spus că în absenţa lui nimeni nu lucrează, deci un timp nu am ce să-i aduc. Pentru mine începuse nebunia, peste câteva zile urma să mă prezint la examenul de admitere, mi-a fost imposibil, nu m-am prezentat. La serviciu intram în alertă când îi auzeam discutând despre analize, şi ca să nu-i aud trânteam totul, spărgeam, mă certam cu ei, iar ei mă lăsau în pace, dădeau vina pe neprezentarea mea la examen. În ultimul timp trântisem şi, ca să vadă că sunt îndrăgostită, cântam, acum însă înjuram, pe toţi de-a valma. Le-am cerut să-mi dea transferul pretextând că dincolo voi avea salariul mai mare. Ştiam că au locuri şi atât i-am înnebunit că până la urmă am obţinut transferul şi am plecat. Când a aflat „logodnicul44 meu că m-am transferat, vânătă m-a făcut, m-a stâlcit în bătaie cerându-mi ca după întoarcerea şefului din străinătate să revin la Institut. Am crezut că mă va omorî, dar nu, m-a bătut cu grijă, să nu mi se vadă vânătăile şi să pot umbla.

— De ce nu ai cerut ajutor? o întrebă moale colonelul.

— Cui? Dincolo de piaţa veche începe pădurea, cui să-i fi cerut?

— Mihaela, de ce ai acceptat să pleci cu el neştiind unde te duce?

— Fiecare om are o doză de nebunie, dacă nu de curiozitate: voiam să ştiu de ce este în stare, la ce pot să mă aştept. Sticla putea fi doar o simplă ameninţare, care să nu fie dusă până la capăt. La dumneavoastră nu puteam veni cu mâinile goale, până la urmă tot aşa am venit, dar acum nu mai rezist. Simt că nu mai rezist. A doua zi după bătaie, am găsit câinele mort în faţa casei. Ştia că ţin foarte mult la câine şi a început cu el, urmau ceilalţi, aşa mi-a spus, dacă nu fac ce-mi ce ne.

Un timp nu a mai venit, nu-l interesa noua mea

slujbă. Miercuri dimineaţa, după ce a plecat tata la lucru şi mama în piaţă, m-am trezit cu el în camera mea. Problema uşilor închise demult nu mai constituie pentru el o piedică. M-am îngrozit, dar după primele momente de spaimă m-am liniştit, nu trebuia să ştie că numai simpla lui apropiere, mirosul lui mă conectează la o priză de înaltă tensiune. Culmea cinismului au fost florile din mâinile lui. Vezi doamne, femeile când se trezesc dimineaţa trebuie să vadă un lucru care le face plăcere, de exemplu flori. Eu n-am văzut decât un drac, florile le-am aruncat după aceea în W.C., şi ele puţeau a mortăciune, iar eu încă nu murisem. Mi-a spus să mă îmbrac şi să mă

13 – locuri de copil duc la Institut unde trebuia să caut un pix şi să-l înlocuiesc cu un altul dat de el. Era un pix negru, cu două cerculeţe galbene şi unul roşu la mijloc, acolo unde de obicei se înşurubează cele două părţi. Pixul de care avea el nevoie nu se înşuruba, era turnatîntruna, pasta neputând fi înlocuită. M-a condus cu maşina până în apropierea Institutului şi m-a aşteptat.

— Ţi-a spus cui îi aparţine pixul?

— Da, şefului meu, tovarăşului Buracu. De pixul acela mi-am legat eu toate speranţele. Dacă îl găseam aş fi venit cu el la dumneavoastră ca să vedeţi de ce îi trebuia logodnicului meu. Când i-am spus că nu l-am găsit, că aşa un pix cum mi-a arătat şi dat el nu este în tot laboratorul, a mărunţit ceva între dinţi, apoi mi-a zis că de faptnu-i nimic important, că pixul a fost doar un test, o tatonare a atmosferei din laborator, în vederea revenirii mele la Institut. Atunci când l-am anunţat că m-am transferat, l-am minţit spunându-i că ei observaseră că cineva le umblase prin hârtiile cu analize, drept urmare îmi interziseră intrarea în laboratorul propriu-zis şi mă suspectau. Acum voia să ştie cum m-au primit, dacă au angajat pe altcineva în locul meu, practic dacă mai am şanse să mă reîntorc. Pixul devenise o problemă colaterală, fără importanţă lăsa

el să se înţeleagă, dar pentru mine recuperarea şi înlocuirea pixului a fost ca un răsărit de soare: nu ceea ce se execută în laborator îl interesa în primul rând pe el, pionul după care alerga era altul, tovarăşul Buracu. Dacă la ceilalţi ţin foarte mult, la tovarăşul Buracu ţin într-un mod aparte, pe care nu-l pot explica oricâte cuvinte aş folosi. Întotdeauna când mă gândesc la el simt un miros de pâine caldă, am un sentiment de siguranţă, de linişte sufletească, de împăcare. Mie în ultimul timp doar atât mi-a rămas, mirosul pâinii calde care oriunde aş fi îmi poate veni în ajutor, mă poate salva. Or, el asta voia să distrugă, să-i facă într-un fel sau altul râu tovarăşului Buracu şi prin el şi celorlalţi. Pe mine mă putea omorî, dar de ei să nu se atingă. Un alt argument că pe tovarăşul Buracu îl vâna, e faptul că atâta timp cât a lipsit din ţară nu m-a căutat, nu mi-a cerut să mai trec pe la Institut, dar pe viitor îmi va cere, mă va obliga să revin la vechiul loc de muncă şi amânările, minciunile nu durează la infinit, va trebui să-i dau copiile după analize sau cine ştie ce-mi va mai cere. Aşa stând lucrurile, după plecarea lui am hotărât să vând tot ce mi-a dat, să dublez suma banilor cheltuiţi cu mine şi să-i trimit.

— Eşti naivă dacă-ţi imaginezi că el s-ar fi mulţumit cu banii şi nu ar fi trecut la represalii.

— Ştiu, de aceea i-am trimis pe părinţi la bunica, într-un vârf de munte, unde pentru un timp nu-i găseşte nimeni. Casa poate să ardă, nu mă interesează. Principalul rămâne ca dumneavoastră să mă credeţi şi să faceţi tot ce e posibil ca să-l salvaţi pe tovarăşul Buracu, eu mai mult nu pot.

— Părinţilor tăi ce le-ai spus de au acceptat să plece?

— I-am minţit că am primit o telegramă telefonată prin care eram anunţată că bunica e bolnavă. Tata avea vreo zece zile libere, i-am spus să şi le ia şi într-o oră totul a fost rezolvat. Mi-a fost milă de ei văzându-i cât sunt de

disperaţi, dar imaginea de coşmar, cu noi toţi arşi, a fost mai puternică. Odată ajunşi, acolo, vor uita, se vor bucura că bunica e bine şi vor da vina pe telefoane. Au greşit numărul, se mai întâmplă.

— Logodnicul tău ţi-a spus că lucrează la o mină, dar adresa pe care ai expediat banii e corectă, de unde o ştii?

— Am dat telefon la mină. Cei de la personal mi-au spus că de cinci ani nu mai este angajatul lor, iar noul loc de muncă nu-l cunosc. Vestea nu m-a surprins, mai degrabă o doream ca o confirmare a bănuielilor mele de după povestea cu pixul. Logic: dacă el doreşte un obiect anume de la acest om, atunci înseamnă că-l cunoaşte şi ştie precis despre existenţa sau neexistenţa pixului. De unde-l poate cunoaşte decât de la prospecţiuni şi explorări geologice? Or, în ultimul timp, tovarăşul Buracu a lucrat numai la Cenan, deci de acolo îl cunoaşte şi el acolo lucrează. Supoziţia mi-a fost confirmată de cei de la Cenan cărora le-am telefonat interesându-mă de el. Sunt sigură că nu s-a gândit niciodată că am să-i descopăr adevăratul loc de muncă şi adevărata funcţie. Dacă ar şti ce am făcut, m-ar omorî fără milă.

— Lecţia văd că ai învăţat-o bine, nu ai uitat nimic? Altceva nu ţi-a mai cerut?

— Nu. Pentru dumneavoastră nu-i suficient? V-am spus, am venit cu mâinile goale, dar trebuie să mă credeţi, nu mai rezist, nu vreau să mă întorc la Institut ca să-i furnizez lui date! Opriţi moara asta până nu-i prea târziu!

— Linişteşte-te, totul e în ordine. Mai am o întrebare: ai spus că ai vândut tot ce ţi-a oferit el, dar uitându-mă pe listă nu văd decât un lanţ de aur cu medalion, restul unde sunt?

— Un dram de cinste mai am. Nu puteam vinde colegelor mele pleuri, tinichele ordinare. Ele muncesc pentru bani, muncesc din greu, iar eu nu sunt o escroacă. V-am spus despre logodna noastră secretă şi am numit-o

logodna de pleu, de tinichea. Tot ce mi-a dat: verighetă, inel, brăţară, lanţ sunt false, le-am testat în laborator după ce mi-a dat primele palme. Poftiţi, uitaţi-vă!

Din geantă, Mihaela scoate o pungă de plastic şi pe birou îi răstoarnă conţinutul. Colonelul Stăncioiu le examinează, le cântăreşte în mână, par grele, clatină brăţara şi sunetul ei e subţire, scurt, fals. La unul din capete se vede o pată verzuie, aceeaşi pată e şi pe celelalte nimicuri sclipitoare, dar false.

— Le-ai purtat vreodată?

— Doar atunci seara, mi-a cerut să nu le arăt la nimeni şi să nu spun nimănui despre logodna noastră romanţioasă. Mucegai!

— Mihaela, ai vorbit despre un pix, pe care trebuia să-l înlocuieşti, spune-mi ar fi fost pentru tine o problemă să găseşti pixul?

— Nu-mi era greu să-l găsesc dacă ar fi existat, întrucât fiecare îşi are trusa sa de pixuri, de creioane, de creioane colorate, ascuţitori, rezerve de pastă, nimeni nu împrumută şi nu se foloseşte de obiectele de scris ale celorlalţi. Bărbaţii, exceptându-l pe tovarăşul Buracu, au stilouri, evident şi pixuri, dar le folosesc foarte rar. Femeile au un şnur de care e prins capacul pixului, ca un pandantiv, îl poartă la gât, ca pe un colier. În felul acesta au mâinile libere şi la nevoie îşi găsesc imediat pixul. Bărbaţii au stilourile sau pixurile în buzunarul de la halat. După terminarea programului stilourile sau pixurile sunt aşezate pe masă în foste vaze de flori, în doniţe mici, în cupe. Nimeni nu le foloseşte în altă parte, ceea ce s-a stricat se arde în crematoriu. Cred că ştiţi regula de la Institut, mai exact din laboratorul nostru. În hol există câteva dulăpioare unde fiecare îşi aşază hainele de stradă, în laborator se intră numai în halat şi papuci de pâslă, de pai sau papură. Revenind la pix, sunt sigură că l-aş fi remarcat.

— Semăna cu acesta? o întrebă Dan, întinzându-i un pix negru, cu două cerculeţe aurii şi unul albastru, intercalat între ele. Mihaela îl luă, se uită la el, apoi îl strânse între degetul mare, arătător şi mijlociu, mişcând în sus şi în jos degetele.

— Este identic, până şi porozitatea din partea inferioară este aceeaşi. La prima vedere ţi se pare că lacul este uniform, dar pipăindu-l descoperi o anume porozitate care în partea superioară nu există. De unde îl aveţi?

— De la Adrian. În ziua plecării lui la Cenan ne-am întâlnit pentru câteva clipe, el se grăbea la întâlnirea cu ceilalţi, iar eu voiam să trimit acasă, la părinţi, nişte bani. L-am rugat să-mi dea ceva de scris, îmi uitasem la birou stiloul, iar tocurile de scris de la poştă sunt o catastrofă. Mi-a dat pixul, scuzându-se că nu-i chiar nou, dar cât scriu eu îmi ajunge sigur un an de zile. El mai avea cinci, dintr-un set de şase, pe care şi l-a cumpărat în timpul congresului.

— Deci pixul exista, avea nevoie de el, îl căuta disperat! Credeţi-mă…

Hohotul de plâns al Mihaelei se revărsa în birou, oprindu-le respiraţia. Cu o batistă mică încerca să-şi ascundă faţa, să oprească năvala suspinelor. Corpul îndoit se frângea cu fiecare sunet scos. Bărbaţii se priveau neputincioşi, dezorientaţi. Ochii măriţi ai colonelului căutau în ochii celorlalţi o rezolvare. Staicu se ridică şi dispăru în biroul secretarei de unde se întoarse cu un pahar cu apă şi cu un prosop ud la un capăt. O obligă să bea şi o şterse ca pe un copil murdărit pe gură şi pe faţă cu ciocolată. Suspinele se răriră, dar niciun alt semn nu indica revenirea ei completă.

Încet, cu o voce moale, tărăgănată, Dan se adresă colonelului:

— Staicu să o ducă la mine acasă, va avea Dana grijă de ea în continuare.

— De acord.

— Mihaela, zise Dan încercând să o ridice de pe fotoliu, te rog să te linişteşti. Îngerul tău păzitor te va duce acasii la mine. Am o soţie bună, dar cam singură. Tu o să-i ţii de urât câteva zile, eşti o fată deşteaptă şi ai să-i spui o mulţime de lucruri, şi ea ţie. Ai s-o ajuţi. Am un plod în scutece. Roag-o să-ţi arate cum îl îmbăiază, cândva o să-ţi prindă bine. Acasă la tine nu te poţi întoarce, până trece furtuna. Să nu uiţi: eu am venit la tine ca să te rog să te întorci la Institut, ai sii te întorci aşa cum ai vrut, pe uşa din faţă. Meriţi, ai dovedit cu prisosinţă că nu prin vorbe, ci prin fapte ţii la ei. Vom face un chef mare, mare.

— Şi cu palmele cum rămâno?

— Dacă nu te linişteşti, am să ţi le dau imediat. Acum plecaţi. Dana îţi va da tot ce ai nevoie.

— Vă mulţumesc mult! Bună ziua!

În urma lor aerul din birou deveni şi mai apăsător, lucrurile sub apăsarea lui erau gata să ţipe, să se desfacă din încheieturi. Colonelul se uita fix la pix, neîndrăznind să facă nicio mişcare.

— Dacă a fost căutat cu adevărat pixul la Institut, s-ar putea ca şi acasă să fi fost căutat tot pixul, rupse, într-un sfârşit, Dan tăcerea. Vă amintiţi, Adrian a spus că i-au fost schimbate locurile creioanelor din cupă, fapt confirmat şi de Sconcs, cupa fusese mişcată. Ce reprezintă pentru logodnic pixul acesta? Pentru un pix ordinar nu te aventurezi să intri într-o locuinţă, coborând de pe acoperişul blocului până la etajul opt?

— Şi dacă au căutat altceva?

— Nu este exclus, dar, la Institut, pixul a fost căutat. Negăsindu-l, au pătruns în casă, deci trebuia cu orice risc recuperat, aveau nevoie de el. La Institut au fost înainte de-a pătrunde în apartament.

— Încet, încet lucrurile se leagă între ele, în cazul în care punctul de atracţie e pixul. Să presupunem că ei ştiau

de trusă şi au intrat în alertă în momentul în care au descoperit cinci pixuri în loc de şase. Adrian a plecat la Cenan având numai cinci pixuri, a lucrat la lot două zile şi o noapte, timp suficient, mai ales noaptea, să vezi cu ce scrie, cum lucrează oamenii. Să nu-mi mai spună mie Sconcs-ul, cât e el de dihor preţios, că turele s-au respectat. Cred că logodnicul Mihaelei s-a întors miercuri la

Cenan chiar şi numai pentru a vedea când se termină agapa: dacă se termina după-masa, ratau pătrunderea în apartament. Nu s-a terminat până la o anumită oră şi el s-a întors, în două ore cel mult. Sconcs-ul presupunea că au pătruns între orele O, 30 – 1. La ora aceea el putea ajunge în oraş, iar de la trei şi jumătate-patru, cel târziu, până se schimbau turele avea timp să fie din nou la Cenan, pentru că la predarea şi preluarea turelor a fost prezent, după care s-a plimbat toată ziua prin staţiune, să-l vadă oamenii că există. Celălalt a rămas în oraş pentru a urmări reacţia lui Adrian, observă sau nu observă? Eu nu cred că a fost prima noapte când el lipsea din schimb sub pretext că doarme sau are un aranjament. Trebuie să-i verifice din nou pe cei de la lot, echipele care au făcut schimburile. Să nu ne grăbim însă, pixul ne va spune dacă pentru set se dă bătaia sau pentru altceva. Oare găsim acum pe cineva în laboratorul nostru, care să fie însă şi dispus să ne dezlege misterul pixului, dacă există vreunul?

Telefonul direct zurăi prelung. Colonelul întinse mâna şi ridică receptorul.

— Alo! Te salut, Sconcs-ule! Blana ta rară îmi lipseşte enorm. Cum? Ai şi tu nişte pixuri? Da, am şi eu unul şi nu ştiu ce să fac cu el. Nu mai trebuie să fac nimic? Eşti drăguţ, întotdeauna m-ai scos din încurcături, nu degeaba te-am trimis pe post de computer acolo. De vorbit nu vorbesc direct, dar spun mai mult?! E grav dacă spun ce gândesc oamenii când tac, e o maşină infernală… Auzi…

Dar colonelul nu-şi mai continuă fraza, după o privare aruncată lui Dan, îl cotropi râsul de se scutură biroul şi scaunul de sub el. Dan îl privea surprins, neştiind ce s-a întâmplat, ce i-a spus Sconcs-ul.

— Iartă-mă, te rog, se scuză Stăncioiu ştergându-şi ochii de lacrimi. Făcând abstracţie de gravitatea faptelor, pixurile ne ajută să-l verificăm şi pe căpitanul Dan Berinde: a trimis sau nu părinţilor banii şi cât l-a lăsat inima. Cât e el de frumos, nu-i exclusă nicio pensie alimentară de care nu ştie nimeni. Rapoartele şi le-a făcut singur, nu se întâmplă ca în alte părţi unde întreg colectivul a ajuns să scrie ca un singur om. Evident, ştiu. Dar ce ai vrea: să-mi bat singur joc de timpul meu şi să-i cireşc poveştile lui Ploscaru, descoperirile uluitoare ale lui Ţenţ şi panglicile lui Eugen? Totul i se datorează lui Eugen? E bolnav? Nu, nu mă neliniştesc, doar nu-i copil ca să intru în panică din cauza lui. I-am spus că nu-i asigur spatele. Fluturaşul a ieşit din joc, dar rămâne pe loc. Atrage-i ei, te rog, atenţia să-l lase în pace, să nu-l cocoloşească, să nu-mi facă şi ea gafe. Ce?! E nebună! Nu am trimis-o acolo ca să-l cucerească pe doctor. Îi dau eu ei rochie de seară! Altă dată îi controlez valiza. Da, nu-i exclusă posibilitatea atragerii fluturilor de noapte, rochia-i superbă. Ştiu, amprentele de pe paharele de coniac coincid cu cele recoltate de pe valiză.

În urmă cu o jumătate de oră mi-au fost confirmate aici de cineva pe orb. Propui izolarea lor? Perfect, îi obligăm, în felul acesta, pe ceilalţi să iasă la suprafaţă, dacă nu ies din proprie iniţiativă, le oferim noi o şansă. E în regulă, din acest moment vor fi izolaţi, rezolv eu problema. Eşti genial, Sconcs-ule, tot nu are Dan ce face. Înţeleg, te cred că eşti obosit, dar nu avem ce face, mai rezistă o zi-două. Aştept telefonul tău, mai spuse colonelul, apoi aşează receptorul în furcă.

— Ce-i cu pixurile? îl întrebă Dan.

— Nevinovatele pixuri sunt de fapt excelente aparate de fotografiat. Declanşarea e produsă, în egală măsură, de căldura mâinii şi de apăsarea impusă în timpul scrierii. Aceste două elemente imprimă şi ritmul declanşărilor, în medie trei sau patru pe pagină. E minunat, nu? Mă îndoiesc că eu sau tu ne-am putea procura asemenea pixuri pe piaţa liberă. Nici Adrian Buracu nu le-a cumpărat, acest set i-a fost pus, nu întâmplător, în locul celui cumpărat de el. S-a lucrat curat, stil de înaltă clasă. Prietenul nostru e un mare naiv atunci când susţine că la congres sau la simpozion nu a fost urmărit; a fost. În ţară cred că e urmărit cu mult înaintea Mihaelei, ea a fost doar breşa prin care s-a căutat să se ajungă în Institut, punctul lor slab, din întreg colectivul. Simplele tale coincidenţe de ieri se dovedesc azi a fi calcule exacte, singura greşeală comisă e folosirea numărului de rodaj, dar nu prima. Goana logodnicului, oboseala drumurilor parcurse în aceeaşi zi explică excesul de transpiraţie amestecat cu spray un N-a avut timp să se spele în ziua respectivă şi, ca prostul, s-a sprayat să fie proaspăt, friş, spre norocul nostru. Mihaela are dreptate când spune că totul a fost calculat: întâlnirea, dar mai ales logodna. La ora aceea, ei cunoşteau tema la care se lucra în laboartor şi aveau nevoie de ea? De unde ştiau? Posibil de la ea; imposibil, însă, dacă ţinem seama de lunga ei supraveghere şi de data la care s-a luat primul contact cu ea. A doua sursă, posibilă, este beneficiarul, dar e o variantă îngrozitoare. Nu putem să-i dăm acum de capăt, la sfârşit vom afla şi acest mister. În momentul de faţă nu am timp şi pentru el; în viitor, îl rezolv. Neputând obţine indigourile, copierea analizelor fiind periculoasă, se caută o altă metodă: pixurile. Mihaelei îi revenea, deci, sarcina să înlocuiască pixurile uzate, lucru extrem de simplu, dar care nu-i mai dădea ei nicio speranţă de salvare, trebuia să le predea.

Bătaia i-a fost administrată nu atât pentru că şi-a

cerut transferul, cât pentru a o convinge să se întoarcă la Institut, altfel e de jale. Buracu susţine că numai de când s-a întors are sentimentul că e urmărit. Înainte de plecare de ce nu a fost, doar logodnicul Mihaelei ştia că ea şi-a cerut transferul?

— Ştia, dar partenerii lui ştiau? Pentru că există aceşti parteneri, dovadă pixurile dăruite la timp. Bănuiesc, e o supoziţie, nu un adevăr definitiv, că după insuccesul cu indigourile, Logodnicul nu s-a mai întâlnit o perioadă de timp cu amicii săi, care, să zicem, au plecat şi ei din ţară, poate la congres.

— Eşti nebun?!

— Nu, dar de plecat au plecat undeva pentru că pe Mihaela în această perioadă au lăsat-o în pace, nici măcar nu i-au trecut calea. Un moment: pixurile puteau fi comandate şi puse în bagajul lui Adrian prin telepatie? Dar rezultatele privind lacurile şi emailul?

— Chiar întreg nu eşti, dar ai dreptate. Dacă ar fi aflat şi ceilalţi de transfer i-ar fi făcut o zestre mult mai mare prietenului tău, dar s-ar fi înzestrat şi ei, nu s-ar fi mulţumit să-şi aducă doar câteva microfoane, zise Stăncioiu.

— Să-şi aducă? Dumneavoastră aţi spus aceste cuvinte „să-şi aducă”, de unde? şi cum? Sunteţi de acord cu mine că partenerul Logodnicului a plecat, a lipsit din oraş în această perioadă?

— Altă explicaţie nu există. Deci a plecat, a făcut comanda şi s-a întors. La înapoiere a avut o surpriză neplăcută: transferul Mihaelei. Datorită transferului intră în alertă şi trece la supravegherea lui Buracu. E cam tăntălău, s-a cam pripit, de l-a observat şi savantul nostru. Pixurile cum crezi că urmau să fie expediate?

— Ştiu eu? Mai face omul o călătorie, mai are prieteni?

— Într-o călătorie de două-trei săptămâni, ce se poate

face?

— Bişniţă. În cazul în care doriţi să căutaţi acul în carul cu fân, eu vă doresc mult succes, vă doresc să câştigaţi marele premiu al excentricilor, vă spun bună ziua şi am plecat, zise Dan şi se ridică în picioare, gata de plecare.

— Te sperii degeaba, lucrul e foarte simplu: cer lista tuturor celor plecaţi în excursii în perioada respectivă, apoi îl verific pe fiecare în parte şi pe baza datelor obţinute vom stabili ce facem în continuare. Sunt curios să aflu cine este. De fapt, e ultima mea şansă de a-l descoperi, exceptându-l pe Logodnic care oricum îmi va spune în final, nu de alta, dar am de gând să-i trimit banii.

— Nu puteţi să-i faceţi aşa ceva lui Adrian, nu aveţi dreptul…

— Calmează-te! Ştiu ce fac. De exemplu, acum te duci la bibliotecă, la arhivă, unde ştii, şi-mi aduci „Buletinul oficial14. Vreau să văd cine şi-a pierdut actele maşinii cu numărul 107… A fost ideea Sconcs-ului, schimbă omul numerele, dar undeva jocul e riscant, mai trebuie să aibă şi acoperire, nu?

Aşteptarea se furişase din sufletul oamenilor în lucrurile din cameră, în aerul încins ca o centură, când galbenă, când roşie, ca para focului. Centură invizibilă, pe care doar ei o simţeau înfierbântându-le fruntea, apăsându-le coşul pieptului, tăindu-le respiraţia şi odihna clipei. Pentru ca totul să ia sfârşit, să intre în viitoarea obişnuită a lucrurilor şi nu în curgerea ei firească, nici aceea calmă, fără învolburări, trebuiau să aştepte. Ora 11 trecuse şi omul negru tot nu se arătase. Şi iarăşi roata minutarului, a secundarului măcina timp şi nervi, mărea încordarea, oboseala. Singurul om calm era Buna. Ea îşi luase în primire rolul de Mamă Bună şi-l tot cerca pe Eugen cu minunea de brânză proaspătă, ce i se părea acestuia o pastă de cretă.

— Dacă am să fac febră, să ştii Bună că numai de la brânză mi se trage.

— Zi tu zi, Păcală, câte vrei, numai mănâncă. Uite, ţi-a amestecat-o Bună cu biscuiţi şi cu mere rase, dacă pruncii cei miri nu fac febră nici tu nu ai să faci, iar de-i face las pe mine, că-ţi descânt. Te-o fi deocheat fata asta sau domnul. Le face Buna lor pocinogul. Dar pe tine cum te cheamă, ficior, că eu n-am înţeles cum îţi zicea azi-noapte?

— Eugen.

— En, de unde vine? îl întrebă Adrian, ce nu-şi găsea locul, navetând între balcon şi cameră, aranjând şi iar răsfirând pe masă nişte hârtii.

— En? De la fazan. En înseamnă n lucruri: encefalită, enciclopedie, endocrinologie, endogen, asta sper că ştii ce înseamnă, sau endordea, endoscopie, encodă, energie, entuziasm. La ora aceasta pe mine mă caracterizează energia şi entuziasmul, pe voi nu?

— Tot nu am înţeles, explică-mi.

— Mă obligi să fac un efort prea mare pentru mine, dar am să încerc. De la Eugen, iei ultimele două „litere14 şi faci un „nou cuvânt”: *entuziasm*, apoi, cu ultimele două „litere14 de la acest cuvânt „faci” iarăşi un „nou cuvânt”: *smarald*. Cu *Id*, *ni*, *m²*, *pt*, *Ip*, *rm* etc. nu începe niciun cuvânt în limba română, şi atunci eşti *F*, apoi *Fa*, faza mică, dacă eşti închis treci la *Faz*, faza mare şi în final te transformi în *Fazan*. Eu acum sunt Fazan, adică scos din joc. Rămâneţi voi doi să jucaţi în continuare, aveţi grijă să nu vă încuiaţi reciproc, ar fi o mare prostie din, partea voastră.

— Cineva mi-a vorbit zilele trecute despre o Prinţesă, ea te-a învăţat să joci fazan?

— Habar nu am despre ce Prinţesă vorbeşti, mă doare capul, zise Eugen întorcându-se cu spatele la el.

— Te las în pace dacă-mi răspunzi la o întrebare:

Prinţesa ştie să joace bambilici şi fotbal?

— Ea e ultimul produs al civilizaţiei: copii crescuţi în blocuri de beton armat, iar când ies să se joace se joacă pe asfalt. Ai văzut tu atâta spaţiu de joacă pentru copii, unde să poată juca bambilici şi fotbal? Ei stau în casă şi învaţă ca nebunii cuvinte noi din dicţionare şi enciclopedii, sunt inteligenţi, precoci, nu mai ştim să ne descurcăm în faţa avalanşelor de întrebări pe care ni le pun. Am ajuns să recunoaştem că anumite lucruri pe care ei le învaţă la şcoală, în clasele primare, de exemplu, teoria mulţimilor vide, ne depăşesc. Te-ai întrebat vreodată ce se va întâmpla mai târziu când memoria lor va ceda, va obosi, nu va mai recepţiona noul? Ce facem cu aceşti copii tehnicizaţi până în vârful unghiilor şi care nu ştiu ca şi tine ce-i aia bambilici şi fotbal? Pentru că toată ziua le tocăm, de dimineaţa până seara, învaţă, învaţă şi iar învaţă.

— Soarta lumii pe capul tău obosit! Nu ai nicio grijă, se vor adapta. Te plângi de parcă ai avea şapte copii. Ce-ţi pasă? Deoccindată nu te ating pe tine problemele acestea, mai întâi însoară-te şi după aceea vezi cum te descurci. Copiii din blocul meu…

— …Se joacă printre macarale şi schele! Te rog nu mă enerva…

— Oho, ho! Văd că bolnavii mei sunt în vervă, semn bun. Poate omul să bată şi cu tunul în uşă că voi tot nu auziţi. Cum te simţi? îl întrebă Radu Cristea pe Eugen.

— Dacă-i faci vânt academicianului am să mă simt de o mie de ori mai bine. M-am săturat de întrebările lui de Sfinx. Omul e bine să spună drept ce are de spus, nu să se joace cu criptogramele.

— Rea unde-i?

— În cameră la ea. Acum tu lipseai ca să te uiţi la Buna, ca la o poartă ferecată, las-o! Joacă şi ea cu noi. Bună, tu ce joci?

— Eu mai ştiu ce să zic? Pe feciorii mei eu i-am

învăţat să joace bambilici, că eram departe de sat şi nu aveau copii cu care să se joace. Fotbal m-au învăţat ei, da' degeaba, că nu ştiu, dar stau în poartă şi acum, cât mă vezi cu părul albit de ani şi de necazuri, numai ei să se simtă bine, că în rest uit de toate.

— Eşti un portar minunat, Bună. Acolo să stai şi să nu ne laşi să ne batem ca orbii. Cu cine ai treabă, cu mine sau cu Ria?

— Cu ea, pe tine te văd mai târziu. Adrian, pregăteşte-te de o plimbare cu maşina. În câteva minute va fi şi ea jos.

— Dar?! încercă Eugen.

— Aşa e ordinul.

Motorul ambalat la maximum mergea în gol, inutil. Ţeava de eşapament scotea vălătuci brumării, albăstrui. După un timp scoase maşina din parcare şi stopă în faţa vilei. Ciupercile inofensive, în aparenţă, afişau numai zâmbete la adresa maşinii, iar ochii iscodeau uşa de la intrare. Amuzându-se, Adrian le urmărea reacţiile. Coborî şi cu gesturi largi, ostentativ afectuoase, îi deschise Riei uşa maşini, aşteptă să intre, apoi închise.

Capetele ciupercilor erau numai ochi, ochi ficşi de vipere la pândă. Adrian blocă uşa din dreapta, îi atinse Riei un fir rebel, trecându-i-l în spate, apoi dădu drumul la radio şi pomi.

— Zâmbeşte, nu sta ca o stană de piatră! Fă reclamă cuielor de 6 ţoli sau pistoalelor de 6 mm: elegante, fine, pot fi purtate în poşetă. Din apropiere succesul este garantat!

— Ploaie de vară! Pentru aşa ceva nu va fi găsit un remediu nici peste o sută de ani. Dar îmi place, ai un umor debordant, iubitule! Fii atent cum conduci! A fost odată un pom al meu, nu mai vreau unul şi a doua oară nu-ţi mai spun iubitule! Taci, îmi place melodia asta, e ea cam tristă, dar toată lumea pleacă odată, chiar şi oamenii dragi. Vei

pleca şi-n urma ta sălbatici merii… Vrei un măr? Hai, muşcă.

— Grozav ce aş vrea să te dau jos şi dacă se poate să-ţi trag şi o mamă de bătaie.

— Nicăieri nu am văzut scris aşa ceva, e chiar contraindicat. La sonde, te rog, fără comentarii inutile.

Ieşiră din drumul principal şi la stânga o luară pe drumul forestier. De sus, se răsfrângea peste ei, peste maşină un joc nebun de pete de umbră şi lumină. De pe asfalt petele jucau o clipă pe parbrizul din faţă, apoi cădeau din nou pe asfalt schimbându-şi în adierea vântului conturul. Din când în când le apăreau în faţă excursionişti ce-şi etalau trofeele, plasele pline cu ciuperci. Sus, pe primul platou, era tabăra naţională de vară pentru sportivi. Asfaltul cucerea pădurea obligând-o să se retragă. Terenurile de tenis, de fotbal creau imense luminişuri. Dar fotbal se poate juca şi pe asfalt. Drumul forestier, liber la acea oră, fusese barat de porţi din crengi şi pietre. La apariţia maşinii, porţile fură ridicate, jocul conteni, iar feţele transpirate se uitau curioase prin parbriz, prin geamuri.

— Opreşte te rog, ăştia sunt piticii mei, zise Ria şi deschise uşa. Salut băieţi!

Un murmur de cuvinte trunchiate, înghiţite, mâncate pe jumătate îi răspunseră la salut.

— Vino, te rog, vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cei şapte pitici minunaţi.

— Cei şapte sunt de fapt opt, zise cel mai mic dintre pitici, care era tot o apă. Pe faţă, transpiraţia lăsase urme prelungi de la tâmple până spre gât.

În jurul gurii transpiraţia şi mâna ce o ştergea creau mustăţi de motani încălţaţi. Dar ochii imenşi, tighelaţi cu gene dese şi întoarse, te priveau intens, atent, urmărindu-te şi parcă împiedicându-te să faci o mişcare, un gest, oprindu-ţi respiraţia prin fixiţatea lor.

— Dacă nu mă credeţi, număraţi-i, şi o să vedeţi că sunt şapte plus unu. Eu întotdeauna sunt în plus.

— E bine aşa, de ce te superi? Ei întotdeauna sunt numiţi în bloc: cei şapte pitici, cei şapte plopi înalţi, cei şapte cavaleri, pe când tu ai un nume, prin care te deosebeşti de ei, eşti *Plus Unu*, scris cu litere mari. El e prietenul meu, se numeşte Adrian Buracu. Dacă vreodată va avea nevoie de ajutor şi veţi fi în preajma lui, ajutaţi-l, aşa cum m-aţi ajutat pe mine. La întoarcere vă vom lua pe toţi, şi pe tine Plus Unu şi pe Prof. şi vom merge unde vreţi voi. Sunteţi invitaţii mei.

— Cu o burtă de mâncare vrei să-i plăteşti pentru că te-au ajutat ieri?

— Cum poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Vreau doar să petrecem o seară împreună, ce vezi rău în asta?

— Gagiu, cară-te, iar vorbeşti în plus! O mână frăţească îl prinse de maiou încercând să-l ridice.

— Te spun la mama dacă dai. De fapt am vrut să o enervez şi să renunţe, pentru că deseară iar veţi zice că eu sunt în plus şi mă lăsaţi singur în tabără. Aşa faceţi întotdeauna.

Ochii imenşi erau acoperiţi cu o perdea de ploaie, genele dese spărgeau stropii de rouă, înrourându-se. Un bondar bâzâia în jurul nasului şi al gurii.

— Aşa arată un geniu dând apă la şoareci, îi zise Popică I, bătându-l pe umeri uşor.

— Râzi, tu râzi, dar dacă vrei să ştii, eu o cunosc pe tanti…

O apă fierbinte, apoi o apă rece o cuprinse pe Ria îngheţând-o, făcând-o un sloi, de gheaţă, o stană de piatră.

— Zău? în ce enciclopedie ai văzut-o? Sau tu te uiţi în revista „Cinema” după femei? îl întrebă Cavalerul. Lasă-te de poveşti!

— Nu ştiu unde am văzut-o, dar am văzut-o, îmi aduc eu aminte şi am să vă spun.

— Poate ai văzut-o în piaţă, la coadă la mături?

— Dacă voi sunteţi cei şapte pitici, atunci ea e Albă ca Zăpada, căci voi pe ea a-ţi salvat-o şi nu pe vrăjitoare. El e Făt-Frumos? întrebă Plus Unu arătându-l pe Adrian, care surprins de întorsătura lucrurilor nu ştia cum să pună capăt situaţiei.

— Nu, nu sunt eu, zise Adrian apărându-se.

— Plus Unu, uite, facem un pact bărbătesc amândoi, dacă îţi aduci aminte unde m-ai văzut îmi spui numai mie. Va fi o dovadă că eşti un bărbat adevărat.

— Şi tu ce-mi dai?

— Am să te iau cu mine, odată, şi am să-ţi spun o poveste ciudată.

— Eşti cam trăsnită, dar facem târgul, pe cuvântul meu de onoare că numai ţie am să-ţi spun. Nu vorbesc niciodată în plus, cum zic ei.

— Bun, atunci ne vedem deseară.

Maşina ţâşni, lăsând în urma ei un cerc de mâini fluturând.

Muzica pentru orgă doar în catedralele construite în stil gotic trebuie ascultată, doar acolo primeşte adevărata valoare ce e dată, în parte, de acustica sălii. Ascultată într-o maşină, fie ea şi dotată cu cele mai sofisticate microfoane, tot cu un marş funebru seamănă.

— Poveşti ţi-au trebuit, poveşti vei avea! Mă dau bătut în faţa nemaipomenitei tale ştiinţe de-a te vârî în tot felul de complicaţii. îţi dai seama ce dandana poate ieşi

din încăpăţânarea puştiului die-a te recunoaşte cu *oij. ce* preţ? De fapt tu cine eşti? /

— Fii atent, parul cu care te pregăteşti să dai are 4°un capete şi nu uita că toată povestea tu ai inventat-o. /Plus Unu nu va vorbi, am eu grijă… /

— Tu de toate ai grijă, numai i nu ştiu cum se fjâce că absolut toate ies pe dos. Ce fac la baracă*?*

— Baţi un par şi te învârţi în jurul lui. Pixurile nu le primeşti decât mai târziu. Cauţi un pretext de a-mi cere mie unul şi! acum fără play back, pe viu. Îmi züruie în cap muzica asta mortuară. Vrei un măr? i

— Mai târziu. Imediat ajungem. Am să-ţi arăt laboratorul meu, impropriu spus al meu, căci au acces şi ceilalţi. Oricum, pentru tine e o lume nouă, aici apa e cântărită altfel decât la voi la Vinalcool. îmi este dor de un vin pur, fără apă, fără mirodenii şi sulf.

— Apa cântărită de voi cât sulf conţine?

— Atât cât să nu te doară capul. Voi întotdeauna adăugaţi mai mult, ar trebui să luaţi drept etalon cantitatea de sulf găsită în apele carbo-gazoase şi atât să turnaţi şi voi în vin.

Părăsiră drumul forestier. Undeva în dreapta era şantierul. Grupuri, grupuri de oameni se vedeau mişcându-se, agitându-se în jurul barăcilor. Drumul era barat nu de o poartă de fotbal, ci de un cordon format din paznici şi civili. Un paznic le făcu semn să tragă pe dreapta şi să aştepte; el nu se grăbea, îşi continua discuţia cu unul din grupuri, tonul fiind puţin ridicat.

Adrian întinse mâna spre butonul radioului, dar Ria îl opri.

— Ce-i cu ăştia aici? Azi nu-i duminică? îl întrebă ea.

— Aici nu suntem, iubito, la Vinalcool, unde duminicile sunt rezervate vizitelor la cazane, unde vă aşteaptă un miel sau un purcel fript. Pe lume mai sunt şi alte meserii, ca aceasta, unde zilele şi nopţile au o altă dimensiune. În sfârşit, ni se dă şi nouă atenţie.

Terminând pentru un moment discuţia, paznicul se îndreaptă spre ei, agale, aranjându-şi din mers centura, peste haina maronie.

— Bună ziua! Sunt Adrian Buracu, ataşat la acest lot. Vreau să intru în laborator.

— Buletinul de identitate şi Legitimaţia. Şi

dumneavoastră prezentaţi actele vă rog, le zise paznicul, fără alte comentarii.

— Bine, omule, dar mă vezi în fiecare zi, îi spuse Adrian surprins de pretenţia paznicului.

— Azi vă văd pentru prima dată. Tovarăşa nu are legitimaţie?

— Nu, e cu mine. Adică e invitata mea…

— Regret, aici nu suntem la nuntă unde fiecare aduce la masă pe cine vrea. Dumneavoastră puteţi intra, dânsa rămâne pe loc. Întrucât nici pentru maşină nu aveţi permis de intrare în incinta lotului, vă rog să căutaţi un loc de parcare, uitaţi acolo lângă a tovarăşului inginer-şef.

— Grozavă e lumea ta, mai bine râmâmeam în staţiune şi mă duceam la ştrand.

— Plajă poţi face şi aici.

— Chiar crezi că am un corp numai bun de expus într-un muzeu în aer liber? Dacă ştiai că sunt restricţii, de ce m-ai adus? Aveai nevoie de o mascotă sau ce? întrebă Ria furioasă.

— Am fost, ca de obicei, un mare naiv. Coboară, trebuie să parchez maşina.

Ria coborî şi trânti în aşa fel uşa încât toate capetele se întoarseră spre ea. Cu gesturi încete, prelungite îşi aranjă blugii şi bluza.

Adrian parcă în apropierea cordonului şi, înjurând, începu să caute ziua de ieri; negăsind-o, îi strigă Riei prin geam:

— Ai ceva de scris la tine? Mi-am uitat pixurile la vilă.

— Caută în geanta mea. Este un pix. Mai bine mă uitai pe mine.

— Vă salut, îi zise lui Adrian inginerul şef.

— Ce s-a întâmplat, frate, de-i atâta suflare de om aici?

— Nimic, o măsură de precauţie. Azi-noapte, aproape toţi au tras un chef straşnic, de-abia i-am găsit. Avem şi

câţiva intoxicaţi, şi-au mai revenit, dar i-am adus şi pe ei, aici sunt sub supraveghere medicală. În plus, după ultimele calcule efectuate, ţinându-se cont de înaintarea în frontul la care s-a ajuns, nu-i exclus ca azi să avem apă. Azi sau la noapte. De aceea i-am adus pe toţi, nu se ştie

14 – J ocuri de copii niciodată ce surprize ne pot oferi ultimii metri de *iova*] şi atunci de unde-i luăm? E bine că aţi venit, oricum am fi trimis după dumneavoastră.

— O măsură excelentă, păcat însă că nu am ştiut şi eu de ea, nu o aduceam pe prietena mea până aici.

— Oamenii noştri sunt amabili, nici nu va şti când trece timpul. Veniţi la laborator, da? *I*

Adrian încuviinţă şi trecură prin cordonul de Oameni. Unii mai vociferau ca să se afle în treabă, neconvinşi nici ei de argumentele prin care voiau să-i ameţească pe oamenii de ordine, că au o treabă urgentă în staţiune, că într-o jumătate de oră vor fi înapoi. Profitând de prezenţa Riei, argumentele şi contraargumentele o luară pe panta glumei.

— Nu vă faceţi griji că nu aveţi la voi peria de dinţi, aparatul de ras, papucii de casă sau pijamaua; tovarăşa tot nu vă vede. Dânsa rămâne cu noi. Gata, vă cheamă la masă, apoi la lucru, că de chefuit aţi cam chefuit în zilele astea, nu vă puteţi plânge că aţi lucrat prea mult.

Printre cei ce dădeau târcoale cordonului, fără să se apropie însă, Ria îl văzu pe Berbece. Nu părea afectat prea tare de măsură, diar nici în apele lui nu era. „Săraca Sorina, va ciripi singură. Garda ei personală e pulverizată. Ei, dar staţiunea îi poate oferi surprize noi. Ciripitul ei va atrage noi fazani sau păuni cu cozi rotitoare, ameţitor colorate, culori nerezistente însă la primul ropot de ploaie”.

Dinspre barăci un om venea în fugă. În dreptul cordonului se opri.

— Tovarăşul Buracu a zis că în maşină are un pachet

de cărţi de joc, iar în portbagaj este o pătură.

— Şi ce vrea, să fac pasienţe?

— Nu ştiu, nu mi-a spus, să-l întreb?

— Nu, nu! Îţi mulţumesc.

Dezorientat, omul rămase pe loc, apoi se îndepărtă împreună cu ultimii mohicani. Până la barăci se încinse o bâză straşnică şi hohotele lor de râs se revărsară peste pădure.

— Ştiţi să deschideţi un portbagaj? îl întrebă Ria pe unul din paznici.

— Veniţi cu mine. Peste câteva minute va fi linişte, atunci vom putea juca şeptic sau vreţi macao?

— Nu! Am suficiente motive să văd roşu în faţa ochilor, nu mai vreau şi macao.

— Jucăm pe ceva, ca jocul să fie interesant? Pe ce jucăm?

— Pe „genii”. Dacă câştigi îţi dau „un geniu”, dacă câştig eu, recunosc că am trişat şi ţi-l dau ţie. Nu e mare, e un copil, dar i-a intrat lui în cap ideea că mă cunoaşte, ceea ce nu mă incintă deloc. Face parte dintr-o echipă de judocani, e cel mai mic, sunt în tabără aici, la doi paşi. Tu trebuie doar să inventezi ceva, în aşa fel încât începând de mâine dimineaţă ei să fie trecuţi într-un cantonament sever, fără ieşiri din tabără. Inventezi vreo boală, de ce nu un concurs de macao? Te descurci, eşti mare, plin de idei, de iniţiative…

— Întotdeauna am avu o mare admiraţie pentru stilul tău… de aruncare a greutăţii pe umerii altora.

Biroul colonelului Stăncioiu se transformase ad-hoc într-o arhivă. Şoarecii lipseau, însă praf era suficient. Accesele de strănut erau urmate de un şuvoi de lacrimi. Ochii injectaţi de nesomn, de oboseală, se înroşiseră şi mai tare din cauza prafului ce li se inoculase în tot corpul. Din când în când se scărpinau, facilitând o şi mai mare

pătrundere a prafului în porii pielii transpirate.

Halatele, îmbrăcate dintr-o inspiraţie de ultim moment, semănau cu burdufurile aspiratoarelor. Ideea de-a cerceta „Buletinul oficial14 începând cu ultimii cinci ani se dovedise catastrofală. Ceea ce căutau ei găsiră până la urmă, într-unul din buletinele anului trecut. Sconcs-ul avusese dreptate într-un fel, dar dacă omul era nevinovat? Cine era de fapt acest uituc ce-şi pierduse actele? Avea el vreo legătură cu povestea lor sau era tot atât de nevinovat ca şi fericitul câştigător din strada Locomotivei? De data aceasta se părea că există o legătură. În judeţul Galaţi circula o maşină cu numărul 3-GL-1071. Maşina însă nu ieşise în ultima săptămână din judeţ, cum reieşea din raportul primit. Şi dacă totul e o pură întâmplare şi nu acesta este numărul căutat?

Iniţial le ceruse o verificare a maşinilor al căror număr includeau cifrele respective, deplasările făcute în ultima

săptămână, date despre proprietari şi eventualele furţiiri înregistrate. Rapoartele primite erau frumoase, dar/ineficiente, nu le aduceau nimic revelator în problemă ce trebuia rezolvată imediat. Era vina lor, omiseseră să le ceară vânzările de maşini, pierderile de acte precum şi eventualele schimbări de numere la cerere. Acum ei aveau un număr, dar el trebuia confirmat, nu de Dolj, Gorj sau Cluj, ci de Galaţi. Gorjul era exclus, la ei nu demult se introdusese cifra 2. Numărul maşinilor crescuse într-un ritm rapid, spectaculos, ritm observat şi în creşterea puterii economice a judeţului, datorat în exclusivitate noilor şantiere deschise aici, noilor întreprinderi precum şi exploatărilor efectuate la Rovinari. Surpriza putea însă veni şi de la celelalte judeţe, care încă de pe vremea fostelor regiuni ştiuseră să-şi tragă jarul pe turta lor în defavoarea altor zone, a altor oraşe, dezvoltându-se din

punct de vedere economic.

Dan stivuia colecţia într-un colţ. Cu câteva minute mai înainte declarase că nici mort nu le duce înapoi.

Era mort de oboseală. Moarte erau şi telefoanele, care în alte dăţi urlau într-un mod deşănţat; acum stăteau cuminţi, dormeau în locul oamenilor ce le priveau cu speranţă.

În jurul chiuvetei, pe jos, se adunase atâta apă încât puteau fi lansate zeci de bărci din hârtie.

— Degeaba, nici dumnezeu nu ne spală de praful adunat pe noi, zise resemnat colonelul. Când mă gândesc că există posibilitatea ca munca noastră să se dovedească a fi un mare fâs, şi nu o mare descoperire, îmi vine să urlu. Am să mă răzbun urât pe Sconcs, îl oblig să-mi cureţe pantalonii. Aşa arată o pereche de pantaloni de colonel?! Nici ai tăi nu arată prea strălucit cu petele de apă pe ei, dar să nu-ţi faci iluzii: Sconcs-ul nu ţi-i curăţă.

Un zumzăit de bondar înfuriat li se strecură în urechi. Din fugă azvârliră prosoapele şi reveniră în birou. Erau cei de la Gorj. Aşa cum bănuise, la ei nu se efectuase nicio vânzare-cumpărare, nu se înregistrase nicio pierdere de acte şi nu se schimbaseră, la cerere, numere de maşină. Colonelul le mulţumi pentru ajutor şi închise. Câteva secunde rămase cu mâna pe telefon, uitându-se pustiu la el.

— Vrei nu vrei, trebuie să recunoşti că suntem legaţi de aceste telefoane, care ne pot deopotrivă dezlega sau lega şi mai strâns. Dacă păgubaşul, Grigore Zâton, şi-a pierdut într-adevăr actele şi găsitorul se foloseşte de ele, ce ne facem? Varianta aceasta totuşi nu o cred, am în vedere faptul că a riscat o dată folosind numărul fals de rodaj, nu se poate juca la infinit cu numerele fără acoperire, aşa cum nu cred că în poveste sunt implicaţi mai mulţi, pentru că e un singur stil de-a lucra, nu mai multe şi totuşi greu de descoperit mânuitorul. Convingerea

mea, de fapt dorinţa mea, e că actele nu au fost pierdute, ci numai date dispărute, iar la cerere i s-a eliberat alt număr, în felul acesta pentru maşină avea două rânduri de acte: cele originale pentru numărul vechi, iar duplicatul, pentru numărul nou. Cine citeşte „Buletinul oficial" ca să reţină pierderile de acte? La un eventual control al circulaţiei amândouă numerele erau valabile, deci omul se putea deplasa fără frică schimbându-le. Care este însă numărul nou primit de Grigore Zâton pentru maşină? Cine e de fapt el, cu ce se ocupă? Poate profesia lui ne va spune mai multe sau îl va scoate definitiv din raza cercetărilor noastre. Vreau însă să ajung la şoferul care a condus maşina de rodaj, indiferent cine ar fi el, dar fără ajutorul logodnicului Mihaelei; pe ăsta vreau să-l găsesc eu şi nu să mi-l spună altcineva.

— Simple supoziţii tovarăşe colonel, propun să…

— De tăcut nu tac. Nu ai decât să-ţi înfunzi un kil de vată de sticlă în urechi, că eu nu tac, aşa îmi este mai uşor să elimin…

Sunetul telefonului nu-l putea elimina, din moment ce-l dorea. Semn bun, băieţii terminaseră trierea. De data aceasta era Galaţiul.

— Da, te ascult, zise colonelul cu inima cât un ghem. Deci: Grigore Zăton şi-a pierdut actele în februarie anul trecut. Bun! Până aici ştim şi noi, mai departe ce a făcut? I-aţi dat un duplicat al actelor, la cerere i-aţi schimbat numărul şi acum circulă cu noile acte şi e curat ca lacrima, nu? Aha, şi-a vândut maşina şi şi-a cumpărat tot o Dacie 1300, excelent! Numărul nou e 3-GL-8009, începând cu data de 1 iunie. Ce?! De ce a fost radiat din evidenţa noastră? S-a mutat cu slujba la Împăratu chiar în judeţul nostru, unde i s-a preschimbat numărul la 26 noiembrie. Ştii cumva numărul nou? 2-HT-4229. Bun! mai am o întrebare: nu ştii ce profesie are, cu *de* se ocupă? Profesor de geografie-istorie la o şcoală generală de la voi, în timpul

vacanţei mari ghid la O.J.T. Oare ia noi pe ce post a venit? Asta nu-ţi mai cer, o să afle băieţii mei că şi aşa au dormit azi-noapte bine. Ştii şi usta? Eşti minunat! Ghid la O.J.T. Te-ai interesat şi-mi garantezi pentru noua slujbă? T Ascultă, nu ai de gând să te muţi şi tu cu serviciu, am nevoi9 aici, din când în când, de un om care să ştie întotdeauna ce-i cer, dacă se poate şi ceva pe deasupra, ca în cazul de faţă? îţi place peştele de Dunăre? Noi nu avem Dunăre, doar rar câte un peşte mai vrea să înoate dacă nu contra apei, atunci contra noastră. Ce să-i faci, dever mic, bătaia de cap e ceva mai mare, în rest ne descurcăm şi fără Dunăre. În privinţa omului te cred, este exact ce caut: un tip care se ocupă cu bişniţa. îţi mulţumesc! Nici nu-ţi imaginezi ce pleaşcă a căzut pe capul meu „dar voi avea grijă să le-o trec şi altora. Te salut şi mii de mulţumiri!

Om în toată firea, colonelul Stăncioiu îşi exterioriza bucuria asemeni copiilor. Biroul cu tot ce se găsea pe el vibra sub pumnii ce băteau un imn al bucuriei. Scaunul fu aruncat cât colo, şi uşa bine mascată a unui raft zbură în lături.

— Pentru chestia cu „simple supoziţii” ia mai munceşte şi tu, observatorule! Mulţumeşte-le celor de la Cluj şi Dolj, e păcat să-i lăsăm să caute degeaba. Staicu bănuiesc că a dormit destul, scoală-l. Spune-i că am o ţuică de Mesteacăn, trăsnet, nu bişniţă ordinară. Auzi, ce-i trece lui prin cap: bişniţă. Zătonul nostru, nu ştiu cât o fi de mare şi de lat, nu face bişniţă ordinară, el e un tip select, nu se compromite pentru un cartuş de Kent... îi teleghidez eu un cartuş pe care-l va înghiţi fără să mestece, mai greu îi va fi când îl va digera aici la mine în birou. Vreau lista, imediat, lista tuturor excursiilor de până acum, precum şi numele ghidului care a însoţit grupul; evident, mă interesează şi cele programate începând de azi. De data aceasta mă voi interesa îndeaproape de ghidul desemnat, îi voi face chiar favoarea de-a fi el conducătorul primului

grup care pleacă.

— Până la ziuă mai este, acum toată lumea doarme, zise Dan, îndreptându-şi spatele.

— Cineva-mi spunea nu demult că nu este obligatoriu să dormi în fiecare noapte… Atunci de ce ar fi obligatoriu să doarmă omul toată noaptea? anunţă deşteptarea, altfel adorm eu!

— Renunţ. Ţin să te anunţ că, în situaţia creată, eu nu mai mişc un deget. Este nepermis modul în care ai pornit să acţionezi. Nu eşti capabil să te concentrezi, să faci câteva calcule elementare, câteva combinaţii la îndemâna oricui.

— Te rog, mai dă-mi o şansă…

— Dragul meu, dar de ieri, nu ştiu dacă ai observat, asta fac: îţi acord o şansă pe care tu nu eşti capabil să o finalizezi. La orice m-aş fi aşteptat din partea ta, dar la acest lucru nu. Unica ta şansă de-a te reabilita în ochii mei este să-ţi cauţi un profesor, să iei nişte ore. În primul rând va trebui să-i spui soţiei tale…

— Pentru dumnezeu, doar nu-ţi imaginezi că am să-i spun…

— Ascultă, tu nu cumva, când ajungi acasă, după o misiune, iei de după uşa de la intrarea în bloc traista cu poveşti palpitante şi i-o torni cu pâlnia în urechi neveste-tii şi copiilor?

— Ei, nu chiar aşa, dar… dar tu ce faci?

— Eu?! Dacă am timp îi spun un banc, dacă nu am timp mă cert cu toţi, care-mi calcă în picioare mănâncă bătaie. Scurt şi cuprinzător, de unde atâtea poveşti? Da data aceasta am însă ce le povesti, am să fac chiar un memoriu privind jalnica ta pregătire. Bănuiesc că soţia ta nu va fi dispusă să arunce pe fereastră nişte bani pentru a-ţi lua un profesor, aşa că te ajut eu, cu condiţia ca ea să pregătească o cină suculentă, îi aducem şi pe copii…

— O, nu, până aici! Copiii mei ştiu destule, nu au

nevoie de profesori, nici chiar de doctori docenţi cum sunt ai tăi.

— Totuşi, un lucru nu înţeleg: dacă copiii tăi ştiu, de ce nu exersează şi cu tine? Crede-mă, ţi-ar fi de un real folos în munca ta, pe viitor nu ai mai da bir cu fugiţii când se ridică o asemenea problemă, mă rog, în anumite ocazii. Iniţial am crezut că trişezi în mod intenţionat, ca în final să-mi dau seama că tu nu cunoşti regulile elementare. Pedeapsa, cea mai drastică pe care ţi-o pot da, e ca atunci când ajungi acasă, de faţă cu copiii şi nevasta, să strigi de trei ori: sunt cel mai…

— Taci, te rog taci! M-ai înnebunit cu ideile tale. Fac tot ce-mi ceri: nevastă-mea va pregăti o „cină suculentă14, iese mai ieftin decât dacă cumpără un sac de mere; am să strig ce vrei tu, dar te rog mai acordă-mi o şansă…

— Imposibil, eşti extenuat, obosit, arăţi jalnic, aproape că-mi este milă de tine.

— Uite, frate, unde stătea ascunsă mila?! Ia să întoarcem noi puţintel foaia: ce te-ai fi făcut fără mine, şi ieri şi azi? Uită-te în jurul tău şi ai să vezi că nu e nimeni, toţi te-au uitat…

— Vezi, aici greşeşti, nu numai tu, ci şi ceilalţi, e o mică diferenţă pe care nu o sesizează: pe mine nu m-a uitat niciodată nimeni, ei au ştiut întotdeauna că eu îi aştept. E o chestie grozavă să ai convingerea, siguranţa că cineva te aşteaptă. Oricât ţi-ar fi de greu, ai sentimentul că nu mai eşti singur. Dacă atunci când îţi este mai greu reuşeşti să te detaşezi pentru câteva secunde şi ai puterea să chemi în preajma ta chipurile celor care te aşteaptă, vocea lor, zâmbetul lor, eşti salvat. Unii, însă, nu se mai întorc, nu mai pot să se întoarcă şi atunci e trist. Îţi aminteşti…

— Nu îmi amintesc nimic, nu vreau să-mi amintesc! Dacă nu-mi acorzi ultima şansă, am să le spun tuturor că de frică nu ai mai continuat, ţi-a fost teamă că am să te

bat. Victoria ta, asupra mea, nu are nicio valoare.

— Îţi repet pentru ultima dată, şi nu mai striga la mine: nu discut cu tipii care joacă septic ca nişte cizme! E clar?!

— E clar! Dar eu ieri am jucat pentru prima dată în viaţa mea şeptic. Azi-noapte m-am uitat la ei, în baracă, cum joacă, dar n-am înţeles mare lucru. Acum ştiu.

— Ştii pe dracu'. Tu nu ai copii acasă, nu te joci cu ei? Oho, consideri că e sub demnitatea ta ca ei să te facă fund gol şi popa prostu?! Acum sunt convinsă că nici macao nu ştii să joci şi te dădeai mare ieri.

— Pe cuvântul meu că eşti. nebună. Uneori stau şi mă întreb ce-i în capul tău în afară de poveşti, basme şi jocuri de copii? De ce ţi-ai ales meseria asta şi nu alta? Zău, spune-mi şi mie, ce face bărbatul tău de reuşeşte să te suporte?

— A, e foarte simplu, îi fac vrăji, îl descânt cu rouă adunată de pe şapte mere, cu apă de la nouă izvoare, cu câte în lună şi stele şi toate în basmele mele.

— Puterea dlescântecelor tale e totuşi mică de nu l-ai putut vrăji pe geniu ca să uite şi atunci ai apelat la mine. Ce sunt eu?

— Sfâna Miercuri într-o joi seara. Plus Unu şi-a adus aminte în momentul în care l-a văzut pe En, că şi pe ăsta moartea-l caută pe acasă şi el bate crâşmele, cu Buna după el. Nu mai suporta brânza, voia caşcaval. Geniul meu e coleg cu puştiul lui Staicu. Într-o după-amiază au trecut împreună pe la sediu să-l ia pe Staicu şi să meargă nu ştiu unde. Când au ajuns în dreptul sălii de antrenamente, au intrat să o vadă şi în interior. Întâmplător, eram acolo. Eugen se antrena. S-a apropiat de mine şi a început distracţia voastră cu sacul de nisip. Ştii urmarea. Aşa m-a reţinut puştiul. Dar îţi promit că primul care mai ridică mâna asupra mea, care mă consideră sac de antrenament va da ochi cu şeful mare. Eu tremur toată, că acum-acum

scăpaţi un pumn în mine şi voi râdeţi ca nişte proşti. Rezolvând problema cu Plus Unu nu mie mi-ai făcut un serviciu, ci ai reparat o gafă a voastră, în general, şi a lui En în principal.

— Noroc că minunea ta, geniul tău, e mare amator de şah. Trei zile mare joc, mare. Nu interesează câştigătorul, important e că acum am câştigat noi, altfel praf ne-ar fi făcut şeful.

— Mor de curiozitate să aflu ce explicaţie îi veţi da, pentru că sunt convinsă că va răsufla povestea cu Plus Unu.

— Iar duci grija satului, în loc să-ţi duci grija ta. Vohi cere să se introducă, în regulamentul de ordine interioară, următoarele lucruri, privind comportamentul salariaţilor: în birouri să nu se între trântind uşa, ci numai zâmbind; să nu se trântească ceştile, ibricele; când…

— Când doriţi o cafea să vă fie adusă imediat; când nu sunteţi aici, cineva trebuie să rămână şi să răspundă la chemările urgente, să găsească operativ rezolvări, să vă facă, cu promptitudine, rapoartele; să existe în permanenţă o farmacie deschisă pentru toate rănile noastre, posibile şi imposibile. Dar ce sunt eu, Armata Salvării?! Umbrelă de soare?

— Nu despre tine discutam, dragă, ci despre sacul nostru de antrenament, ce te enervezi?

— Mi-e foame şi nu mai am niciun măr. S-a făcut ora 17, la sondă se aud glasuri, printre barăci se vânzoleşte tot mai multă lume, dar nimeni nu pleacă, nimeni nu vine să ne spună ce au găsit. Nici dinspre staţiune nu vine nimeni. E linişte, însă mie nu-mi place atâta pustiu de linişte. Mai bine rămâneam acasă şi-mi spunea Buna o poveste.

— Să-ţi spună Buna o poveste?! Acolo îţi stă ţie acum gândul? Nu te gândeşti nicio secundă la povestea asta, a noastră, cum se va termina?

— Pentru mine jocul se va încheia peste o oră, peste

două. Sfârşitul nu mai interesează, în mare îl cunosc, pe când poveştile nespuse de Buna vor rămâne un mare mister. Odată, când voi avea timp… Spun deja minciuni pentru viitor. Niciodată nu voi avea timp să ascult toate poveştile Bunei, nici măcar să le citesc pe cele necitite.

— După mintea ta, tot ce am făcut noi e un simplu joc?

— Da, un joc de oameni mari, care în loc să se joace cu propriii lor copii se joacă ei între ei, fiecare urmărind, evident, altceva. Totul depinde de locul pe care l-ai ocupat în careu, cine îţi sunt coechipierii şi cine adversarii. Nu? Tu ce-ai făcut? Ai păzit zile şi nopţi la rând lotul, să nu intre şi să nu iasă nimeni şi nimic. Ce altceva ai făcut decât te-ai jucat dea hoţii şi vardiştii? Apoi: te-ai coborât la mintea copiilor şi le-ai organizat un concurs de şah pe care nu-l vor uita niciodată, dar niciodată nu vor şti că tu l-ai organizat şi nimeni niciodată nu-ţi va mulţumi. Şi tu ai să uiţi, peste câtva timp; singurul lucru cu care ai să rămâi e şepticul. Peste ani vei povesti cam aşa: s-a întâmplat în anul în care am învăţat să joc şeptic şi nu uit că atunci şi-a bătut joc de mine Ria… Cum mă numeşti tu în poveştile tale?

— Acră, amară, iute, sărată, scorpie, vrăjitoare, dulce…

— Doamne, sunt tot atât de bogată ca pământul… Te iubesc, praf m-ai făcut. Eu şi En am fost nişte fluturi frumos coloraţi, fluturi de o zi. Ne-am turnat miere pe aripi ca să strălucim cât mai puternic în soare, să ne vadă toţi. Uitinda-se după noi, ei nu au mai avut timp să se uite şi după tine şi după ceilalţi, care aţi săpat până aţi dat de apă. Fiecare a jucat pe pătrăţica lui, aşa cum i-a fost regizat rolul de către colonelul Stăncioiu; el e marele regizor. Tot el va aduna pătrăţelele pe o tablă mare, le va aranja în ordine şi va trage cortina. Gata piesa. Dacă autorii nu pleacă în concedii, probabil, mai târziu, cât mai

târziu posibil, vor monta o altă poveste. După cum te uiţi la mine, ţi-am cam dat poveştile peste cap, ţi-am smuls câţiva lauri din coroana învingătorului, a veşnicului şi nemuritorului Făt-Frumos. Rar ni se întâmplă nouă să găsim merele de aur dintr-odată; atunci, însă, sunt foarte proşti paznici, sunt fuduli de proşti şi nouă nu ne rămâne decât să întindem mâna şi să le luăm. De regulă, asemenea minuni nu există, că reuşim să comprimăm, ca în basme timpul ăsta se datorează spiritului de echipă, oamenilor cu care conlucrăm. Te-ai gândit vreodată în cât timp ar rezolva cineva, de unul singur, un caz simplu, ca acesta; cât timp i-ar lua fiecare fleac în parte? Îţi dau un singur exemplu: verificarea în cele patru judeţe a tuturor maşinilor al căror număr începe cu 107. Înmulţeşte timpul fiecărui cu 40, adună la ea timpul nostru, separat, şi ai să constaţi că cifra obţinută e fantistică, în realitate nu. Minunea înfăptuită de noi constă tocmai în puterea noastră de-a concentra timpul, în rest, joacă de copii. Bambilici şi fotbal, cum spune colonelul Stăncioiu. Suntem mereu în aer liber, ne bate soarele, vântul, ploaia, ne fortificăm, altfel ne-am anchiloza. Unul, al dracului de simpatic, ne-ar putea întreba: Cum aţi putut să începeţi o anchetă pornind de la simplul fapt că un tip cam complexat, cam ţicnit v-a spus că la el în casă a găsit nu un bou, ci un miros ciudat? A avut colonelul Stăncioiu fler? Poate, dar eu cred că tăvălugul a început să se rostogolească în momentul când s-a aflat de lucrare. Ce idee şi pe el să o ţină acasă, parcă-i căzut din lună, aşa se comportă uneori. Deşi e suspicios în relaţiile cu oamenii, suspiciunea lui dispare în momentul în care intră în casă, parcă ar intra într-o carapace, într-un bunker unde nu pătrunde nimeni. Şi iată că cineva a intrat. Deşteptul pământului!

— Nu-l mai fă surcele pentru focul tău, că vine.

Ria se ridică, se îndreptă de spate şi se uită spre barăci. Într-adevăr, un grup de muncitori, printre ei îl

recunoscu pe Adrian şi pe colegul său de la Institut, venit de dimineaţă la Cenan, se îndrepta spre maşini. Fiecare aducea în braţe, cu mare atenţie, vase de diferite dimensiuni şi forme, pline ochi cu apă. Containerele cu apă fură depozitate în maşina Institutului. Şoferul îi aşteptase cât îi aşteptase, apoi se culcase. Acum aşeza pe margini vasele din P.V.C., în mijloc vasede Curie şi Mariotte. Nu transporta aur, totuşi o motocicletă îl va însoţi de la ieşirea din Cenan, aşa, de curiozitate. Şoferul strânse în fugă câteva mâini şi pomi. Adrian însă mai avea de discutat ceva foarte important cu colegul său, gesturile manilor subliniau cuvintele. În sfârşit, a terminat. Face câţiva paşi spre maşină, renunţă şi se îndreaptă spre Ria şi Ploscaru. Cearcăne mari, ca nişte semilune, îi înconjoară ochii, e obosit, dar bucuria e mai mare decât oboseala. Se apropie fără să scoată un cuvânt. Ajuns în faţa Riei îşi pune mâinile pe umerii ei şi îşi lipeşte fruntea de a ei.

— Am reuşit. Este o apă minunată. Mai concentrată, mai fierbinte, mai pură decât am visat eu.

— Tovarăşu', ascultă tovarăşu', aici…

— Aici dumneata păzeşti lotul şi pe oamenii din lot, pe ea nu. Dacă are nevoie de paznic am să-i fiiu eu paznic, îi răspunse Adrian şi o luă de mână pe Ria, trăgând-o spre maşină.

— Unde vă credeţi?

— În pădure. Sper că nu ţi-a ţinut lecţii de morală? Mă indispun asemenea predici, mai ales azi. Sunt fericit! înţelegi? Am reuşit!

— Înţeleg, dar te rog să înţelegi şi tu că sunt moartă de foame. Predici nu mi-a ţinut, dar joacă infernal şeptic.

Adrian râde în hohote. Porneşte maşina şi în dreptul lui Ploscaru încetineşte.

— Vezi că ai acolo cărţile de joc, mai învaţă ceva. Mâine iar o aduc pe doamna şi nu vreau să se plictisească.

Maşina ţâşneşte în timp ce Ploscaru adună cuvinte în

dreptul buzielor.

— Adrian, tu ai văzut în viaţa ta un om fericit, fericit? îl întrebă Ria.

— Eu ştiu?! Am văzut oameni veseli, bucuroşi, încântaţi. Fericiţi am văzut de câteva ori la ofiţerul stării civile, erau emoţionaţi, transpiraţi, zăpăciţi, se pupau la infinit cu aceeaşi oameni, uitându-i pe ceilalţi, făceau gafe, aveau o figură cam tâmpiţică, parcă nu le ajungea aerul. Groaznic arătau, dar ei se considerau fericiţi. De ce mă întrebi?

— Uită-te în oglindă şi ai să mai vezi unul, tot transpirat, tot cu o privire tâmpită de fericire, îmbătată de aburul descoperirii minunii de apă, are şi cearcăne. Tot tacâmul, chiar şi o proastă e lângă el, dar în oglindă n-ai să o vezi.

Adrian încetineşte, aranjează oglinda, se uită şi izbucneşte în râs.

— Ai dreptate, aşa arătau şi cei de la sfat, iar eu în sinea mea am râs de ei. Sunt fericit, deşi la un moment dat m-am înfuriat urât, căci mi-am pierdut pixul cu care scriam. Nu-mi explic cum l-am rătăcit, probabil mi-a căzut pe drum între lot şi baracă sau printre aparate. Noroc cu restul trusei, altfel eram în aer, nimeni nu-ţi împrumută ceva de scris. Am mai păţit aşa când am venit săptămâna trecută la Cenan, dar mi-am adus aminte că l-am lăsat în sertarul biroului, am lucrat puţin la lucrare şi le-am pus împreună în sertarul din mijloc, acolo e seiful meu, comoara mea, munca mea de doi ani pe toate coclaurile. Ai dreptate, sunt fericit, de aceea nu ştiu despre ce să-ţi vorbesc mai întâi: despre apă sau despre teoria mea, confirmată şi de această dată, privind zonele bogate în ape carbo-gazoase, cu un grad mare de radioactivitate? Încep cu apa, apoi îţi explic şi teoria, aşa sper să înţelegi mai bine. Izvorul forat azi are o temperatură de 96°C, şi un debit de 950 m^3 pe oră. Sunt cifre fantastice. Dacă la

acestea adăugăm şi proprietăţile multiple ale apei, sulfuros-clorurat-sodiico-magneziană, avem în faţă o apă ce rivalizează, pentru sănătatea omului, cu apa vie din basmele tale. Forarea s-a făcut pa un tuf calcaros radifer, ceea ce-i conferă o nouă valoare – e o apă carbogazoasă radioactivă, cu proprietăţi curative excelente. Complexul de la Cenan, mă refer la complexul hotelier cu bazele de tratament aferente, va cunoaşte o mare extindere, mii de oameni vor beneficia de efectele miraculoase ale apei.

Ţara noastră e ţara aurului: a aurului verde, a aurului negru, a aurului galben, a aurului alb, a aurului-aur. După unii şi apa e aur, dar eu consider apa mai mult, o consider viaţă. Fără ea nu ar exista aurul celălalt. De aceea noi, căutătorii de comori ai secolului al XX-lea, ar trebui să căutăm cât mai multe izvoare, izvoare de viaţă, în trecut, căutătorii de comori, am în vedere Dobrogea, câmpiile Bărăganului, răscoleau toate movilele întâlnite. Noi ar trebui să răscolim toate văile dulci, înconjurate de dealuri, de munţi cu brazi şi copaci seculari. Văi unde, printr-un capriciu al naturii, cresc castanii comestibili, alunele turceşti, nucii, teii, primulele, tufele de „Betula humilis”. Va trebui să învăţăm să ascultăm pulsul pământului, al comorilor ascunse în el; va trebui să ne ghidăm după licurici, prezenţa lor indică zonele sulfuros-radioactive. Ţi-am arătat Vâlva Pădurii, în apropiere e Peştera Fratelui cu un debit mare de gaz radioactiv. Aici vom sonda prima dată. Sunt sigur că apa va fi la fel de bună ca şi cea de azi. În timpul peregrinărilor mele, al cercetărilor făcute, am învăţat să mă uit la pomi, la brazi, la păsări, să ascult vântul, să miros aerul. Pe baza cercetărilor minuţios executate la diverse sonde şi ţinând seama de mediul înconjurător am formulat o teorie privind descoperirea depozitelor radifere de la noi din ţară. Geologii, geofizicienii prin cercetările lor, mai exact prin descoperirile lor ulterioare, mi-au confirmat teza. De

exemplu…

Disperată, Ria îi atinge mâna şi-i arată radioul ce tace, dar el îi mulţumeşte cu o strâmbătură.

— De exemplu… La chestii din astea sunt foarte tare, continuă el degajat. De exemplu, ziceam, la Lemnul Trăsnit au descoperit un filon de uraniu. Aşa mi-au spus geologii. Sper ca nu peste mult timp să-roi definitivez lucrarea. E munca mea de doi ani şi cred în ea, va fi o contribuţie remarcabilă, mult mai valoroasă decât tot ce am făcut până acum. Ştii, tu eşti primul om căruia îi spun despre lucrare. Nici colegilor nu le-am spus. Am lucrat numai acasă. Secretul meu, marele meu secret. Mă repet, nu? Nu ai sentimentul că mă repet? Eşti îngăduitoare.

— Nici nu bănuiam ce mare somitate eşti. Şi unde ţi-ai ascuns comoara? Nu îţi este teamă că se va dezintegra într-o zi?

— Glumeşti. În primul rând biroul meu nu poate fi deschis cu nicio cheie falsă, dar nici spart cu toporul, eventual poate fi aruncat în aer cu bloc cu tot.

— Cheile originare le porţi cu tine, iar tu nu poţi fi prădat, eşti o persoană tabu.

— Da’ de unde! Află, iubito, că nu există nicio cheie. Pentru proşti am pus şi nişte broaşte, daiele sunt pentru luat ochii. Odată ce există broaşte nimeni nu se mai uită dacă există şi lacul, aşa că încrustaţiilor nu le acordă nicio atenţie, deşi ele sunt cheile biroului. Sunt convins că tu, atunci când numeri, numeri de la stânga la dreapta, zi tare da şi nu te alinta ca şi copiii cu „îhî”, ei bine, la biroul meu numărătoarea se face invers, de la dreapta la stânga. După ce ai numărat trandafirii, nu-ţi mai rămâne decât să apeşi pe al patrulea şi al şaselea şi sertarul se deschide. De închis se închide automat. După cum vezi e simplu, curat, fără chei. Crezi că sunt prost să port chei tentante după mine? Şi nu uita un lucru, la mine în casă nu poate pătrunde nimeni, am o uşă fermecată.

— Nici eu? se alintă Ria, apoi alintul i se transformă în grimasă.

— Coboară. Am ceva de lucrat la farmacie, nu durează mult. Îi pregătesc un cocteil colegului meu de cameră: în apa dintr-unul din vase, vom pune sare de lanthan, aşteptăm până se evaporă, apoi turnăm un albuş bătut spumă, tu îl baţi, sper că te pricepi, şi le amestecăm bine, într-un creuzet de platină, mai adăugăm puţină fluorură de sodiu şi obţinem nişte perle superbe. Le vrei tu? Sunt şi bronzate pentru că le iluminăm cu raze ultraviolete.

— Perlele ce conţin?

— Azotat de uranyl. Hai, coboară, dacă eşti cuminte ţi le dau ţie, e cadoul meu pentru tine, ţi-am mâncat două zile de plajă şi în plus trebuie să-ţi mai spun un lucru, nu prea vesel, dar odată şi odată tot se întâmpla. Am rămas mai mult, sus la lot, pentru ca mine după-masă plec, mă întorc la Institut, s-au ivit nişte complicaţii, mă rog, treburi de serviciu şi sunt obligat să plec. Colegul meu va rămâne aici până termină, eu voi continua cercetarea pe probele expediate mai înainte la Institut. Îţi promit că…

— Îmi promiţi o promisiune, o iluzie. Nu am nevoie de iluzii…

Intrară în farmacie pe uşa din spate, dar nu înainte de a fi verificaţi de o pereche de ochi iscoditori.

Ria mai mult se prăbuşi pe un scaun, decât se aşeză.

— Dacă mai spui o singură poveste în viaţa ta, te omor! auzi, savantule?”

— Te-am avertizat că sunt mai tare ca tine în a spune poveşti» La Lemnul Trăsnit s-a descoperit lignit, deşteapto, nici atât nu ştii? Întrucât, la ora actuală, Rovinarii şi celelalte fronturi deschise asigură necesarul economiei, mina de la Lemnul Trăsnit nu a fost, deschisă. Doar cei de strictă specialitate ştiu exact ce s-a găsit. Ascultătorul nostru se poate da de ceasul morţii, nu va avea de unde

afla ce s-a descoperit, exact, acolo.

— Crezi că o să înghită povestea cu trandafirii tăi?

— Sunt sigur, aşa ceva nu a încercat, fii liniştită.

— Altă dată am să te oblig să-mi spui mai întâi mie povestea şi apoi să o spui ascultătorilor, care la ora aceasta poate-şi rid în pumni de gogomăniile tale.

— Când ai să creşti mare am să-ţi spun ţie mai întâi acest gen de poveşti, deocamdată execut ordinele şefului tău. El a cerut această variantă, nu foarte îndepărtată de realitate, dacă minţi prea mult nu te crede nimeni, deci trebuie să le dai şi nişte date posibile pe care să le creadă, şi care să-i tenteze în acelaşi timp. Dragul nostru ascultător are alt miros, nu el a fost la mine în apartament, ci celălalt. Ascultătorul nostru nu are posibilitatea să-l întrebe acum dacă a încercat sau nu varianta cu trandafirii. Cheile au fost folosite, dar trandafirii?

— Mihai, dă-mi te rog un măr şi tu miroase-ţi analizele că am să leşin de foatme.

— Farmacia e aproape, dă-i drumul. Fii atentă să nu te saturi mâncând merele pentru că suntem invitaţi la cină. Spune-mi cum era melodia aceea de ieri, penibilă de altfel, cu: fiecare pleacă odată, sau toţi plecăm odată, puţin, nu-mi amintesc exact.

— Nu mai face eforturi, îţi spun eu cum sună întrebarea: Când pleci? Personal, nu ştiu când plec. Ştii tu Seones-ule? îl întrebă Ria.

— Când pleci tu, nu ştiu. Probabil eu voi pleca mai repede decât tine, nu mai am ce face, îl ajut pe tovarăşul Buracu la analize. Vreau să-i dovedesc şefului că n-am uitat ce-am învăţat. În rest, vă ascult pe voi ce gânguriţi, au o bătaie fantastică microfoanele. Fii liniştită, vocea îi era convingătoare, datele de asemenea, m-a convins şi pe mine, deşi ştiu exact ce cuprinde lucrarea. Nu-şi rid în pumni, ci vor înghiţi hapul.

— Când fac băieţii front comun să te ferească

dumnezeu! Spune-mi, tu de mâncat ai mâncat azi?

— Eşti de spaimă, ţi-am spus că termin imediat şi mergem la cină la Radu, suntem invitaţii lui şi ai soţiei sale, îi răspunse supărat Adrian.

— A nu, asta nu! Prefer să mă culc flămândă decât să fie obligată să-i fac sluj de bună creştere doamnei Cristea.

— Spune-mi, acum, ce ai cu femeia? Gena e o camaradă excelentă, ca şi tine.

— Gena? întrebă moale Ria, cu răsuflarea înghiţită undeva în adânc.

— Exact, Gena o cheamă. De ce te-ai schimbat la faţă?

— Cel de al treilea plic primit de la doctorul Radu Cristea sunt sigură, acum, că era invitaţia la nuntă. L-am aruncat nedeschis. Vreau flori, multe flori! Florăria e închisă, de unde iau flori?

— La tine în casă, toţi sunt aşa de trăsniţi? o întrebă Adrian.

— Nu, soţul meu e cel mai trăsnit dintre toţi, apoi fiica mea şi, în al treilea rând, vin eu. Pe băiat nu-l pun la socoteală, e încă mic şi prost. Văd eu mai târziu cum stăm cu clasamentul, dar acum vreau flori.

— Stai liniştită, vei avea şi flori. Când ai fost ultima dată la furat de trandafiri?

— Când eram studentă furam trandafiri cu Gena şi cu Radu. Chiar vorbeşti serios, eşti capabil să furi trandafiri? Mai poţi fura trandafiri?!

Privindu-i de pe acoperiş străzile lungi, luminate, oraşul părea o reptilă adormită căreia doar solzii îi sclipeau în noapte, în ritmul respiraţiei ascunse. Pe şantier era linişte. Braţele macaralelor, înălţate în aer, păreau nişte tentacule ale întunericului, în mijlocul blocurilor ridicate la diferite nivele. Undeva, în apropiere, bănui existenţa unor barăci sau a unor camere în care lo

veneau din când în când frânturi de cântec, când mai stinse, când mai puternice.

La amintirea grupurilor de cheflii, întâlnite în drum, se cutremură. Cu greu scăpase din braţele unuia care-l tot îmbia să bea din hoiinca lui şi să se bucure şi el că-i născuse nevasta un cocon, fain ficior, de patru kilograme. Tot îmbiindu-l îi vărsase pe haine ţuică. Gustase, dar omul pusese palma pe sticlă şi-i spusese că atât să bea, cât latul palmei şi-l forţase să bea şi iar îi vărsare ţuică pe haine. Băuse cu el ca să-i facă voia, altfel nu l-ar fi lăsat, iar acum simţea în stomac puterea băuturii cu miros îngrozitor, dar şi o stare ciudată, la marginea euforiei. Din buzunarul de la jachetă scoase o capsulă de cafea concentrată; trebuia să taie cu ceva puterea horincii. Până sus la el, pe bloc, se auzi un vers dintr-un cântec: „Macii nu se sting în vânt”, apoi cântecul muri. Apăsă pe butonul ceasului şi cadranul se lumină pentru o secundă. Era unu fără zece minute. Meu avea trei minute. În jur, linişte; luminile de la ferestrele blocului fuseseră stinse.

Încăleca bordura acoperişului, trecu pe balconul ials, se ghemui şi, în momentul în care prinse marginea bordurii, pipăi cu picioarele peretele, evitând geamul de la uşa spre balcon, apoi îşi dădu drumul asemenea unei pisici. Căzătura produse un zgomot înfundat, imediat stins. Trecu grilajul şi peste câteva secunde fu la etajul nouă, unde se opri ascultând cu atenţie liniştea nopţii. Nimic. Coborî din nou. În balconul de la opt îşi frecă mâinile, braţele, picioarele. Tot tremura. îşi reaminti de grupul de cheflii şi de horinca lor şi-şi spuse că, dacă nu ar fi băut, spaima ar fi fost şi mai mare. Se îngrozi imaginându-şi coborârea ziua când atenţia ţi-ar putea fi atrasă de ceva, de un zgomot sau chiar şi numai de faptul că vezi sub tine un hău, acum atenuat de noapte. *Zâua* nu poţi face abstracţie de distanţa ce te desparte de pământ, noaptea da. Când se convinse că în juru-i este linişte, că nicio

lumină nu se aprinsese în urma lui, luă dulăpiorul alimentar şi-l aşeză sub fereastră, apoi se urcă. Lumină cârligul oberlihtului. Era aşa cum i se spusese, trecut pe deasupra cuiului, dar nu fixat, trase de ramă spre exterior, apoi o mişcă de câteva ori în sus şi în jos, imprimându-i apăsarea spre stânga până când rama se desprinse din balamale şi o aşeză pe dulăpior. Chiar dacă ar fi fost trecut cârligul peste cui, oberlihtul tot s-ar fi desprins datorită alunecării cârligului pe lângă cuiul pus de formă. Între cârligul din interior şi rama oberlihtului introduse o sârmă de oţel, iar cu o alta, ca un ac de croşetat, mişcă de câteva ori rama. Cârligul trecu peste ramă şi oberlihtul se deschise. La închidere, lucrurile erau mai uşoare: cârligul dinspre bucătărie trebuia doar să fie puţin ridicat pentru că din câteva mişcării ale ramei ar fi alunecat la loc, iar cel din exterior urma să fie numai fixat în poziţia cuiului, aproape inexistent, atât era de mic. Dacă nu se închidea nu era nicio problemă, important era cel din interior care trebuia să fie închis.

Prin deschizătura creată de obetlint îşi introduse mina şi deschise fereastra. Din bucătările îl izbi aerul închis, stătut. Cafeaua nu-şi făcuse efectul, căci mirosul din bucătărie îl ameţi, îl simţi în stomac, amestecat cu horinca băută forţat. Stomacul sau ficatul nu o suportau, căci al cuprinse un val de transpiraţie. îşi reveni şi lumină bucătăria. Totul era mort. Puse un picior pe chiuvetă şi, sprijinindu-se în coada de lemn a măturii rotative, coborî încet, apoi se îndreptă spre uşă. Trecu în hol şi de acolo în birou. Cu mâna stângă căută pe perete comutatorul, aprinse şi încremeni. În scaunul din faţa biroului stătea un bărbat, iar într-un fotoliu dormita un altul. Auzi deschizându-se în spatele său uşa de la cămară şi în ceafă simţi respiraţia celor care ieşiseră de acolo.

Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Cel din scaun se uita la el plictisit, de „parcă nici nu l-ar fi văzut. Bărbatul din

fotoliu avea, pe vârful capului, o şapcă de suporter cu cozorocul tras peste ochi. Din spate simţi că vine miros de horincă, se întoarse. Era curios să afle dacă băuse cu ei sau nu. Respiraţia celor din hol nu mirosea a băutură, în schimb aveau în mână câte o sticlă cu horincă, fără dop. Din sticlă se răspândea mirosul. Nu mai avu niciun dubiu: ştiuseră că va veni şi-l aşteptaseră ca la nuntă cu cântece şi chiuituri. Cei de aici erau primitorii, ceilalţi, care probabil acum îi aşteptau jos, fuseseră chemătorii, ei îi obligaseră să bea şi din „greşeală44 îi stropiseră hainele. Nu din greşeală, ci intenţionat. Mirosind el ca o cârciumă urma să nu sesizeze mirosul străin existent în apartament. Aerul din bucătărie fusese greu, închis, dar nu atât cât crezuse el.

„Am fost un prost. Acum n-are niciun rost să mă întreb cum au intrat când eu ştiu precis că Adrian Buracu are cheile la el. M-am lăsat prostit de ţipătul muierii ălei a din piaţă: «Mă nenorociţi», m-a nenorocit ea pe mine cu gânguritul ei, cu poveştile lor din maşină, căci au fost simple poveşti, dar pentru mine s-au transformat în capcană. L-am crezut tâmpit pe Buracu când l-am văzut cumpărându-i casca de baie, arăta de parcă i-ar fi oferit şi ei şi lui tot norocul din lume.

Aseară furau trandafiri cu aerul că nimic nu-i interesează, că lumea toată e în braţele lor, în trandafiri. Erau fericiţi şi fericirea lor m-a liniştit, m-a adormit. Eu o urmăream pe cealaltă care die două zile umbla peste tot, vorbea cu toată lumea şi dădea telefoane… Nu mai am nicio speranţă, sunt sigur că jos mă aşteaptă propria mea maşină. Dacă m-au găsit pe mine au găsit şi maşina. Gata”.

În spate auzi pe cinesva trăgând o duşcă, apoi scuturându-se de tăria ţuicii. Bărbatul din fotoliu îşi ridică de pe ochi cozorocul şepcii şi-l întrebă pe cel ce băuse:

— Ce sărbătoreşti, băftosule, de unul singur?

— Dimineaţa asta, tovarăşe colonel.

— Merită. Bună dimineaţa, Grigore Zăton!

*

Şapte stâlpi, supravegheaţi de către Plus Unu cu un băţ, se hazardau să susţină sau să atingă cu talpa bascheţilor cerul mult prea înalt şi mult prea nepăsător la tentativa lor. Unul câte unul urcară scările, de la Poşta cea nouă, în mâini. Celula fotoelectrică, impresionată vizibil de apariţia oamenilor răsturnaţi, retrase uşile, uitându-le aşa, datorită emoţiei ce provocase undeva în interiorul ei grave scurt-circuite. Stâlpii se transformară în roţi ce se rostogoleau cu viteze incredibile pe padimentul de marmoră al sălii, sub privirile îngăduitoare ale celor ce aşteptau în faţa ghişeelor, dar şi sub privirile neiertătoare ale funcţionarilor.

O voce autoritară rupse vraja prefăcând roţile în şapte băieţi cu chipul roşu şi zâmbete nevinovate.

— Dacă nu încetaţi circul, vă dau afară imediat! Ce-i aici, arenă sau instituţie? într-o bună zi am să vă interzic intrarea.

Dându-şi ooate şi târşindu-şi bascheţii pe marmoră, băieţii se adunară cu toţii în jurul Profulm şi al Riei. Plus Unu se îndreptă calm, cu băţul în mână, spre telefonista de serviciu.

— Sărut mâna, aş vrea să fac o comandă.

— Ştii foarte bine că nu vi se mai acceptă convorbirile cu taxă inversă, ai bani?

— Eu nu, ce-s de două ori fraier?

— Atunci cine plăteşte comanda?

— Prof. cine achită comanda?

O mână flutură pe deasupra capetelor şi Proful se îndreptă spre ghişeu.

— Profesorul vostru e aici cu voi?

— Nu, nu e profesorul nostru, e un tip căruia-i spunem noi aşa. Ce, antrenorul nostru n-are altceva mai bun de făcut decât să bată câmpii cu noi? Gagiule, să nu

cumva să te dai di grande şi să spui că eşti proful nostru că băieţii au tendoane bune şi te caftesc!

— Zece flotări! mormăi printre dinţi Proful.

— Nu am înţeles, vă rog să repetaţi câte minute doriţi să achitaţi? zise telefonista.

— Să zicem, cincisprezece.

— Cu cine vrei să vorbeşti, puştiule?

— Cu mama.

— Numărul de telefon şi oraşul mă interesează, nu persoana.

— Credeam că-l ştiţi, cel mereu cerut cu taxă inversă.

— Bine, pe acela îl ştiu, mi-l voi aminti în toate nopţile mele de insomnie. E ultima dată când vă servesc. Indiferent că sunteţi sau nu profesorul lor să ştiţi că nu-i mai primesc în clădire, am să cer şefului să vă aducă în mod oficial la cunoştinţă acest lucru. Pur şi simplu nu putem lucra din cauza lor, între orele 18 – 19 parcă-i balamuc nu alta aici, când vin ei. Aveţi de plătit 38 de lei.

— Poftiţi banii şi vă promit că nu se va mai repeta, nu e nevoie de nicio adresă oficială pentru asta, încă o dată promit că nu vor mai veni.

— Pe mine nu mă interesează promisiunile făcute de dumneata, eu am să-i spun şefului.

— Inutil, mâine plecăm.

— Atunci se schimbă povestea, azi vă servesc cu mare plăcere.

Mâna Prof. ului cuprinse ceafa lui Plus Unu în aşa fel încât acesta se aplecă mult în faţă, gata, gata să miroase marmora. Ajunşi la ceilalţi, Plus Unu îşi recapătă poziţia verticală, dar mina Profului o mai simţea, încă, grea, pe spate.

— Băieţi, ce aţi făcut voi aici, în zilele trecute? Privirile alunecară dintr-odată jos pe vârfurile bascheţilor, mai jos pe marmoră, apoi pe pereţii ghişeelor, tot din marmoră. Nicăieri nicio scăpare. O mână frăţească îl lovi

pe Plus Unu, determinându-l să facă doi paşi, nebănuiţi, în faţă.

— Degeaba dai, că nu eu am spus, tanti telefonista ne-a turnat.

— Aveţi un minut de gândire, în caz contrar vă trimit imediat în tabără.

— Nu-i nevoie de cronometru, vă spuneam oricum mâine sau altă dată, dar tot vă spuneam, zise „Studenţimea română14. Prima dată, am venit în mod civilizat aici ca să dăm telefoane şi să-i anunţăm pe că de acasă că am sosit, ne-am instalat, mă rog, toate cele de cuviinţă. Ne-am aşezat pe fotoliile de lângă cabinele telefonice-automate şi am aşteptat să ne vină rândul. Fără voia noastră am ascultat cele mai ciudate convorbiri, am râs, ne-a amuzat ideea şi a doua zi am revenit. Plăteam taxa de informare-acceptare pentru Plus Unu, el fiind cel mai mic, deci dornic oricând să vorbească cu mama lui, şi pe banii aceştia, plătiţi de noi toţi, ne distram. Evident, nu în fiecare zi am avut prilejul, au fost şi telefoane triste.

— Daţi-mi şi mie un exemplu de telefon cu haz, zise Proful, să mă distrez şi eu acum, sper să nu-şi fi pierdut umorul pe drum.

— Totul a pornit de la un bărbat şi o femeie care au venit împreună, dar în cabină a intrat numai bărbatul. Frumuseţea e că a vorbit cu soţia lui, i s-a plâns că-i proastă mâncarea, că nu are bani. Când a ieşit din cabină i-a spus femeii: „Putem merge la restaurant, îmi trimite, proasta, bani”.

— Şi dacă răspundea şi accepta mama lui Plus Unu convorbirea, ce s-ar fi întâmplat?

— Nimic, aş fi vorbit chiar dacă mamei nu-i plac telefoanele inutile, date aiurea, dar între 6 – 7 întotdeauna mama şi tata udă în grădină şi nu aud telefonul. De aceea era supărată tanti de la telefoane pentru că încerca o oră nu răspundea nimeni, zise Plus Unu.

— Alinierea! 20 de flotări!

— Prof. aici?!

— Executarea! Plus Unu numără.

— Am şi eu zece, Prof. Fac flotările, dar nu număr, zise Plus Unu şi trecu în rând.

Stâlpii cerului, roţile de foc se prefăcură în linii ce se înălţau şi coborau pe marmoră. Cei de la ghişee râdjeau, considerând şi aceste flotări un mod de-a se distra al capiilor, care le umplea timpul ce-l mai aveau de petrecut aici până la ora 15, când se deschideau ghişeele pentru eliberarea banilor sau a pachetelor.

— Iartă-mă, zise Ria, încet, era absolut necesară pedeapsa şi executarea ei aici?

— Nu suport bancurile proaste. Ştiu şi ei acest lucru, în consecinţă nu-i nimeni supărat.

— Plus Unu?!

— Febieţea dumneavoastră mi-a spus mai înainte „gagiule, dacă te dai di grande şi zici că eşti Proful nostru, băieţii te caftesc44.

— I-aţi spus telefonistei că sunteţi Proful lor?

— Asta nu, din moment ce el susţinuse cu o secundă înainte că nu sunt, nu puteam să-l fac mincinos în faţa femeii. Nu ar fi fost frumos din partea mea, nu mi-ar fi iertat-o nici el, nici ceilalţi.

— Pentru mulţi pot părea bizare relaţiile dumneavoastră cu copiii, nepedagogice, nu?

— Posibil, nu m-am gândit nici. odată la acest aspect şi nici nu mă interesează. Dacă aş fi ştiut de distracţia lor aş fi venit cu ei, apoi aş fi găsit o mie şi una de pretexte sau explicaţii şi nu ar mai fi călcat marmora Poştei ascultând tot felul de tâmpenii, zise Proful, făcându-le semn băieţilor să se ridice.

Între timp numărul celor care aşteptau la ghişeul mandatelor poştale se mărise binişor. Telefoanele automate dormeau, nu era încă ora lor. Oamenii au marele

dar, de-a se autominţi, de-a-şi spune unii altora povestea cu taxa redusă după o anumită oră, când die fapt telefoanele funcţionează şi taxează la fel de bine sau de râu, la orice oră din zi sau din noapte. Calculul depinzind de toanele lui mecanice. Comenzile făcute în număr mare după ora 18 nu fac altceva decât să sară undeva nişte fişe, să se decupleze telefoanele, trunchiurile, implicit fac să sune şi să răsune comenzile la deranjamente. Acolo însă nimeni nu se deranjează şi nu-ţi rămâne altceva mai bun de întreprins decât să te minţi din nou că după ora 22 totul va intra în normal. Atunci însă nu mai poţi chema pe nimeni, eventual Salvarea, dar nici ea nu vine.

— La un moment dat fluxul în sala Poştei fu întrerupt, nu mai intră nimeni. Dacă n-ar fi fost hârjoana băieţilor, încăperea ar fi părut unora drept o sală pustie, în care urma să fie adus un catafalc.

— Aveţi comanda cu 29374! zise telefonista, dar nu o auzi nimeni. Aveţi comanda cu 29374, cabina 5, vă rog să poftiţi în cabina 5, repetă, în dulcele ei stil, telefonista.

Plus Unu ieşi din joc şi intră în cabină, ceilalţi rămaseră în mijlocul sălii, aproape de ghişeul mandatelor. Cavalerul se apropie de Ria şi o aduse în mijlocul lor. Era linişte, funcţionarele achitau mandatele poştale sau preluau pachetele.

— Alo, mama? Sărut-mâna, am vrut să-ţi spun că mâine venim, suntem sănătoşi, eu m-am…

— Tot ce-mi spui acum ştiu. Abia aştept să veniţi acasă, ca să rezolvăm problema telefoanelor date la deranjamente, că am ajuns să nu am linişte pe banii mei.

— Mamă, vreau să-ţi spun…

— Nu am timp, dragă, nu mai sunt dispusă să vă tolerez toate prostiile.

— Vezi, tu nu ai niciodată timp şi după aceea zici că noi nu-ţi spunem nimic. Fii liniştită, convorbirea a plătit-o Albă ca Zăpada, ea a dat banii.

— Lasă că vă dezvăţ eu de poveşti, ţi-l dau la telefon pe Zmeul-zmeilor

Plus Unu deschise brusc uşa cabinei.

— Nanu, e acasă gagiu, ce fac?

— Întreabă-l ce caută la ora asta acasă, trebuia să fie la slujbă.

— Eşti nebun? Ce-i zic?

— Mamei ce i-ai fi spus?

— Aş fi trombonit-o!

— Am văzut cum, eşti mare. Tromboneşte-l şi pe gagiu, întreabă-l cine-i Făt-frumos. Pe noi nu ne-ai văzut. Descurcă-te, geniule!

— E ultima dată când fac ce ziceţi voi, dar lasă că am să cresc şi-ţi arăt eu ţie atunci, zise Plus Unu şi trânti uşa cabinei de se zguduiră toate ferestrele de la celelalte uşi.

— Alo, tata, te pup.

— Mama-i supărată, cine-i Albă ca Zăpada? Ce poveşti ai mai născocit?

— Tată, eu ştiu cine-i Albă ca Zăpada, dar nu ştiu cine-i Făt-Frumos care a luat-o de nevastă, spune-mi tu.

— Dorul tatii, ţi-am mai spus şi altă dată că el nu contează, e un vântură lume, care nu se ştie de unde a venit şi cu ce gânduri, dar a avut tupeul să-şi însuşească munca şi dragostea piticilor, plus câm părăţie, aşa pe degeaba. Dacă piticilor le-ar fi trecut prin cap să-i dea un pumn după ceafă Prinţesei, ar fi scăpat-o de la înec, că doar nu era altceva decât o simplă înecare, probabil mărul a fost făiinos, din acelea de vară, mari şi galbene, cum ar* bunicul un măr în grădină.

— Da, dar dacă ar fi făcut ei asta, atunci ar fi fost altă poveste.

— Desigur, dar ar fi fost verosimilă, aşa însă s-a întâmplat ca în viaţă, unde şapte-piiiri muncesc de le crapă capul şi, când sunt gata, vine un Făt-Frumos, îşi aşază frumos semnătura pe lucrare şi începe să dea interviuri

privind opera sa. Despre pitici nu se mai spune nimic, nicăieri, eventual le dă o carte cu autograf sau le atrage atenţia că anumite capitole nu-l reprezintă, sunt mai slăbuţe.

— Tată, cu adevărat-adevărat, cine crezi tu că este Făt-Frumos care a luat-o de nevastă pe Albă ca Zăpada, asta, adevărată?

— De unde vrei să ştiu eu? Dar dacă nicăieri nu o aşteaptă nimeni, te-ai întrebat?

— Da, dar acest lucru nu-l cred, nu-i frumos, trebuie să existe undeva şi pentru ea, dacă nu un Fât-Fruraos, atunci un bărbat.

— Nu ai nicio soluţie?

— Proful e însurat, tanti Jana şi gemenii îi sunt suficienţi pentru a nu mai visa cai-verzi pe pereţi. Mai sunt doi, dar nici ei nu sunt mai breji. Pe unul Albă ca Zăpada îl apără ca pe propriii ei ochelari, se zice că e am de treabă şi nu fură nici Prinţese şi nici nu semnează pe lucrări intitulate „Albă ca Zăpada44. Celălalt, ceapistul, tace şi ascultă de când Prinţesa l-a pus să vomite o noapte, or aşa ceva nu se face în faţa unei femei, nu-i aşa tată? Copiii au dreptul să facă de toate, chiar şi să vomiteze în faţa femeilor, că doar le sunt mame, iar ei copiii lor. Un bărbat n-are dreptul, or el atunci când a vomat nu era altceva decât copilul ei, deci nu el e Făt-Frumos.

— De unde ştii tu basmul ăsta?

— Proful mi i-a spus, dar nici el nu ştie cine-i Făt-F rumos, însă zice că există, trebuie să existe.

— Dorul tatii, spune-mi cinstit de ce ai sunat?

— Îţi spun, dar să nu te sperii şi să nu-i spui mamei: Albă ca Zăpada va aresta peste câteva minute pe un tip, care va veni, de fapt a şi venit, să ridice nişte bani.

— Lasă romanele poliţiste, eu prefer basmele, spune-mi mai bine s-o faceţi voi acolo.

— Pe cuvântul meu de onoare că va fi arestat un tip.

Fiind cel mai mic, au zis că mă lasă să asist, dar din cabină. Cei 7 pitici o vor ajuta pe Albă ca Zăpada, dacă tipul va opune rezistenţă.

— Băiete, îţi dai seama ce spui? Asta nu mai e basm, e un joc periculos ce vreţi voi să faceţi.

— Ştim, tată, dar omul acela a făcut sau ar putea face mult rău, de aceea trebuie reţinut. Albă ca Zăpădia ne-a promis că-l vom aresta împreună şi acum se ţine de cuvânt, deşi se pare că nişte tipi mai mari n-au vrut, dar până la urmă au acceptat.

— Eu nu accept!

— Ba da, tată. Ai să stai la telefon şi eu am să-ţi spun tot ce se va petrece în sală.

— Mamei ce basm i-ai fi spus?

— Simplu: i-aş fi cerut nişte reţete pentru Albă ca Zăpada, să facă şi ea gem sau dulceaţă, dar să mi le spună rar, ca eu să le scriu. Aşa, mama ar fi povestit, iar eu aş fi văzut ce se întâmplă. Cu tine e altceva, ţie îţi voi povesti totul de aici, din cabină. Fii liniştit, nu se aude în sală, au căptuşit-o băieţii azi-noapte, deci nici ei nu mă aud, nici eu pe ei, dar ştiu dinainte ce vor face fiecare. Cavalerul va deschide dansul. Tată, fii atent, a început dansul! Cavalerul, o, aho, a luat-o pe Albă ca Zăpada pe după umeri, să-l vezi cum se umflă, parcă ar fi mire. Merg spre ghişeu. Urmează tipul…

— Cine-i Cavalerul?

— Medicinistul, ăla cu dinţii. Te rog, tată, nu mai pune întrebări, ci ascultă. Cavalerul o ţine cu mânai dreaptă pe după umeri, se apleacă spre funcţionară şi-i cere un formular de…

— De unde ştii ce-i cere?

— Tari, tată, ştiu dinainte scenariul filmului. Tipul semnează formularul de primire a banilor, tot e transpirat. îşi caută batista, se şterge pe mâini, uită că are batista în mână şi se şterge de pantaloni. În timp ce el semnează,

Albă ca Zăpada îşi potriveşte ochelarii, îl fotografiază. Nu ştiu ce-i în capul lui, dar e disperat, tată, simte că cevanu-i în regulă. Are acum o figură de hăituit, s-a întors spre dreapta, cu intenţia vădită să fugă. S-a stăpânit. Cu cotul stâng o împinge pe Albă ca Zăpada, dar lângă ea e Cavalerul, care nu se clinteşte. Tipul se uite iar spre dreapta, calculează probabil câţi metri sunt până la uşă. Nu ştie, fraierul, că uşile au fost blocate, nu ştie că de aici nu mai iese nimeni decât după ce el va fi arestat. La uşă, s-au adunat cam mulţi gură cais că Acum, tată, acum! Băieţii fac paşi spre ghişeu. Tipul a primit banii, L-a îndoit, i-a pus în portmoneu şi vrea să-i pună în buzunarul de la piept. Nu-i mai pune. Prinţesa i-a spus că-i arestat. Se mai uită o dată spre uşă, face un pas spre dreapta, dar acolo sunt băieţii noştri. E linişte, tată. Lumea de la ghişeu se risipeşte. Ba nu, vin spre tip, de fapt, vin şi cei de la uşă. Tată, Prinţesa ne-a minţit! Ne-a minţit spunându-ne că noi vom executa totul, că nouă ni se va datora succesul obţinut de ea, dar a minţit, înţelegi, ne-a trombonit! Noi am fost doar spectatori, ba nu, circarii ei, ş-a folosit de noi ca de un paravan ca tipul să nu-şi dea seama că în faţă şi în spate este încercuit de colegii ei. Am luat o plasă de zile mari crezând că nouă ni se va datora arestarea. Nici măcar nu ea-l arestează. Ştii cine-l arestează, ai idee, tată? De unde să ai tu atâta imaginaţie: nenea Staicu, tata lui Romeo, colegul meu. Nici pe Romeo nu-l ştii?! Tată, dar tu ce cauţi la ora asta acasă? De ce ai venit aşa repede?

— Băiete, la ce ureche ţii tu receptorul?

— La stânga, dar tu nu eşti Lungilă să ajungi până aici. De altfel, nu mai ai nicio şansă, vine Albă ca Zăpada după mine. Plec, te pup, tată, că m-ai ascultat.

— Te rog ceva, dă-mi-o şi mie la telefon pe zâna ta, vreau să aud şi eu o voce din basme.

Ria deschide uşa cabinei.

— Îţi mulţumesc Plus Unu, ai fost formidabil.

Mergem să ne destrăbălăm, bem pepsi.

— Sunt supărat pe tine, ne-ai trombonit, dar nu-ţi rămân dator, gagiu vrea să-ţi vorbească! Eu m-am topit.

Plus Unu îi întinde receptorul şi fuge spre băieţi.

— Alo!

— Sărut mâna. Albă ca Zăpada!

— Regret mult, dar nu sunt Albă ca Zăpada. Ceen *ce* s-a petrecut aici nu-i un basm, ci o poveste tristă, cu un final fericit pentru noi şi pedepsitor pentru ceilalţi. Plus Unu are imaginaţie, dar povestea noastră nu are nimic comun cu basmul-basm, iar eu sunt foarte prozaica Maria Faur.

— Repetaţi, vă rog, cum vă numiţi.

— Căpitan Maria Faur.

— Nu vă supăraţi că insist acum, dar pentru mine e foarte important să ştiu dacă sunteţi rudă cu Olimpiu Faur.

La auzul numelui de Olimpiu Faur, Ria râde ca şi cum ar fi primit cel mai dorit cadou.

— Doamne fereşte! Când m-am măritat şi de bube pe cap m-au căutat, ziceau că nu ne-au căzut bine zgaâbele şi vrem să ne căsătorim. La 21 de ani nu mai ai bube pe cap, ci înăuntru, care sunt foarte greu de depistat. Vedeţi, chestia asta nu le-a trecut prin minte să caute, aşa că ne-am putut căsători. Nu, nu sunt rudă cu Olimpiu Faur, sunt doar soţia şi mama copiilor lui.

— Mă bucur că nu sunteţi rudă cu Olimpiu şi vă rog să-i spuneţi fiului meu cel mic că ştiu cine-i Făt-Frumos, chiar dacă nu sunt acolo, şi să ştie că Făt-Frumos nu e un vântură lume, ci un biet sărac care şi-a câştigat dreptul în împărăţia asta de lume prin propria lui sudoare. Să-i spuneţi că aşa am zis eu.

— Vă mulţumesc! Am să-i transmit cu mare plăcere.

Mergeau în urma unei căruţe, încărcate cu lemne, de câţiva kilometri buni. O depăşire era practic imposibilă

datorită convoiului lung de maşini ce veneau din sens invers.

— Dacă mai mergem mult cu cinci kilometri pe oră i mai avem şi norocul să prindem bariera atunci îmi iau gândul de la plăcinte.

— Sunteţi mai rău decât copiid. De când am plecat numai despre plăcinte vorbiţi, de parcă ar fi…

— Oricum ar fi, sunt plăcinte făcute de Buna şi sunt cele mai minunate plăcinte din lume.

— După câte am înţeles, Buna e cam de aceeaşi vârstă cu dumneavoastră, nu?

— Da, dar de aceea tot Bună îi zic. Nici nu-mi imaginez că aş putea-o numi altfel decât Bună. Avem cam aceeaşi vârstă şi iubim la fel de mult, şi eu şi ea, copiii. Ea îi are, eu nu, dar asta nu mă împiedică…

— Să ne înfiaţi pe noi.

— De voi mă doare capul, de copii mă doare sufletul. Când lor li se întâmplă ceva nu mai judec, sunt ca nebun.

O injecţie făcută unuia din ei e pentru mine un coşmar. Uneori îmi vine să o bat pe Ria când o văd cum îl pune la punct, alteori îi dau dreptate şi mă supăr pe Olimpiu şi pe Eugen, că le fac toate mofturile. Însă, oricum ai întoarce-o şi ai suci-o tot Ria e cumpăna sufletelor lor şi nu altcineva.

— Apropo de suflete, ce a zis Adrian despre Ria la sfârşit? De ce a acceptat-o?

— Dragul meu, asta e deja o poveste veche, încheiată de mult şi nu-mi amintesc să fi murit cineva de curiozitate în ultimele zile, că dacă murea aş fi avut ocazia să văd barem o stafie pe la mine prin secţie, dar n-am văzut. Evident, nici acum nu te-aş fi văzut dacă nu mă duceam eu personal să te anunţ că nu te-ai prezentat la slujbă.

— Vă repet pentru a mia oară pe ziua de azi că nu am ştiut, nimeni nu mi-a spus nimic privitor la transferarea mea. Azi-dimineaţă când am întrebat: eu ce fac? Mi s-a

spus: facil ce vrei, ce doreşti. De unde să ştiu că răspunsul acesta însemna că hotărăsc singur dacă plec sau rămân?

— Bine că până la urmă lucrurile s-au lămurit, şi totul e bine, nu?

— Da, dar eu a trebuit să plec în momentul în care urma să se deşerte sacul.

— Din care sac te interesează numai reacţia lui Adrian, sau asta în primul rând?! Am să-ţi spun. Pe Ria ştii bine că nu am vrut să o folosesc, dar când a aflat că Băieţaşul ei e, într-un fel, singur la Cenan, a plecat şi ea să facă băi. Incidentul din prima zi cu prietenul tău şi intervenţia doctorului au fost de bun augur. Adrian a crezut că a descoperit un om mai nenorocit decât el, un om care avea nevoie de ajutorul sau prezenţa sa şi s-a apropiat d-le Ria. De aceea a şi dus-o să-i arate licuricii. Când a aflat adevărul singura lui spaimă era ca nu cumva cineva să le facă ceva şi el să nu fie în stare s-o apere. Sunt conviins că dacă i-aş fi vorbit de ea sau aş fi trimis-o odată cu el ar fi ieşit scântei. Ce bărbat acceptă să fie protejat de o femeie şi mai ales în cazul când despre fosta ta soţie spui că-i o piază rea? Nu numai el, dar nimeni altul nu ar fi acceptat. Pe când aşa s-a obişnuit cu prezenţa ei, cu poveştile ei şi totul a fost în regulă. Un scandal ar fi ieşit, totuşi, dacă nu-l anunţam pe doctor de venirea ei. Întâlnirea lor i-a creat doctorului mari emoţii. Disperat, mi-a dat telefon să mă întrebe dacă radiografiile sunt ale ei sau e un truc. Aşa am aflat că ei se cunosc şi l-am minţit. M-am păcălit singur, pentru că el nu m-a crezut şi i-a făcut radiografiile după arestarea lui Duică. Se pare că i-a spus diagnosticul pe un ton ridicat şi în termeni ce nu au nici în clin nici în mânecă cu medicina sau mai exact au cu o anume ramură, dar acolo nu li se spune bolnavilor direct: eşti iresponsabilă, iar bărbatul tău a fost şi este un nebun! Setul destinat mie nu-l ştiu şi nici nu mă interesează, principalul e că în aceşti doi ani ea şi-a revenit şi este

iarăşi printre noi. Şi se mai miră cineva că sunt sub tălpile copiilor ei? Atunci, când cu accidentul, eu, om bătrân, am trăit cu adevărat spaimele pe care le trăiesc toţi părinţii pentru copiii lor, ceva s-a rupt în mine, am îmbătrânit ars de flacăra morţii pe care o simţeam, pentru prima dată, în preajma mea.

Dan se uită la colonel şi se îngrozi de privirea ce nu vedlea nimic, de faţa albă din care tot sângele fugise undeva în pământ sau în trecut. Peste imaginea de acum se suprapuse imaginea colonelului din zilele de după accident şi Dan îşi dădu seama că timpul nu ştersese nimic, ci doar alungase pentru o vreme spectrul spaimei, iar atunci când revenea nu revenea ca o amintire ştearsă, ci ca o prezenţă vie, puternică.

— Avem noroc, tovarăşe colonel, bariera e liberă, zise Dan şi micşoră viteza la trecerea peste linia ferată.

— Avem, băiete, căci ce altceva se poate chema, decât noroc, făptui că la ştrand nu a fost Plus Unu? Îţi dai seama ce ar fi ieşit dacă „Geniul” Riei, văzând-o şi pe ea şi pe Eugen, s-ar fi apucat să urle: eu vă cunosc, sunteţi colegi cu nenea Staicu, tatăl colegului meu, care lucrează acolo şi acolo şi e un tip grozav! Nici nu vreau să-mi imaginez ce grozav ar fi fost pentru noi. Ghinionul lui a fost norocul nostru.

— Zâton şi Duică-Berbecul ce au zis?

— Zâton a recunoscut imediat! Fii atent, Dane, cum conduci, vreau să mănânc plăcinte azi şi nu să chemi salvarea. A recunoscut nu ce îţi imaginezi tu, ci altceva: a declarat că în apartamentul lui Buracu a intrat să fure! Pentru furt din avutul personal eşti judecat într-un fel, pentru furt din avutul statului, altfel, iar pentru furt şi vânzare de inteligenţă, altfel. El a ales varianta cea mai simplă: hoţ de apartamente, dar el nu e un hoţ ordinar, ci unul de elită. L-am lăsat un timp să susţină ce vrea, apoi l-am dus la noi în garaj şi l-am pus să-şi demonteze staţia de

ascultare şi înregistrare automată. N-a vrut să-şi recunoască maşina mergând pe ideea că numărul este al fostei lui maşini, dar actele i s-au furat şi probabil cei care i-au furat actele s-au folosit acum de ele, iar el e nevinovat. S-a liniştit doar în momentul în care fericitul tată, ăla de-i născuse nevasta un cocon de patru kilograme, i-a arătat nişte fotografii unde se vedea clar cum Zâton schimba numerele. Cercetând şi ascultând benzile găsite în maşină şi în camera închiriată de el la

Cenan, lucrurile au început să se complice, nu mai avea argumente în susţinerea ideii de furt. Un hoţ îl urmăreşte pe viitorul păgubaş când pleacă de acasă, la ce oră se întoarce, dar nu-i ascultă prostiile debitate în maşină.

A vrut să-i şantajeze pe Adrian şi pe Ria, spunea Zăton. Prostii, la ora aceea nimeni nu bănuia că ei doi se vor întâlni vreodată şi vor ajunge să „gumgureu, cum zicea Sconcs-ul, exact în maşină. De ce nu în altă parte? Cenanul e mic, dar te poţi ascunde foarte bine într-un loc unde nu se cunosc doi cu doi şi unde e mereu un du-te-vino, aşa că nu „gânguritul” îl interesa, dovadă sunt şi benzile duble. Pe aceste benzi, Zăton a încercat să separe fondul sonor, creat de radio, die discuţia propriu-zisă, voia să afle ce-şi spuneau în perioada de timp în care mergea radioul. Nu a putut însă separa fondul sonor şi nici reface discuţia pentru că banda se ştergea automat. Lică a lucrat bine, nu le-a pus bruiajul pe un anume post, ci pe o anume tonalitate, în plus aparatura folosită de Zăton era cam hârbuită, i-ar fi trebuit un descompunător foarte sensibil şi un amplificator puternic.

În privinţa procurării aparaturii Zăton a stat cam prost cu explicaţiile şi încet, încet a începuit să ne spună lucruri credibile, acceptate die noi.

În urmă cu trei ani, în timpul vacanţei de vară, a însoţit un grup în străinătate. Totul a decurs normal până

într-o zi când una din excursioniste s-a îmbolnăvit şi a rămas la hotel. Zăton i-a dat ceva medicamente din trusa de serviciu, iar când a venit medicul a plecat cu restul grupului. Seara, când s-au întors, femeia nu mai era. De fapt alarma a dat-o medicul hotelului, care, revenind să-şi vadă pacienta, a descoperit că femeia dispăruse din cameră. Sinucigaşii mai lasă scrisori, ăştia nu lasă nimic, iau ce pot lua şi dispar. Când au aflat oamenii s-au revoltat, au înjurat-o că-i făcuse de râs, că-şi bătuse joc de ei. Cel mai dări mat era Zăton, nu pentru că el era şeful grupului, ci pentru că femeia îl minţise şi acum, avându-l la mână, îl şantaja, nu ea direct, ci alţii. Femeia lucrase la o staţie pilot de preparare şi testare a medicamentelor şi, cum se cunoşteau mai demult, i-a promis că va aduce ea tot ce e necesar pentru trusa de pritan ajutor, să nu mai cumpere sau să ceară de la medicul filialei. Ce-i cerea în schimb? Un fleac, să o ajute să scoată peste graniţă un set de timbre pentru copilul unei cunoştinţe. Timbrele nu aveau valoare, aşa că a acceptat imediat, cum tot imediat a acceptat şi ideea ca timbrele să fie puse pe banda unui tub cu leucoplast. Numai că alte două tuburi cu leucoplast conţineau microfilme, iar banalele capsule cu tetraciclină conţineau exact noul medicament produs la staţia pilot. Aceste „mici” amănunte le-a aflat cu o zi înainte de a veni în ţară, când i s-a demonstrat negru pe alb că e complicele femeii în sustragerea noului produs. Cei de la staţia pilot, aflând de rămânerea femeii, au brevetat imediat medicamentul şi l-au scos pe piaţă, deci pagube nu s-au produs. În vara trecută i-au cerut să se mute la noi şi să se angajeze ca ghid, definitiv şi nu sezonier. După un timp i s-a dat în grijă vânatul cel mare – Adrian Buracu şi cercetările efectuate în laboratorul condus de el. Pe Duică l-a cunoscut la Cenan, unde Zăton venea săptămânal – trei zile – ca să organizeze excursii pentru oamenii sosiţi la odihnă sau tratament. Cu ajutorul lui Duică voia să ajungă

la Mihaela şi de aici în laborator. Mihaela era punctul sensibil, breşa prin care se putea pătrunde în cetatea, bine păzită, a lui Adrian, care, fără să-şi dea seama, a adus chiar el Calul Troian în laborator: pixurile şi hârtia pentru spectre. La prima vedere hârtia e normală, nu are nimic deosebit, dar cercetând-o atent descoperi un al treilea strat, o peliculă foarte fină trasă peste stratul de ceară şi care poate fi dezlipită destul de uşor, fără să afecteze cu nimic zgârieturile imprimate pe stratul de ceară. În felul acesta ei obţineau originalul, iar celor din Institut le revenea copia. Curat, elegant, nimic suspect, deci totul ar fi trebuit să meargă excelent, numai că Mihaela se sperie şi-şi cere transferul. Lucrurile nu erau presante atâta timp cât lipsea Adrian, dar, din momentul întoarcerii lui la Institut, trebuia să se întoarcă şi Mihaela. Ea urma ca săptămânal să-i schimbe pixul lui Adrian, altfel văzând el că pixurile se termină mult mai repede decât ştia ar fi intrat la bănuieli. Totodată, Mihaela mai trebuia să dezlipească pelicula de pe hârtia de spectre şi, împreună cu pixurile, să o predea lui Duică. Nu trebuia pierdut niciun pix şi nicio bucată de peliculă, avuseseră grijă să imprime pe peliculă cifre, pe de o parte pentru

1G – Jocuri de cop la putea urmări mai exact analizele şi pe de altă parte pentru a-şi da seama dacă sunt sau nu traşi pe sfoară.

Duică reuşeşte în prima noapte, când Adrian a lucrat la lot, să-i schimbe pixul, dar descoperă cu stupoare că în trusă mai sunt patru pixuri şi nu cinci, cum ştia el. La ieşirea din schimb îi spune lui Zăton. Aceasta e de fapt picătura de apă care a declanşat totul. Trebuia recuperat pixul cu orice risc. Iniţial au hotărât să-l caute numai după reîntoarcerea lui Adrian, dar a intervenit agapa şi nu au mai aşteptat. Duică a venit singur în dimineaţa următoare şi a trimis-o pe Mihaela să caute la Institut. Negăsindu-l în laborator, au hotărât să încerce acasă, deşi ştiau că pe uşa

de la intrare nu se poate pătrunde. Zăton nu o urmărise numai pe Mihaela, ce face, cu cine se întâlneşte, ci şi pe Adrian. Practic, ştia totul despre el şi despre blocul în care locuia. În urmă cu câteva luni încercase chiar să facă un mulaj pentru uşă, dar nu reuşise. Singura posibilitate de pătrundere rămânea detaşarea oberlihtului de la bucătărie. Coborâtul de la un etaj la altul li s-a părut o joacă de copii. Berbecul avea experienţă, mai scăpase din câteva apartamente tot aşa, pe uşa de la balcon. Duică a intrat mai repede în schimb şi după câtva timp a spus că merge să se culce la baracă. Oamenilor nu li s-a părut nimic suspect, nu era prima dată când şeful lor de echipă se culca în timpul turei, în felul acesta mai dormeau şi ei cu schimbul, nefiind supravegheaţi de nimeni.

După ce a verificat, dacă cei plecaţi la agapă s-au întors sau nu, a venit şi el aici, unde-l aştepta Zăton. Mai departe lucrurile s-au desfăşurat aşa cum am bănuit noi.

Mirosul sesizat de către Adrian se explică prin oboseala lui Duică, prin nopţile efectiv nedormite, prin drumurile făcute de la Cenan aici şi mai ales prin faptul că a folosit un spray pentru a nu mai transpira atât. În birou era mai puternic mirosul pentru că, negăsind pixul, n-a vrut să plece cu mâna goală şi a încercat să deschidă biroul.

Era imposibil să nu găsească ceva acolo. Nu ştiu dacă până la urmă l-ar fi deschis, cert e că auzind cearta şi bătaia familiei Pigui a plecat. Câtva timp i-a ajutat lui Zăton la instalarea „ploşniţelor” în maşină, dar nu mult pentru că trebuia să se întoarcă la lot, altfel i-ar fi observat oamenii absenţa. S-a reîntors la Cenan prin scurtătură. Drumul prin bifurcaţie iese în apropierea lotului şi se câştigă aproape o jumătate de oră, am verificat şi de aceea nu am crezut prima variantă privind schimbul turelor şi prezenţa lui Duică la lot în noaptea respectivă. Duică şi-a făcut-o cu mâna lui în momentul în care a atins valiza Riei

şi i-a controlat lucrurile. Până atunci fusese un bărbat simpatic, cam băgăreţ, dar fără a trezi suspiciunea cuiva, căci fusese realmente trimis de Ciobanu să-l caute pe Adrian. Numai că el a asistat la schimbul de replici dintre doctor şi Adrian şi din purtătorul unei veşti s-a transformat în culegător de veşti.

Grigore Zăton s-a înapoiat seara la Cenan, prin bifurcaţie. Ziua nu-l urmărise pe Adrian, nu mai avea niciun rost, o dată ce-i instalase „ploşniţele”, ci a urmărit vânzoleala de la bloc, voia să vadă ce se întâmplă. Dacă Adrian sesizase ceva şi anunţa, atunci trebuiau să apară şi nişte figuri necunoscute lui. Neapărând nimeni, până în preajma plecării lui Adrian, s-a liniştit şi l-a urmărit doar pe şosea unde nu s-a întâmplat nimic bătător la ochi. Maşina nu i-am găsit-o deoarece era bine ascunsă, cu prelata pe ea, printre celelalte maşini ale O.J.T.-ului, în garaj.

În dimineaţa următoare, trecând spre slujbă, intră câteva secunde în sada de aşteptare a biroului de cazări. Singurele figuri pe care le reţine sunt cei doi bărbaţi şi Sorina Cişmaşu. Se amuză, dar după-masă îi piere amuzamentul aflând că femeia fusese cazată în vilă cu Adrian, într-o cameră alăturată. Sorina Cişmaşu cu poveştile ei, cu veşnicele telefoane i-a înnebunit. Nici în final nu le-a venit să creadă că nu avea nicio legătură cu noi. Pe Ria, Zăton a şters-o de pe lista posibililor suspecţi după povestea din piaţă. Ţipătul ei l-a speriat şi l-a convins totodată că diagnosticul spus de doctor e adevărat. Iniţial nu a crezut şi de aceea a căutat-o la nămol şi masaj, pentru a-i vedea fişa. A încercat şi la celelalte proceduri, dar numai ce a deschis uşa că a şi început stupul de muieri să strige la el. Şi-a dat seama că e prea riscant şi a renunţat să o mai caute, dar nu a părăsit baza de tratamente până nu a văzut-o pe Ria ieşind din lift. Dacă Ria nu ar fi avut prezenţă de spirit şi ar fi venit de la subsol, deci de la

nămol sau masaj, putea să aibă o sută de diagnostice parafate şi paraparafate că nu mai credea nimeni în boala ei.

— Ria de ce nu i-a dat femeii fişa?

— N-a vrut. Asta e toată explicaţia ei. Băieşiţa, când a venit după fişă, le-a spus că omul îşi căutase femeia şi la celelalte proceduri, or Ria ştia că acolo era imposibil să intre un bărbat şi, în plus, personalul de la celelalte secţii era format din medici şi specialişti pe care nu-i duci cu „mi-am pierdut nevasta". Povestea mergea doar la masaj şi nămol, aşa că nu i-a dat-o. În plus, zicea ea, dacă omul şi-ar fi pierdut cu adevărat nevasta, nu pe ea o căuta, căci pe ea n-a pierdut-o nimeni niciodată. Oricum, chiar dacă i-ar fi dat fişa, de un „carambol* tot nu scăpa.

— Prilejul s-a ivit la ştrand, când au aruncat-o în apă şi când Ria putea fi făcută bucăţi dintr-o glumă. Cumplită glumă!

— Da, aşa mai glumesc oamenii câteodată. Eugen, în clipele acelea, a murit şi a înviat de câteva ori. Mă mir că s-a stăpânit, dar copiii cresc şi învaţă să-şi stăpânească emoţiile, să judece la rece fiecare gest de care poate depinde nu numai o acţiune, ci chiar viaţa unui om. S-a enervat pe ea când a văzut-o că nu se apără, căci putea, dar în acelaşi moment a înţeles că Ria nu fusese luată prin surprindere şi că ea accepta acest joc, în mod conştient. Zăton, în schimb, nu a acceptat gluma nu numai gândindu-se că ar fi putut interveni miliţia, ci pentru gestul în sine. Drept urmare, Duică, cât e el de mare şi cu palmele cât nişte lopeţi, a fost transformat, de către Zăton, în sac de antrenament, interzicându-i totodată să mai aibă iniţiative proprii. De aceea, seara, la restaurant, Berbecul n-a prea mâncat, ci numai a băut. Bătaia l-a ferit de intoxicaţie. După cum vezi, în tot răul e şi câte un bine.

— Dar ce bine mare i-a făcut Zăton lui Duică de-a acceptat să-l ajute?

— I-a dat bani, exact ce-i lipsea „inginerului” Duică. Nu se poate trăi pe picior mare dintr-un salariu când vrei şi maşină la scară, şi apartament aici în oraş, şi distracţia-distracţie.

— Bani? Banii l-au şi pierdut, banii trimişi de Mihaela. De unde a crezut că primeşte bani de a venit senin la poştă?

— A crezut că e o găselniţă a lui Zăton de-al scoate din lot, ca să se întâlnească. De arestat puteam să-l arestăm chiar la lot, dar Ria n-a vrut. Cei şapte plopi înalţi sau cei şapte pitici, cum le spune ea, au fost singurii Oameni care i-au sărit în ajutor, după aruncarea ei în bazin. Plus Unu când şi-a amintit de unde o cunoaşte, a tăcut, n-a scos un cuvânt. Se pare că a fost prima dată când el a tăcut fără să fie ajutat de o mână frăţească. Printre lucrurile pe care apoi i le-a reproşat Riei a fost şi faptul că n-a avut încredere în el din moment ce a organizat concursul de şah pe tabără.

Ria n-a vrut să le ofere un spectacol sau o lecţie deschisă de dirigenţie, ci să le arate unde pot duce un şir de glume, ce consecinţe cumplite pot avea. După arestarea lui Duică aş fi vrut să-i văd hârjonindu-se, spunându-şi vorbe numai de ei înţelese, dar nu, au plecat tăcuţi şi târându-şi picioarele ca nişte oameni bătrâni. Văzându-i, m-am înfuriat pe Ria, pe ideea ei, dar în final i-am dat, într-un fel, dreptate: era şi acesta un mod, e adevărat că foarte dur, de-a-i atenţiona pe copii, de-a-i feri în viitor de nişte capcane abil ascunse. Tăcerea lor m-a bucurat, dar în ea era şi o furie contra oamenilor mari, care, în mod conştient, încalcă nişte reguli. Ei, în jocurile lor, nu acceptă minciuna, înşelătoria; pe cel care-l prind că nu joacă cinstit îl elimină automat din joc. Dacă nu şi-o iartă lor, nu ne-o iartă nici nouă, oamenilor mari.

Copiilor nu trebuie să le ţinem lecţii, ci să facem totul de aşa manieră, încât niciodată să nu ajungem să le ţinem

lor lecţii, căci ei pe noi ne consideră vinovaţi, ei pe noi ne judecă, iar judecata copiilor şi a bătrânilor e mai grea şi mai amară decât toate legile şi judecăţile oamenilor mari.

— Tovarăşe colonel, am ieşit din sat, mai departe ce fac, încotro o iau?

— Tu ia-o la stânga, în stânga e şi inima şi casa Bunei. Uite acolo, unde e pilcul acela de pomi şi case, sub poalele dealului, acolo trebuie să fie casa Bunei.

— E departe de sat.

— Ţi se pare. Întotdeauna casele bunicilor sunt departe de noi şi totuşi ele sunt clădite în noi şi sunt mai trainice decât credem noi. Uite maşinile, mă bucur că le-au parcat sub pomi şi nu le-au dus în curte, nu vreau miros de benzină, ci de plăcintă. Lasă uşile larg deschise, îi mai spuse Stăncioiu şi coborî.

Foşnetul foilor de porumb şi al frunzelor de plopi le alungă din urechi zgomotul motorului.

Dealul, plin de mere, din cauza terasărilor părea mult mai apropiat de casă decât era în realitate.

În curte nu se vedea nicio mişcare, nu se auzeau voci.

de parcă toţi s-ar fi ascuns în casă din cauza soarelui

1 ce dogorea. Ajunşi în faţa porţilor, aşteptară ca cineva să-i vadă şi văzându-i să-i cheme înăuntru.

Nevăzându-i nimeni şi nevenind nimeni în întâmpinarea lor, îşi dădură jos hainele, le azvârliră pe stâlpii porţilor, apoi, rezemându-se de portiţă, se uitară în curtea bătută de soare.

Sub bolta de viţă de vie fusese întinsă o masă mare, lungă. Acolo era răcoare, era plăcut, dar bărbaţii îşi luaseră câte un scaun şi jucau şah în mijlocul curţii. Din când în când îşi îndreptau spatele, se uitau după soare şi îşi mişcau scaunul puţin la dreapta sau la stânga. De la bucătărie se auzeau şoapte, râsete înfundate, vase lovite unul de altul. La intrarea în grădină, lângă cuptorul de pâine era, în schimb, un stup de glasuri ameţite de mirosul

plăcintelor ce se bănuiau a fi când acum, când acum gata, numai bune de scos. Cu un vălătuc în mână, Buna îi scoase afară din grădină.

— Măi prunci, de nu aveţi odihnă eu pun lopata de pâine pe voi! Daţi-le pace la plăcinte că se întorc şi se acresc. Duceţi-vă la meri şi aduceţi-mi mere că după masă vă face Buna iar plăcinte.

— În ce aducem merele, Bună?

— În sân. În sân şi în poală se fură merele, că doar n-ai vrea să-ţi dau un car pentru o plăcintă?

Copiii trecură prin curte şi se îndreptară spre meri:

— Nenea, vii cu noi? strigară ei din pârleaz.

— Duceţi-vă singuri, vin şi eu mai târziu. Acum am ceva de rezolvat.

— Mesele sunt ocupate, partidele începute, nu văd ce ai avea tu de rezolvat, îi spuse Adrian.

— Vreau să-i zic câteva cuvinte partenerului tău, care de azi-dimineaţă nu s-a ridicat de pe scaun.

— În momentul în care am să pierd, cedez scaunul. Deocamdată câştig.

— Câştigătorul nu ia nimic…

— Câştigătorul are totul.

— Exact. Are şi o nevastă care de azi-dimineaţă stă ghem pe treptele casei, nu spune un cuvânt, ci plânge în ea zăpezile şi pădurile de altă dată!

— Dacă te deranjează, du-te şi oferă-i umărul tău drept, pe care să plângă în hohote. Va fi un spectacol nemaipomenit, deocamdată e doar o mare tristeţe.

— Du-te te rog la ea şi spune-i ce vrei, spune-i chiar cuvintele acelea cretine şi idioate, dar care pentru ea sunt cele mai minunate, du-te şi spune-i: „Alină-te, dor, alină şi te liniştеşte în braţele mele”, dar să se liniştească odată că altfel o pocnesc!

— Dacă îndrăzneşti…

— Lasă-l, de când îmi doresc o asemenea scenă.

Vreau să-l văd că e capabil să o pună la punct, chiar să o pocnească.

Eugen le întoarse furios spatele şi se îndreptă spre Ria ce sta ghem, cu capul aplecat pe genunchii strânşi cu braţele.

— Ria, te rog să termini, că altfel… îmi iau maşina şi plec. Te rog, suntem musafiri. Ce zice Buna când te vede stând aşa ca o stană de piatră?

— Dă-i pace, pruncule. Las-o. E bine când oamenii se pot încă supăra pe prostia şi nepriceperea altora.

— M-ai minţit, Bună.

— Nu te-am minţit, fată, îi zise Buna şi se aşeză pe scări lângă ea.

— Ba m-ai minţit. Am găsit totul aşa cum mi-ai povestit tu: drumul care o ia la stânga de la şoseaua naţională şi vine până la capătul grădinii, unde ai pus tu pe vremuri primii porumbi; casa bătrânească, cu prispa îmbrăcată în viţă de vie; icoana după uşa din prima cameră; casele noi, ale copiilor; porumbarul plin cu porumbei; fântâna cu cumpănă; cuptorul de pâine, la intrarea în via plină de vulpicică. Ştiam, fără să-ţi fi văzut casă, cum sunt toate aranjate. Un lucru nu mi-am imaginat, pe care nu-l cred nici acum deşi îl văd, şi-l simt: că nu voi mai găsi pădurea. Unde e, Bună, pădurea care te-a salvat pe tine de la foame?

— Rea, te implor, alină-te, se auzi o voce de la masa de şah.

— Unde e pădurea? Unde să fie, fată? Au tăiat-o! Nişte oameni care în viaţa lor n-au pus piciorul pe pământul ăsta de aici, deşi uneori mă gândesc că n-au pus niciodată piciorul pe pământ, ci doar pe asfalt şi în maşină, au hotărât să o taie. Tot ce ştiau ei era că aici griul creşte bine, că iese mult la hectar şi atunci ce şi-au spus: să tăiem pădurea şi să punem grâu, cât mai mult griu. Ei acolo n-au ştiut că pădurea nu e pe un loc întins, ca în palmă, ci pe

dealuri, şi la poalele dealurilor curge un pârâu, un izvor, pe care nu-l poţi seca, căci dacă astupi izvorul ei îşi face loc în altă parte unde poate strica munca oamenilor şi pământul cel bun poate fi înmuiat, de nu mai poţi lucra şi semăna nimic pe el. Degeaba s-au dus oamenii din sat şi le-au spus şi le-au arătat, că nimeni nu i-a ascultat, ăia îşi făcuseră un plan şi ţineau de el, fără să se întrebe dacă e bun sau prost. Şi într-o toamnă au venit oameni de prin alte locuri şi au tăiat-o. I-am rugat ca pe dumnezeu, nu ca pe oameni, să lase stejarii care erau la capătul locului nostru, ca să nu mi se pară pustiul atât de mare, dar nu au vrut. Mi-au spus că-s lemnele statului şi, de vreau să le cumpăr, ei le taie, le măsoară şi-mi spun cât trebuie să plătesc. Eu nu aveam nevoie de lemne în curte, ci de stejari la capătul lanului, dar degeaba, ei nu au înţeles şi au tăiat totul. Când auzeam drujbele tăind şi pe ei strigând „cade, mă”, simţeam cum mi se înmoaie picioarele şi mă sprijineam să nu cad.

După un timp, dealul arăta ca un cap de bărbat sau de femeie în care ai intrat cu o maşină de tuns numărul zece. Atunci i-am spus lui Gheorghe să facă ceva, ce o şti, dar să nu mai văd dealul chinuit de mâna unor oameni nepricepuţi în alte treburi decât în tăiatul pădurilor. Gheorghe a făcut rost de nişte plopi canadieni şi i-am pus. Aia pe deal tăiau şi noi jos puneam ca nebunii alţi copaci. N-au avut ce ne face că erau pe locul nostru. Când ei au terminat de tăiat şi au mai curăţat locul şi plopii mei se prinseseră şi creşteau frumos căci pământul era bun şi izvorul aproape. Grâu însă n-a crescut niciodată pe deal, nici cât să faci o colivă, nu pentru morţi, ci pentru proşti. La un an dealul era tot un smârc. Ei tăiaseră copacii, le scoseseră rădăcinile, dar sămânţa n-au putut-o culege bob cu bob şi din ea au răsărit puzderie de mlădiţe. Parcă era un loc blestemat, nimeni nu voia să se apropie de deal şi atunci Petrea le-a spus să pună meri, iar jos, pe malul

pârâului, plopi. Vorbele s-au purtat şi s-au adunat şi au hotărât să încerce să repare ce stricaseră ceilalţi şi într-o toamnă au dat foc dealului, au pus boii şi caii la pluguri şi au arat. Au scormonit palmă cu palmă dealul, apoi l-au terasat şi au pus merii.

Oamenii de aici din sat sunt răbdători şi buni ca pâinea caldă, dar acolo pe deal erau ca nişte nebuni; săpau şi înjurau, de ziceai că li se întâmplase o mare nenorocire, o moarte şi ei săpau mormântul omului de le murise în casă. Nu s-au potolit nici după ce s-au prins merii şi i-au altoit, că toată ziua erau pe deal să-i vadă şi de li se părea lor ceva veneau la Gheorghe, cu sufletul la gură, să-i spună: vezi că mărul lui Uha nu s-a prins; al Floriţi, altoiul nu-i făcut bine; dacă nu plouă ce facem? Vorbeau despre meri de parcă ar fi vorbit de copiii lor, bănuindu-i că s-ar putea îmbolnăvi, deşi ei arătau bine, erau sănătoşi.

Au trecut ani de atunci, dar şi azi oamenii îi îngrijesc ca în primul an, cu aceeaşi dragoste sau frică. Eu cred că-i dragoste, deşi uneori cred că-i frică, frica de-a nu-şi vedea munca risipită. Au pierdut pădurea, nu mai vor să piardă şi aurul din merii de pe deal.

— Bună, dacă acum ai veni pentru prima dată aici, ce ar fi?

— Hei, fată, ce mă întrebi tu e altă poveste, în care eu nu mă mai pot întoarce. Ar putea fi aşa: odată, când a venit la mine fata mea, pe care dacă o întrebam „măritată eşti, fată?” ea râdea şi-mi spunea că are doi copii şi soacră, şi mă lăsa să cred ce voiam eu din râsul ei, stăteam pe scară, ca acum, şi mă uitam la ea cât e de supărată, că nu mai vede nimic în jurul ei, deşi ar fi avut ce vedea. Bărbatul ed şi cu ficiorii mei jucau şah în curte, îşi dăduseră cămăşile jos de pe ei ca să-i mai bată soarele. Nu scoteau niciun cuvânt, doar fluierau din când în când, îndreptându-şi spatele şi uitându-se ca nişte cocoşi mândri peste curte.

Cum se foiau, ai fi zis că nu văd şi nici nu aud nimic, decât jocul lor de şah, dar, dacă te uitai mai bine, îi vedeai pe ficiorii mei cum tresăreau şi zâmbeau în ei la fiecare pas, sau şoaptă sau râs al nurorilor mele. Nu le vedeau, dar le simţeau şi erau fericiţi. Bărbatul fetii mele stătea cu spatele la noi, de parcă n-ar fi ştiut că suntem acolo, dar vorbele noastre ajungeau până la el, până la palmele lui transpirate şi şterse mereu. Eu mă uitam la toţi şi îi credeam pe toţi pruncii mei, şi auzeam şoaptele plopilor şi vedeam merele sclipind în soare, ca umerii pruncilor mei, şi eram fericită…

— Ce faci, ai câştigat, de ce pleci?

— Pentru că abia acum am câştigat şi nu vreau să pierd. Rea, hai să-ţi arăt merii cu frunze de argint şi mere de aur.